ANTONIO san-

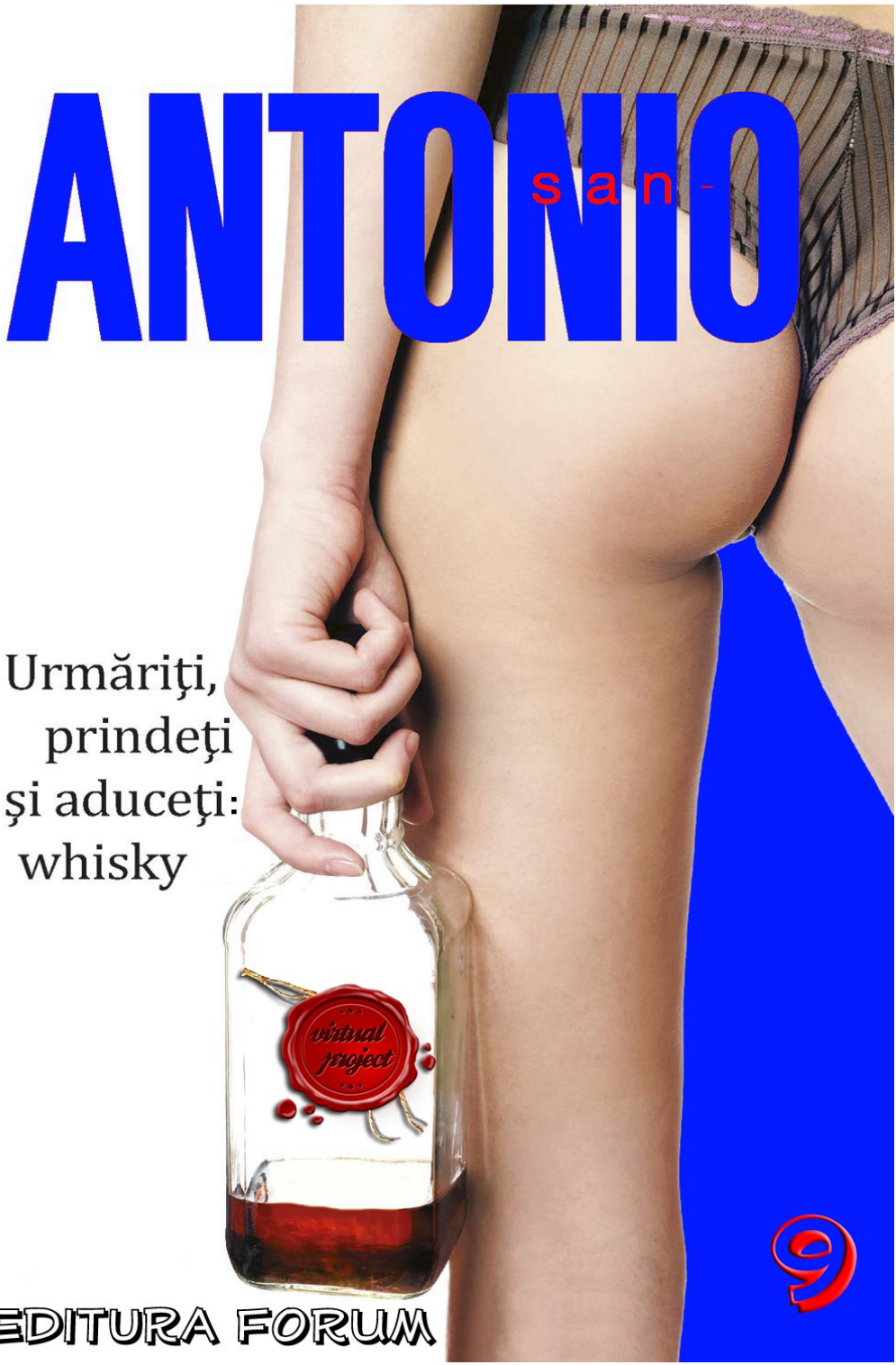

Urmăriţi,
prindeţi
şi aduceţi:
whisky

9

EDITURA FORUM

SAN-ANTONIO

URMĂRIȚI, PRINDEȚI ȘI ADUCEȚI: WHISKY

Original: SAN-ANTONIO CHEZ LES MAC

Colecția San-Antonio nr. 09

Traducere de
MICHAELA SERGESCU și
EUGEN MANDRIC

virtual-project.eu

Editura Forum

1993

Iubitului meu
Marc PEPPY, această proză
în formă de cimpoi, afectuos omagiu

S.A.

CAPITOLUL ÎNTÂI

În care este vorba despre ce știți… și apoi despre ceea ce nu știți

— Este drăguț la tine, asigură ultima mea cucerire, trecând pragul pavilionului nostru.

O fată cum nu se poate mai de soi: mare, eu exact atâta puf pe buza de sus cât trebuie să-ți dea idei. Posedă ochi admirabili, luați separat (stângul nu pierde din vedere linia albastră a Vosgilor și dreptul supraveghează atent fluctuațiile mareei către Brest). O coafură tip sirenă, rotunjimi care transformă mâna bărbatului în polonic și o gură într-atât de senzuală încât, zărind-o, rujul său de buze sare singur din tub, giniți topografia?

Se numește Irène, ceea ce este dreptul ei și are cinci ani mai puțin decât mine, ceea ce este de datoria ei, deoarece s-a născut cinci ani mai târziu decât ilustrul San-Antonio.

Am întâlnit această persoană în tren, întâmplare de bun augur, atunci când mă întorceam din Dordogne.

Félicie, minunata femeie care este maică-mea, împreună cu fiul său unic și preferat, eu însumi, ne dusesem să petrecem două săptămâni la tușica Rose, sora vitregă a mamei, al cărei soț (Alphonse) este paznic de vânătoare acolo.

De fapt ar fi trebuit să stăm o lună; dar eu m-am sastisit repede de „blândețea verde a înnoptărilor peste Dordogne”. Nu suport clorofila decât în tubul meu de Gibbs – pasta care râde – și numai în cantități mici! Cu atât mai abitir cu cât Alphonse este un super-făcător de găuri în cap. Isprăvile lui din 14-18, le prefer, dacă n-am încotro, în mormanele de „Illustrations” care zac în podul nostru. Poincaré care-i dă laba; Joffre care-i îndeasă crucea de război cu felicitările juriului; rana lui la coapsă și infirmiera spitalului Chalon-pe-Saône care-i cânta „Cu ce ridici tu pătura” la trombonul cu culisă sau chiar la clarinetul bălos, sunt ani lungi și grei de când tot aud astea, cu aceleași detalii, același vocabular, același clipit tâmp… Devenise strictamente

de nesuportat, mai ales că burnița, în Dordogne este tot atât de cenușie ca la Londra. Alphonse pe ploaie este infernul. Așa că, într-o dimineață, i-am băgat o sârmă lui Bérurier cerându-i să-mi fabrice și expedieze cu taxă de urgență o telegramă, rechemându-mă la Paris, pe Sena, pentru o anchetă. Cred că Félicie nu s-a lăsat trasă în piept. Dacă e să încerci s-o amăgești pe maică-mea, e recomandabil să te scoli în zorii zilei și să nu uiți să-ți aprinzi farurile de ceață. Dar ea a făcut ca și cum totul ar ti fost normal, alăturându-și propriile regrete celor ale lui Rose și Alphonse.

În trenul care mă readucea în Orașul Lumină, eram fericit ca un licean. Adevăratele vacanțe de-abia începeau. Irène era în compartimentul meu, cu un aer serios, cu o atitudine rezervată. Nu era Sofia Loren, dar m-am amuzat să mă înfig în ea. După cinșpe zile de inacțiune în sectorul gagicăreală, aș fi cobzărit și-o capră deghizată în dirigintă de mucoși. De-a lungul a două sute de kilometri, m-am izbit de rezerva ei (îmbuteliată la castel). Mai târziu, la vagonul restaurant, m-am așezat alături de ea și chelnerul a avut strălucita idee să-i răstoarne niște sos bearnez pe corsaj.

Nimic mai bun decât sosul bearnez pentru a introduce liant în relații. Luasem inițiativa operațiunilor: șervețelul meu, carafa de apă. Bruftuiala de rigoare a neîndemânaticului! Dacă m-ați fi văzut, doamnelor, ați refuza categoric să mai consumați sos fără a mă avea alături.

Gheața se spărsese. Îi oferisem din vinul meu, iar ea îmi dăduse să gust din al ei! După desert, atunci când atâția alții s-ar fi învârtit în jurul cozii, o făcusem să accepte un Cointreau. Scurt, în drum spre compartimentul nostru – trenul tocmai iniția traversarea unui tunel – îi înșurubasem o ventuză până-n fundul gurii, tip croazieră către paradis, în burduful de trecere dintre vagoane. Era prima dată când i se făcea așa ceva într-un acordeon. Latura muzicalo-feroviară a chestiei nu-i displăcuse. Din pricina unei zdruncinături inoportune, la un macaz, îi ratasem amigdala stângă, dar copila nu mi-a reproșat chestia, cu atât mai mult cu cât, pentru a fi iertat, practicasem asupra persoanei sale un masaj expres destul de complet care, pornind de la emisfera boreală a anatomiei sale dulci, se sfârșise în emisfera sa australă. Scurt, când șarpele de metal se degajase, în fine, din tunel, noi ne găseam înghesuiți între portiera

vagonului și burtoiul unui colonel de carieră, căruia Irène, în obscuritatea acțiunii, îi presa frenetic bastonul alintându-l cu iubitule.

Era prima dată că venea la Paris și, după toate semnele. Călătoria se anunța fructuoasă. Cum nimeni n-o aștepta și cum nu știa unde ar fi putut să se culce, cum era tare târziu și cum pavilionul nostru era gol. Îi propusesem s-o găzduiesc și, după oarece sclifoseli de bon thon, (cum ar zice șalăii), termină prin a accepta.

•

— Este într-adevăr tare drăguț, supralicitează ea. Ești în industrie?

— Cam așa ceva, confirm în doi peri.

Pilotez până la primul etaj, refăcut total după începutul de incendiu[1] și deschid ușa camerei mele.

— Vei dormi aici! zic.

— Și tu? se îngrijorează Irène.

— Eu de asemeni, o asigur fără să clipesc.

Ea gângurește:

— Nu-i rezonabil.

— De ce! mă revolt: există apă caldă și o saltea Simmons.

Miss Provincia chicotește, râs de operă comică. Exact în această clipă se produce un fapt anodin în aparență: bigofonul începe să țârâie. Având în vedere ora tardivă (miezul nopții și două zeci și cinci sunase în clopotnița primăriei), acest apel mă îngrijorează.

— Nu răspunzi? se miră Irène.

Este exact întrebarea pe care mi-o adresasem (cu aviz de primire).

Cine ar putea fi?

Maică-mea? Bătrânul? Un amic? Un farsor?

Hotărăsc că e maică-mea care vrea să se asigure că am ajuns cu bine și mă duc să ridic. Bafta dracului, e Bătrânul.

— Slavă Domnului! strigă el în sita de ebonită[2].

Numai și numai între noi, personal n-am deloc chef să-i mulțumesc lui Dumnezeu.

---

[1] Vezi: De la „A” până la „Z”.

[2] Expresie pitorească pentru a descrie telefonul, atunci când se dorește evitarea unei repetiții.

Dacă mi-aș da ascultare, aș fugi să duc aparatul bigofonic la lada de gunoi și aș relua conversația captivantă cu Irène. Numai că, eu, mă cunoașteți, nu? Datoria înainte de orice! În loc să-mi ascult instinctele josnice, îmi ascult boss-ul:

— Te-am sunat la'ntâmplare, deși te știam în vacanță, dragul meu San-Antonio; s-a produs ceva cu totul excepțional în casa unuia din prietenii mei, Dl. Petit-Littré, bine-cunoscutul editor. Închipuiește-ți că dădea o serată la reședința sa din Neuilly când, brusc, două treimi din invitații săi s-au simțit rău.

— Langusta nu fusese proaspătă? sugerez cu amărăciunea pe care o bănuiți dacă n-aveți prea multe crăpături în cutia craniană.

Chestia nu-l amuză pe Tuns.

— Este mult mai important decât o indispoziție alimentară, drăguță. Petit-Littré este una din puținele persoane participante la serată care n-a resimțit simptomele în chestie. Speriat, bravul meu prieten m-a sunat: îți dai seama în ce hal de jenă.

— A lui măcar nu-i gastrică, nu mă pot împiedica să re-ironizez.

Lansat, Bătrânul perorează în continuare:

— El n-a vrut să prevină poliția, înțelegi… Când ești gazda înaltei societăți pariziene…

Bineînțeles, din lumea asta, nu poți apela la curcănimea de cartier.

— Îți cer în mod cu totul amical, prietene, să te duci la fața locului și să vezi despre ce-i vorba…

Trebuie să v-o împachetez, mergeți departe? Împachetat un-doi, este San-Antonio al vostru. Cu un șnuruleț ca pentru ouăle de Paști! Îi blestem de-a valma pe Bătrân, prietenii săi și mania mea tembelă de a ridica telefonul când se apucă să țârâie la miezul nopții.

— Mă voi duce acolo, domnule Director.

îmi cardește adresa lu' Petit-Littré.

— Cum ai noutăți, sună-mă!

— Se va face!

Pun receptorul în furcă și mă întorc spre Irène.

— Pleci? bolborosește ea, cu obrăjorul ofilit de decepție.

— Da, o afacere urgentă de rezolvat.

— La ora asta!

— Un bun client de-al nostru ia avionul dimineață către Rio și ar dori ca, înainte, să facă o comandă de o sută douăzeci de miliarde de dolari, fug să-i duc catalogul firmei.

Clatină capul, așteptând ceva mai bun. Înțelege.

— Ce vindeți?

— Aparate de făcut vânt, explic. Ai să tragi puțin nani aici, sperându-mă, nu va dura mult.

Schimb Prince de Gallul meu, șifonat în călătoria cu trenul, cu un costum bleu marin sobru și alerg să-mi scot M.G.-ul din garaj.

Douăzeci de minute mai târziu mă anunț la Petit-Littré.

•

Este o bojdeucă tip Versailles: nicidecum tipul de locuință unde te duci să faci pipi pe palier! Două etaje, o curte interioară plantată cu arbori bi-centenari, un peron ceva mai mare decât scena Palatului Chaillot, niște zăbrele de fier forjat pe lângă care Poarta Stanislas din Nancy ar părea un coș de sticle.

Sosirea mea este așteptată cu o nerăbdare care mă onorează. Abia trântesc portiera hârbului, că un lacheu în vestă albă și cravată neagră se și precipită.

— Domnul Comisar San-Antonio? întreabă el.

— Corect, zic, pentru a dovedi sclavului că mă pot abține să-mi suflu nasul în perdele atunci când ies în lume.

— Domnul vă așteaptă în hol.

Urc cu trudă șirul de trepte de marmură rară de Carrara și pătrund într-un hol. De proporții inumane.

Îl descopăr pe Dl. Petit-Littré prăbușit în fotoliul său Louis XIII cu șasiu din oase de oaie. Figura sa nu-mi este necunoscută, fiind o persoană celebră. Nu este el fericitul editor al lui Paul-Louis Mărgăritar, minerul-poet care a obținut Premiul Academiei franceze anul trecut pentru opera sa „Toți la Cărbune”? Odă totodată futuristă și speologică în care se evidențiază stilul subteran, mai cunoscut sub numele „stilul grizu”. Grație căruia literatura franceză s-a-mbogățit cu fraza fără verb și fără epitete? Nu este de asemeni Petit-Littré descoperitorul atâtor talente viguroase care, fără el, ar fi rămas ignorate de marele public? Și nu vreau să citez, drept exemplu, decât pe principalii: Cottoiache bebelușul-minune care a ouat: „*Laptele în gură*” atunci când nu avea mai mult de optsprezece luni și trei dinți; Valentin Căprior, care a făcut rost de Goncourt cu „*Degetul unei tinere potolite*”; Victor Eidrăcie și pamfletul său politic intitulat

„*Bătrânul și amarul*”. Dar Petit-Littré nu este numai un descoperitor, el și-a adus contribuția directă la gloria clasicilor, editând toată opera lui Balzac, de la exemplarul 00.01, pe hârtie de porumb cu filtru. Scurt, e cineva.

Măsoară în jur de un metru treizeci și cinci, are partea de deasupra craniului dezgolită, ceea ce nu-l face mai înalt și poartă, în afară de cincizeci de ani, ochelari enormi cu ramă de lemn. Privire albastră și proeminentă, un glăscior de eunuc căruia i se povestesc porcările.

Țâșnește din fotoliul său ca pasta de dinți dintr-un tub călcat în picioare și se precipită către mine gesticulând.

— Leon Petit-Littré, se prezintă el, propunându-mi o mână fină care își găsește probabil mănușile la raionul fetițe preșcolare al galeriilor Lafayette.

Examinez minusculul individ. În mediul său, a fost supranumit piticul-Leon al editurilor.

— Comisarul San-Antonio, ripostez.

Fac să dispară grămăjoara lui de cartilagii în dreapta mea și aștept explicații.

— Este nemaipomenit, zice. Absolut nemaipomenit. Vă rog să mă urmați.

Lucru care-mi este cu atât mai lesne cu cât pașii lui nu depășesc douăzeci și cinci de centimetri.

Petit-Littré mă conduce până-n salonul mare. Acolo mă așteaptă un spectacol uluitor. Vreo douăzeci de persoane în ținută de seară zac pe canapele sau covoare. Mișcă slab, scoțând scâncete sau râsete firave. Nu par să sufere, dar sunt inconștiente... Doamnele au raluri leșinate. Rochiile lor de seară sunt suflecate până la bărbie.

— Aberant, nu-i așa? îmi zice editorul.

Trebuie să recunosc că este pentru prima dată când văd o chestie atât de aiuritoare.

Cinci sau șase invitați au scăpat masacrului. Sunt în centrul imensei încăperi și trăncănesc cu mutre îngrijorate.

— Ar trebui chemat un medic, zic.

— S-a și făcut, i-am telefonat profesorului Baldetrou. Va sosi într-o clipă!

Mă aplec asupra unui tip prăbușit sub masă, cu brațele încrucișate. Singurul care poartă vestă de smoking albă.

— El este majordomul, mă avertizează Petit-Littré.

Palpez pieptul sus-numitului. Inima bate regulat deși puțin cam iute. Pleoapele îi tremură, și uneori, se ridică pentru a lăsa să filtreze o privire albă și moartă.

— Este absurd, nu-i așa? mă întrebă Petit-Littré…

Conviu. Pe bune, fraților, nu mai regret că m-am deranjat. Un spectacol ca ăsta face toți banii, credeți-mă.

— Cum a început nebunia? întreb.

Piticul își șterge fruntea de păpușă cu batistuța de mătase.

— Cina s-a desfășurat normal. Atmosfera era excelentă. Am trecut în salon. Și, după câteva, momente, generalul Glandu, aci prezent…

Îmi arată un bătrân voinic cu nările dilatate. Este mai degrabă „aici absent”…

— … Când generalul Glandu, aci prezent, începu să scoată suspine puternice în fotoliul său. L-am întrebat ce se întâmplă. Ne-a răspuns incoerent. Cum ne pregăteam să chemăm un medic, bănuind un atac, prințesa de Neamprost s-a aruncat pe jos scoțând țipete… Și unele după altele, toate persoanele pe care le vedeți au urmat… Înspăimântător, nu-i așa?

— Dumneavoastră nu ați simțit nimic?

— Nu, de altminteri nici prietenii care sunt aici.

Îmi arătă grupul de moace fățiș nemulțumite. Mutre de lemn, tăcere ostilă. Aventura nu-i amuză. Au de conservat un standing și simt că acesta s-a angajat pe o pantă săpunită. Mâine vor fi, poate, prada ziariștilor și de râsul Parisului.

Bizar, toți acești oameni care au fost reuniți pentru un party-n-cur-de-găină și care se tăvălesc scâncind pe *tabrizul* lui Petit-Littré.

— A priori, zic, am impresia că persoanele indispuse au fost consumatoare ale unui aliment de care dumneavoastră și cei câțiva comeseni aci de față nu v-ați atins.

Petit-Littré ridică din umeri.

— Păi, protestează el, toată lumea a luat de toate!

— La masă, da, mă grăbesc. Dar apoi? Presupun că ați oferit lichioruri, șampanie…

Își scoate ochelarii și mutrița lui triunghiulară se stinge ca vitrina unui magazin la șapte seara.

— Exact, nu mă gândisem…

Îmi continui raționamentul.

— Rămâne de stabilit ce au băut convivii afectați și ce au băut ceilalți…

Ceilalți, adică cei zdraveni, aprobă din vârful aerului lor îngrijorat. În acest moment, un domn înalt și slab, cu părul gri, își face intrarea. Trusa de croco neagră pe care o ține în mână îmi dezvăluie calitatea sa: profesorul Baldetrou.

De altminteri Petit-Littré mă abandonează pentru a-i schelălăi la pulpe.

— Ah! Profesore! Este absurd! Mulțumesc că ai venit! Recunoaște că-i nemaiauzit!

În timp ce el explică, profesorul Baldetrou îi examinează pe cei ce zac. Și eu, ființă de elită, în acest timp, filosofez. Îmi zic că în fond este idiot să te întrunești, să te faci frumos, să te pictezi, să te vopsești, să te hrănești, să te decorezi, să-ți speli picioarele și restul, să te amidonezi, să te smokingești, pentru a hali. Ce poate fi mai abominabil decât toate aceste stomacuri adunate în cerc, în oval sau dreptunghi, pentru a înghiți aceeași hrană? Ce poate fi mai urât decât aceste guri care se deschid pe crăpelniță, decât acești dinți adevărați sau falși care clămpănesc, aceste gâtlejuri care înfulecă, aceste măruntaie care o digeră? În timp ce funcția organică inversă este considerată rușinoasă. Vreau să aud cu ce drept munca de fochist ar fi mai nobilă decât cea de hornar?

Și de ce în loc de a organiza mereu crăpelnițo-party-uri nu s-ar organiza ca căsătorii-surpriză? Știu: veți strâmba din nas și spune că dau în scatologie, deși nu este chiar genul meu, dar cred că am o idee trăsnet. Eu, dac-aș fi putred de bogat, cred că mi-aș permite o soarea de genul ăsta. De neuitat, fraților. Mai întâi cartoane gravate. Gală! *San-Antonio vă convoacă să veniți să defecați la el în ziua cutare, la ora cutărică*! *Ținuta de seară obligatorie*! Ei? S-ar duce buhu, cred! Și apoi, vă imaginați spectacolul? Elita Parisului cu nădragi-n vine? În locul unei săli de halit, veceuri mari cât galeria Oglinzilor. Și majordomi care s-ar deplasa de la unul la altul, propunând clistire recalcitranților în locul aperitivelor tradiționale.

Toți acești valeți preumblând curpapir pe platouri de argint, îi și văd: mănuși albe, ca Saint-Cyrienii. Vor fi lachei pentru a acționa trăgătoarele de apă! Și pentru a crea ambianță, Dl. Iulius Cutărescu, bariton, la Opera din Paris, cu recitalul său! Un vis frumos!

Profesorul Baldetrou se ridică.

— Aceste persoane au absorbit o puternică doză de stupefiant, declară el.

Petit-Littré scoate niște strigăte, de parcă tipograful său i-ar fi livrat cărți ce conțin doar pagini impare.

— Glumești, stimate prietene! Niciodată n-am avut stupefiant în casă și, slavă Domnului, nici nu voi avea vreodată!

— Eu știu ce spun, replică sec profesorul.

Urmează o tăcere jenantă. Eu o rup.

— Vreți să spuneți, domnule profesor, că toată lumea asta a „înghițit” un stupefiant?

— Exact.

Îi cer lui Petit-Littré permisiunea de a telefona și mă duc să sun la Marele Coteț (al curcanilor). Încetul cu încetul, mă re-plonjez în atmosfera anchetelor.

— Patroane?

— Ah! San-Antonio, ei?

— Este vorba de un stupefiant pe care l-au înghițit invitații prietenului dumneavoastră. Ați putea să-mi trimiteți de urgență un tip de la labo, Favier de exemplu. Nu-i în vacanță, sper?

— Nu, cred că-i încă la el!

— Mersi.

Închid înainte ca Bossul să-mi distileze recomandările uzuale. Un valet mișună prin zonă cu urechile ciulite. Îi fac semn să se apropie.

— Spune-mi, bătrâne, tu ai servit lichiorurile?

— Împreună cu Julien, da…

Și adaugă:

— Julien este întins pe jos cu acești domni și doamne!

Interlocutorul meu este un tânăr brunet cu fata expresivă. Ridică din umeri.

— Trăgea la măsea?

— I se mai întâmpla.

— Vreau să zic în timpul serviciului?

— Am înțeles. Da, Julien își acorda câte-un păhărel pe ascuns, a avut necazuri… Nevasta l-a părăsit.

— Și ce bea de preferință?

— Whisky.

— Domnul Petit-Littré bea și el whisky?

Dau din scăfârlie.

Interlocutorul meu nu înțelege raționamentul. Este ușor șocat.

— Niciodată. Domnul bea numai puțin vin, în timpul mesei, în rest nu bea decât suc de fructe.

Cuget trei secunde și îi mulțumesc cu un semn.

— Perfect.

Când mă alătur celor din salon, îl găsesc pe profesorul Baldetrou într-un fotoliu, cu un pahar în mână, ținând un curs de narcotice celor teferi. Mi se spune că ambulanțele sunt pe drum, ca să transporte toată haita la clinica profesorului.

Încuviințez.

— În așteptare, doamnelor și domnilor, zic, aș vrea să știu ce ați băut după masă. Dumneavoastră, doamnă?

— Cafea, gungurește o prețioasă care-și ascunde, de bine de rău, gușa, cu un râu de diamante.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Dumneavoastră, doamnă?

— Eu am băut o șampanie rosé, îmi spune eleganta persoană.

— Și domnul?

Un ochelarist solid decorat de la gât la buric, ne informează cu o voce mai rece decât a unui șarpe (cum ar zice Ponson du Terrail):

— Șampanie!

— Și domnul?

Un barbișonat mă măsoară arțăgos înainte de a răspunde.

— Whisky.

Tresar.

— Sunteți sigur?

— Dar vă rog! protestează omulețul; știu încă ce fac…

Suntem întrerupți de profesorul Baldetrou. Acesta este pe punctul de a se răsuci în fotoliul său, gemând.

— Dumnezeule, și el! se văicăre Petit-Littré.

Paharul tubibului este încă pe măsuța joasă. Îl înhață și-l miros. Scotch,

— Cine i-a turnat băutura? urlu.

Editorul bâiguie.

— Și-a turnat singur, în timp ce dumneata telefonai și, mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap…

Observ o sticlă de whisky lângă pahar.

— A băut din asta?

— Da.

Mă întorc către barbișonat.

— Și dumneavoastră, domnule?

— Nu, ripostează Cutărel, nu-mi place decât Haig cinci stele.

Cât se poate de simplu.

Îl sun pe lacheu. Se arată foarte repede întrucât era în dosul ușii, cu trompa lui Eustache la nivelul găurii cheii.

— Spune-mi deci, îl atac fluturând sticla. Din acest whisky ai servit în timpul serii?

— Da, domnule?

— O.K., mersi.

Îmi bag degetul pe gâtul flaconului, îl răstorn pe ultimul, apoi îmi retrag degetul și aplic delicat vârful limbii pe extremitatea umedă a arătătorului meu. Scotchul e o chestie care mă cunoaște, sper că nu vă îndoiți? Am impresia că-i găsesc un gust bizar acestui whisky. Nicio îndoială: iată sursa răului. Este Mac Herou *tras în sticle de peste 100 ani*, precizează eticheta. *Blended and Bottled by Daphné Mac Herou, Scotland*, adaugă aceeași. O marcă nu prea cunoscută. Îi atrag atenția lui Petit-Littré care roșește de jenă în dosul hublourilor sale.

Se dezvinovățește față de invitații săi încă valizi, îngrijorat să nu treacă drept un scârțan în ochii lor severi.

— Acest scotch mi-a fost oferit de unul din bunii mei amici care nu consumă decât Mac Herou și pretinde că este mai bun decât mărcile curente.

— V-a oferit mult?

— O lădiță de șase sticle.

— Unde sunt celelalte? îl întreb pe servitor.

— Una este goală, informează gagiul. Aceasta este începută, celelalte patru sunt acolo, nedesfăcute încă.

— Foarte bine, pune-mi-le deoparte, le voi lua cu mine.

În acest moment Favier sosește, încă nedezmeticit. Părul său roșu strălucește în lumina lustrelor. Clipește din ochi și-și mângâie obrajii pe care barba încolțește ca porumbul.

Îl trag într-o parte.

— O chestie delicată, micuțule: dramă în lumea bună.

Roșcovanul îmi indică tipii neînsuflețiți.

— Ce naiba au toți?

— Asta urmează să-mi spui tu mie. Analizează conținutul acestei sticle și al celorlalte patru pe care ți le va da valetul. Ne

vom reîntâlni la laborator, hai, dă-i zor! Se supune, docil. Marfă bună, acest puști Favier. Mereu gata, niciodată nemulțumit.

Și apoi, dintr-odată, zarvă mare. Patru ambulanțe pătrund pe stradă claxonând și urlând din sirene. Petit-Littré este stânjenit.

Își dă seama că va fi al naibii de greu să înăbușe scandalul. Douăzeci de brancarde, asta face cevașilea. Recepția mondenă se transformă în catastrofă feroviară. Afară, tot cartierul începe să se maseze în fața reședinței sale.

Începe să-mi fie milă de el.

— Lăsați să se împrăștie zvonul că o țeavă de gaz s-a spart și toată lumea s-a simțit rău.

Îmi frământă antebrațul (nu este suficient de înalt pentru a mi-l prinde deasupra cotului).

— O da, mersi! Gazul! Asta e: gazul!

— Dați-mi deci numele amicului care v-a oferit cele șase sticle de whisky, dacă tot suntem la acest capitol.

Dintr-odată entuziasmul lui se destramă.

— Dar ce vă trece prin minte! Este vorba despre cineva deasupra oricăror bănuieli.

— Și dumneavoastră, domnule Petit-Littré, sunteți deasupra oricăror bănuieli și, cu toate astea la dumneavoastră a avut loc o aventură surprinzătoare.

— Este un fapt, recunoaște piticul.

— Deci?

Cu regret, murmură:

— Este un industriaș important. Dl. Charles Olivieri…

— Care locuiește?

— Bulevardul Henri-Martin 212.

— Mersi.

CAPITOLUL II

În care mă joc de-a musca în jurul Scotchului

Favier este singur în lumina palidă a laboratorului său. Bluza lui ex-albă seamănă cu paleta lui Van Gogh. Are ochii încercănați și gesturile fantomatice.

Nici nu ridică privirea la intrarea mea, recunoscându-mi pasul și se mulțumește să murmure:

— Termin imediat, domnule Comisar.

Dom Comisar zice „mersi”, ia un scaun și se încalecă pe acesta. Mă gândesc la fătuța Irène care soilește în cârpele mele; mă gândesc la minusculul Petit-Littré care tre’ să mârâie în clinica prof’ Baldetrou… Mă gândesc… la viață. Ciudat! Toți acești indivizi pe care nu-i cunoșteam, câteva ceasuri mai devreme și care sunt acum în centrul geometric al preocupărilor mele… N-o văzusem niciodată pe Irène și, logic, nici n-ar fi trebuit s-o cunosc vreodată.

Cu toate astea, între două vagoane S.N.C.F., i-am aplicat lipitoarea princiară și, la ora la care vă conversez, ea soilește la mine. Auzisem vorbindu-se de editor și despre unii dintre invitații săi, dar pentru mine ei erau un fel de entități din alte lumi.

Un mic aparat cu tranzistori difuzează în surdină o chestie de-a lui Aznavour. Îi place munca cu muzică, lui Favier.

Termină să se benocleze la eprubete și face un pas îndărăt, ca un gastronom care se îndepărtează de masă după ce și-a potolit foamea.

— Heroină, îmi spune el.

— Povestește…

— Nu pot să vă dau încă proporțiile, dar există o cantitate formidabilă în acest whisky…

— În care sticlă?

— În toate cele cinci aduse de mine…

Îl privesc, puțin surprins totuși.

— *Vrei să spui că sticlele ne-decapsulate conțineau și ele*?

— Ca toate celelalte!

Tac pentru a gândi și el respectă liniștea mea. La capătul unui moment de intensă rumegare, îl percutez din nou.

— Capsularea sticlelor nedesfăcute era corectă sau le șurubărise cineva?

Favier zâmbește și se-ndreaptă către un colț retras. Îl aud bălăcărind în troaca de hiposulfit. Când reapare, ține o poză încă udă de format 13x18. Această poză reprezintă, mărit de cel puțin patru, cinci ori, gâtul unui flacon de Mac Herou.

— Când mi-am dat seama că sticlele începute erau drogate, am făcut un clișeu al capsulelor înainte de a le desface pe toate.

— Bravo, Favier.

Ăsta curcan conștiincios! Este roșu ca Beauce în timpul verii și are inițiative de inspirație divină.

Încuviințez.

— Crezi că invitații lui Petit-Littré riscă să dea în primire?

— Deloc. Vor elimina foarte bine heroina. Vor fi făcut vise frumoase și cu asta basta.

— Ei bine, să-ncercăm să-i imităm. Să mergem să facem nani, onorabile.

Ne ușchim din curcan-house. Jos, tipii de la postul de gardă mă salută:

— Gata vacanța, Domle Comisar?

— Am impresia că s-a dus dracului. Voi nu?

•

Pilotez micuța mea M.G., hotărât să uit această afacere până mâine și să-mi consacru finalul de la notte, cum ar zice Dl. Antonioni, fericirii fecioarei Irène.

Fac deja lista deliciilor la care va avea dreptul. Unei fete debarcate din provincie, îi trebuie un eșantion bine dozat.

Ce ziceți de exemplu de *Hornarul savoyard*, de *limba pătrunjită ungurească* și de *British Finger Incorporate*? Pentru o luare de contact, astea-mi par o combinație judicioasă.

Încă mai ezit să adaug, la aceste trei rubrici, o a patra care mi-a consacrat succesul: *înmatricularea rhodaniană*, când tresar. Pentru a ajunge la Saint-Cloud, n-am luat-o prin Etoile și le Bois, cum fac de obicei, ci am trecut pe lângă Palatul Chaillot și pe bulevardul Henri- Martin.

'Țelegeți? Bulevardul Henri-Martin, unde domiciliază tipul care l-a procopsit pe Petit-Littré cu whiskyul drogat. Dacă și după

asta, încă nu credeți în al șaselea meu simț, este un semn că cele cinci ale voastre s-au gripat.

Preling o privire către ceasul meu de mână, continui către cel de la bord. Atât unul cât și celălalt sunt de acord asupra unui punct: este două dimineața.

Nu se fac vizite la asemenea ore și cu toate acestea mă furnică dorința să discut pe șleau cu Dl. Olivieri. Mă persecută ideea că numitul tre' s-aibă, când știi cum să i te adresezi, o conversație pasionantă.

Iată-mă chiar în dreptul lui 212. Opresc hârbul și mă apropii de grilaj. Olivieri, ca și piticul Leon al editurii, are drept ogeac o casă boierească ce prezintă, în clipa aceasta, particularitatea de a fi în întuneric de sus până jos. Îmi plasez degetul (care a mai palpat și altele) pe butonul soneriei și apăs. Aștept puțin și, în timp ce apăs a doua oară butonul, văd iluminându-se fereastra paznicului. O jaluzea de fier se deschide și un tip nemulțumit întreabă:

— Ce este?

— Poliția, îi aduc la cunoștință.

Ezită. Epoca noastră este înțesată de tot soiul de șmecheri care se pretind curcani și te trag în piept porcește.

— Moment!

Omul dispare de la fereastră ca un cuc care a anunțat miezul zilei. Trece cam multișor timp. Apoi văd profilându-se, de-a lungul grilajului, o siluetă masivă.

Un tip de vreo șaizeci de ani, statură de luptător, mă fixează fără nicio bucurie printre gratii. Și-a pus nădragii fără să-și petreacă bretelele, care se bălăngănesc pocnindu-i fesele: și-a înghesuit poalele giganticei cămăși de noapte în izmene, ceea ce-i compune o boalfă enormă în jurul pântecului.

— Aveți insigna?

— Lat-o!

Examinează, admite și își strecoară, în buzunar sau în izmene archebuza de artilerist cu care se dotase.

— Despre ce-i vorba?

— Trebuie să-l văd pe Dl. Olivieri.

— Acum?

— Urgența întâia.

Vorbesc scurt și clar. În asemenea cazuri nu trebuie să iei tonul lui Jean Tissier.

— Bine.

Deschide.

— Intrați la mine să-l previn pe valet.

Intrăm într-un soi de post de gardă – sufragerie, în care plutesc miasme de varză fiartă. Venind dintr-o cameră alăturată o voce de muiere se neliniștește:

— E-ntr-adevăr un caraliu, Hector?

— Fleanca! o informează gardianul.

Se îndreptă către un aparat telefonic, reflectează și branșază o fișă. Se aprinde o luminiță. La capătul a treizeci și trei de secunde se produce un declic.

— Albert? întreabă gardianul.

Celălalt, probabil, cască afirmativ.

— Prevină-l pe Domnul că un polițist vrea să-l vadă imediat.

Nu știu ce înșiră feciorul, oricum, ascultându-l, gardianul bombăne nemulțumit.

— Ei, păi eu nu știu, conchide închizând.

Mă privește și întreabă:

— Ceva grav?

— Rămâne de văzut, explic.

Aud o tropăială mărunțică în dosul ușii, care se întredeschide ușurel și zăresc un ochi umbrit cu o meșă de păr alb. Doamna soția gardianului vrea să știe ce fel de arătare sunt. Aflând, se întoarce în cârpele matrimoniale.

Puțin îngrijorat în Fordul său interior, San-A., iubiților. Acest Olivieri trebuie să fie încă unul din magnații plini ochi de relații și care nu va aprecia vizita mea nocturnă. De aici până la focuri bengale pentru dosarul personal al subsemnatului…

Se ivește un valet. Cu tot tacâmul: în vestă reiată și restul. Ochii îi sunt încă încleiați dar, în afară de asta, o ținută impec.

Mă măsoară cu dispreț.

— Dumneata vrei să-l vezi pe Domnul?

— Da, eu.

— Este ora două dimineața.

Îmi privesc ceasul.

— Două și un sfert, completez. Fii drăguț și prevină-l de vizita mea.

Siguranța mea (sunt asigurat la Urban pe Sena) îl derutează, totuși.

— Foarte bine, dacă vreți să mă urmați…

Fac din nou cunoștință cu un hol imens. Pereții acestuia sunt tapisați cu piele de Suedia. Piei de urși albi pe jos, statui de marmură, plante rare și un tablou de Picasso care are aerul autentic. Înțelegeți, sper, că Dl. Olivieri nu este dintre cei ce așteaptă să capete alocația familială pentru a-și cumpăra un kil de zahăr.

Servitorachele îmi indică o banchetă acoperită cu catifea albastru închis.

— Luați loc, mă duc să-l trezesc pe Domnul.

Și o ia în sus pe o scară monumentală. Sunt răbdător o vreme, preparându-mi argumentele. Dacă e să mă iau după prudența servitorului, Olivieri trebuie să aibă somnul țâfnos, un tip pe care nu-i de dorit să-l trezești.

Singura manieră de a o scoate la vopsea cu industriașul este să-i fâlfâi steagul înstelat al scandalului. Pe cei sărăntoci îi cumperi cu bani, pe burghezi cu onoruri, pe bogați, cu amenințarea dezonoarei.

Valetul apare foarte repede, cu un aer surprins.

— Domnul nu este în camera sa, anunță.

— Nu s-a întors?

— Nu a ieșit.

— Când ți-ai încetat serviciul unde era?

— Soția mea (care este fată-n casă) și cu mine ne-am dus la cinema: aveam ziua liberă.

— Unde era stăpânul, când ați plecat la cinema?

— În birou.

— Și când v-ați întors?

— Totul era stins, am crezut că s-a culcat…

— Poate a ieșit?

— Gardianul ne-ar fi spus-o.

— Poate a adormit în birou?

Argumentul îi pare valabil interlocutorului meu. Schițează o mutră dubitativă înainte de a se îndrepta către o ușă cu dublu batant, situată în fundul hallului.

Ciocănește discret, deschide, aprinde lumina. Imobilismul și mutismul lui mă informează.

— Mort? întreb, apropiindu-mă.

Olivieri este întins pe covor. Stă într-o rână, un braț răsucit sub el, celălalt ca un echer. Are în mâna dreaptă un pistol cu prăsele de sidef. Mă apropii și, delicat, iau revolverul cu batista

mea. Îl miros: a tras nu demult. Basculez încărcătorul și constat că acesta e garnisit ochi cu praline.

Pun arma pe covor și mă aplec asupra cadavrului. Dl. Olivieri a mierlit-o de cel puțin trei ceasuri și-i rece ca un Sibirski. Are o pată albăstrie la tâmplă și urme de strangulare foarte clare pe gât. A priori, văd o crimă cu următorul scenariu: doi tipi l-au vizitat pentru discuții, în timpul serii. Au devenit agresivi și Olivieri le-a ordonat să-și ia tălpășița amenințându-i cu pistolul. Unul din tipi avea un ciomag și l-a lovit într-o parte. Celălalt l-a prelucrat și l-a strâns pe industriaș de gâtiță.

Albert, feciorul, începe să-și revină.

— De necrezut, bâguie el.

— Este revolverul lui, nu-i așa? îl întreb indicându-i scula elegantă cu prăsele de sidef.

Jucărie de salon. Face nostim ca presse-papier, dar când vrei să perforezi pielea contemporanilor, ai interesul să te dotezi cu un vilbrochen.

— Da, revolverul său. Era în sertarul biroului.

Contemplu mortul. Un om în vârstă de cincizeci de ani, solid și cu tâmplele sure. Poartă un halat de satin roșu cu reverele negre, gen dresor în arenă, dar nu lipsit de eleganță.

— Dl. Olivieri e însurat?

— Nu, a divorțat de zece ani.

— Trăia singur?

— Fiica sa vine din când în când să petreacă opt zile aici.

— Metrese?

— Cred, dar nu aici.

— Cheamă-l pe paznic și nevastă-sa.

Albert se grăbește. Cât mai sunt singur, procedez la investigațiile clasice. Mă apuc de ele fără nicio speranță. Ceva-mi spune că nu voi găsi nimic. Se simte dintr-odată că acest birou e anonim, frumos și rece. Mapa nu conține nicio hârtie. În sertare nu sunt decât obiecte impersonale. Olivieri are cu siguranță birouri altundeva, iar acesta îi servea doar la verificarea conturilor servitorilor săi, sau la lectura cotoțiilor brusiere.

Scrumierele sunt goale. De obicei, în romanele polițiste, se găsesc întotdeauna mucuri edificatoare: ei bine! nu e cazul aici. Niciun indiciu pe scaune sau covor. Olivieri a fost strangulat cu

cordonul halatului său. Cordonul gros de mătase neagră zigzaghează încă în jurul mortului, ca o reptilă hidoasă.

Zarvă mare! Hector și Doamna își fac apariția, zăpăciți de veste.

— Nu atingeți nimic! ordon eu.

Doamna Hector este o bătrânică micuță, cu pieptul cât de porumbel. Are un minunat neg cu egretă pe nas și plânge scoțând zgomote de pneu care se dezumflă.

— Haidem în hall, decid.

Închid ușa.

Ce ciudată mai este și societatea noastră, fraților! Îi contemplu pe cei trei și mai că-mi vine să râd. Ce caraghioși.

— Câți servitori sunteți aici?

— Patru, spune Albert. Nu lipsește decât nevastă-mea.

— Du-te și ad-o!

Se eclipsează.

— Dumneata ești bucătăreasa? o întreb pe nevasta portarului.

— Da.

Hector murmură:

— Cândva am fost și eu brigadier de jandarmi.

De ce această informație? Pentru a-mi furniza un atestat de moralitate? Pentru a-mi arăta că-i de partea noastră și că, date fiind circumstanțele…

— Dl. Olivieri a primit vizite în timpul serii, nu-i așa?

— Ba nu. Pe nimeni afirmă soții.

— În sfârșit, pentru Dumnezeu! Doar n-a fost achitat prin telefon!

Paznicul scutură capul cu o vehementă obstinație.

— Nimeni n-a sunat, nimeni n-a intrat. Doar dacă or fi sărit grilajul, dar probabil ați remarcat cât este de ascuțit.

— Mai este vreo intrare aici?

— Cea de servici.

— Care unde-i?

— În spatele casei. Către oficiu.

— Când Albert și soția au plecat la cinema, pe unde au trecut?

— Pe la serviciu, bineînțeles.

Susnumiții își fac apariția. Fata în casă este o blonduță cu obrazul consternat de pistrui (Béru dixit). Ea ascunde în pliurile vaporoase de nylon transparent doi sâni în formă de picătură de ulei, care au tendința să se împerecheze.

— Dar nu-i posibil! Nu pot să cred una ca asta! Unde-i, vreau să-l văd!

— O clipă, întrerup eu.

Ea mă observă, se răzgândește și salută cu o mică clătinare, speriată de cap.

— Când ați plecat amândoi, atac, ați ieșit pe ușa de serviciu. Ați încuiat-o?

— Desigur, protestează Albert.

— Cu cheia?

— Păi…

Soția sa legitimă și marcată de pistrui ridică un deget ca o școlăriță care cere voie să se ducă undeva.

— Da? o invit eu.

— Vreau să vă spun un lucru: când ne-am întors, ușa nu era încuiată. Nu i-am spus nimic lui Albert ca să nu mă certe, credeam că poate eu uitasem s-o încui când am plecat. Dar acum sunt sigură că nu!

Aduce apă la moara mea, gagicuța. Îi mulțumesc cu un zâmbet binevoitor care o tulbură până în profunzimi.

Olivieri a primit, în timpul serii, un telefon de la niște tipi pe care ținea să-i vadă clandestin. I-a făcut să intre la el prin ușa de serviciu, pentru a nu atrage atenția gardianului și soției acestuia… Vizita s-a terminat cu un asasinat și vizitatorii au plecat pe același drum. Trăgând doar ușa.

— Perfect, murmură eminentul San-Antonio, acum vom schimba capitolul… Stăpânul vostru era amator de whisky, cred?

— Da, cred că da, se decide, după ezitări, Albert.

— De unde primea whisky-ul?

— Direct de la fabrică. Avea un amic scoțian care i-l furniza, cred că-l plătea mai ieftin și că-l găsea mai bun decât alte mărci.

— Aș vrea să văd acest whisky.

Albert își clatină trunchiul.

Cu un pas silențios, se duce în salon și se întoarce cu o sticlă de Mac Herou abia începută. Scot dopul și gust alcoolul. Acesta e de bună calitate, nicio îndoială.

— Nu mai sunt și altele?

— Da, în pivniță… Ni s-a livrat săptămâna trecută.

— Cine?

— S.N.C.F.

— Ei bine, haidem în pivniță!

Nu mai înțeleg nimic, simpaticii slugoi.

La două dimineața îi trezește un curcan, îi face să descopere asasinatul patronului lor, apoi fără să se ocupe de crimă, curcanul discută îndelung despre whisky… Recunoașteți că este peste puterea de înțelegere a unor tipi care-și câștigă leafa din curățatul olițelor de noapte?

Din nou Albert, marele, prețiosul Albert, mă pilotează.

Trecem prin oficiu, coborâm o scară de piatră și dăm în subsol. Pivnița cu vinuri este răcoroasă, boltită, bine întreținută. Pe toată lungimea unei laturi, în stelaje repertoriate, fac nani butelcuțe ajunse la vârsta senectuții. În fund sunt stivuite lăzi cu șampanie și lichioruri.

Albert se cabrează brusc, ca mai adineaori în birou, când descoperise că patronul lui își înghițise certificatul de naștere.

Se zgâiește penibil la mine ca și cum nu și-ar mai aminti cum îl cheamă.

— Ei, ce-i, ai amețeli Albert?

— Asta-i culmea…

— Ce anume?

— Aseară erau aici patru lăzi de scotch. Au dispărut…

Îl prind de braț.

— Ce zici, dragă baroane?

— Vă jur că este purul adevăr, domnule comisar. Am coborât înainte de cină pentru a lua o sticlă de vin de Burgundia și erau acolo… Acolo vedeți!…

„Acolo” este vidul. Un pătrat de pământ unde se disting urme lăsate de laturile unei lăzi grele care a fost târâtă.

— Lăzile astea au fost deschise?

— Una singură. Dl. Olivieri oferise șase sticle de whisky unui prieten.

— Domnul Petit-Littré, editorul?

Sclavul cască niște ochi mai mari decât inelele de șervețel.

— De unde știți? bâiguie.

Răspunsul meu este un surâs misterios.

CAPITOLUL III

În care eu iau o mare decizie și un coechipier burduhănos

Ora patru dimineața! Bătrânul la post, în lumina verzuie a reflectorului său de birou, impec, ras, încravatat, manicurat, amidonat, atent.

Tocmai îi făcusem darea de seamă minuțioasă a evenimentelor și este gânditor. Are de ce.

— Pe scurt, rezumă el, acest Olivieri primise sticle de scotch conținând heroină. Ignora totul, din moment ce oferise una unui amic. Sticlele în cauză serveau, deci, contrabandei acestui stupefiant?

— Evident. Cei ce le recepționau urmau să recupereze heroina grație unor combinații chimice pe care Favier își va face o bucurie să ni le explice. Poate nu făceau altceva decât să evapore whiskyul?... Sau poate drogații absorb whiskyul în această stare, ceea ce îi mărește efectul?

— Genial, admite Tunsul mângâindu-și copola.

Urmează clipe de liniște totală.

— Să ne continuăm raționamentul, decide Bossul, aceste lăzi de whisky trucat i-au fost trimise lui Olivieri din eroare.

— Contrabandiștii și-au dat seama de greșeală și au vrut să le recupereze. Lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru Olivieri. Suscitații l-au omorât și au pus stăpânire pe lăzi.

În fond afacerea este ușor de priceput.

— Această afacere privește Yard-ul, suspină Bătrânul cu regret, îl voi suna pe inspectorul șef Morrison cum se face ziuă.

Mă privește, îl privesc, ne privim; totul în tăcerea cea mai densă. În sfârșit mă umflă râsul ca pe individul care a făcut avere investind într-o fabrică de rucsacuri pentru cocoșați.

— Ce ai? se informează Scalpatul, încercând să-și păstreze seriozitatea.

— Cred, patroane, că gândurile noastre sunt la fel de paralele ca o cale ferată...

— Adică?

Chelbosul surâde, deja.

— Adică, am dori, pentru prestigiul poliției franceze, să ducem la bun sfârșit această anchetă fără să vorbim despre ea băieților de la Yard și să le servim deznodământul împachetat frumos în hârtie argintată, cu panglicuță tricolor pe post de complimente.

Bossul se ridică, dă târcol biroului și vine să-și sprijine mâna delicată pe umărul meu puternic.

— Așadar ne-am înțeles! Deci?

— Deci mă voi duce să dau o raită în Scoția, zic, nu asta doriți?

— Da, dragă prietene. Și îți recomand cea mai mare discreție. Vei fi acolo cu titlu oficios, strictamente oficios.

Bătrânul detestă să fie prins vânând pe terenurile altora. Picatul pe bec nu-i în stilul onorabilei noastre curcănimi. Pentru el trebuie să realizezi tururi de forță în anonimat și demnitate.

— Acest trafic extraordinar își are sursa la distileria de whisky, heroina fiind conținută în sticle cu capsulaj original.

— Probabil…

— Du-te acolo! Demască-le organizația de la pornire până la destinație și prevină-mă. Îmi stau în gât zâmbetele constipate ale colegilor de pe Tamisa.

— Voi face imposibilul, domnule director.

— Știu…

Trage către el un flacon de whisky și privește cu atenție eticheta albă, lipită pe dosul sticlei.

— Mac Herou este produs de o doamnă, constată. O anume Helen-Daphné Mac Herou, locuind în Mybackside-Ischicken, aproape de Glasgow…

Notez blazonul și adresa domniței pe un carnețel.

Bossul răsfoiește, deja, orarul avioanelor.

— Ai un Air France în direcția Glasgow la șapte douăzeci și doi. Voi proceda la o rezervație…

— La două rezervații, rectific.

Tresare, ceea ce constituie cultura sa fizică zilnică.

— Iei pe cineva cu tine?

— Da, prefer. Cum nu pot conta pe sprijinul poliției britanice, dat fiind caracterul ocult al misiunii mele și cum s-ar putea să am nevoie de ajutor, e mai sigur să fim doi.

— Ai dreptate. Pe cine iei?

Ezit. Nu multă vreme.

— Pe Bérurier.

Bătrânul dă din cap și afișează un surâs echivoc:

— Spune-mi, dragul meu, de ce faci totdeauna apel la inspectorul Bérurier? Serviciul nostru, slavă Domnului, are destule efective…

Este pentru prima oară că domnul Piele de Buci îmi pune o asemenea întrebare și sunt jenat.

— Păi! murmur, dificil de explicat. Vedeți, Boss, Béru nu-i un munte de inteligență. Pe deasupra bădăran, bețiv, mojic, dar are calități care îl fac, totuși, cel mai prețios colaborator al meu. În primul rând, îmi este devotat ca un câine; apoi e bun, curajos, tenace. Și, în sfârșit, are uneori sclipiri de viclenie care echivalează geniul. Și, peste toate astea la un loc: țin la el. Zbier la el și asta mă liniștește…

Directorele ridică brațele.

— Pentru Dumnezeu! Încetează acest panegiric! Și ia-ți-l pe Béru al dumitale. Deci îți rețin două locuri…

— La sosirea noastră la Glasgow, aș dori să am o mașină.

— Aranjez și asta. Biletele și devizele ți le voi trimite la aeroport.

— În ordine.

Ne malaxăm falangele și ne despărțim.

•

Când părăsesc Marele Coteț cu gratii, aurora seamănă pete de soare pe cer. (Curcanii sunt tot atât de înzestrați pentru poezie cât liceenii). Mă bunghesc la solniță. Mai am trei ore, pentru a-mi face valiza și a-l recupera pe Monstruozitatea Sa Béru din bârlogul conjugal.

Sforăi din motor până acasă, în Saint-Cloud. Ușa nu-i încuiată și-mi amintesc subit că găzduiesc o pisicuță. Fir-ar să fie! Va trebui să evacuez, în plină nopticică, fătuca Irène. Ce mai gazdă! Agăț în tren o pisicuță, o aduc până la mine, acasă, o înfierbânt și când să-i fac figura factorului cu spălătoreasa mă car, pentru ca acum, la ora patru și jumătate dimineața, s-o dau jos din pat și s-o abandonez pe pavajul umed al Parisului…

„Nu se face”.

Mă sui în camera mea. Doarme ca o preafericită, cuverturile trase până la bărbie, respirația liniștită.

Hotărât, n-am inima s-o trezesc. Îmi scot din dulap două costume și smokingul. Golesc un sertar de comodă pentru a

ciuguli de acolo cele mai frumoase articole de lenjerie și mă duc să-mi fac valizoanța în camera Féliciei. Înainte de a o șterge, scriu două vorbulițe pentru adormită:

Dragă Irène.

O călătorie de afaceri! Regret. Lasă cheile în cutia de scrisori din grădină.

Scurt, cuprinzător și exprimând elocvent ceea ce se vrea spus. Este o premieră absolută pentru casanovescul dumneavoastră San-Antonio, să aducă o gagică la ogeac și să n-o salte într-o croazieră cosmică, la bordul navei sale cu carburant solid. Mai bine nu mă gândesc, altfel…

O-ntind.

Direcția: Béru's office.

•

O portăreasă în capod flaușat, cu părul prins într-un fular, târâște pubelele pe trotuar când opresc mașina în fața așezămintelor Idioțescovici et Co.

Își freacă șalele văzându-mă. Este o femeie coaptă dar pe care nimeni n-o culege. Sânii doamnei îi caută genunchii iar în pungile de sub ochii ei ar intra un întreg raion de la Innovation.

Trag cu coada ochiului prin lăzile de gunoi pentru cazul că Grasu și-ar fi găsit refugiu acolo; nu-l găsesc așa că plonjez în curte lansând un vesel: „Luăm aer în zori?" cerberiței.

Mă interpelează:

— Vă duceți la Bérurier?

— Da.

— Vă recunosc, mă asigură. Sunteți șeful lui.

— Corect.

— Nu-s aci!

Asta mă oprește în pragul ușii.

— Dar unde sunt?

— Vara dorm la cumnata lor, la țară.

— Unde?

— La Nanterre. Vreți adresa?

— Și încă cum!

Închide ochii și recită:

— Bulevardul general Colombey 228.

— Mii de mulțumiri.

Îmi mai rămâne o oră și jumătate pentru a mă întoarce la Nanterre, să-l umflu pe Grasu în zbor (dacă pot să mă exprim așa) și să-l escortez (tot dacă pot să mă exprim așa) până la Orly. Posibil.

•

Un sfert de ceas mai târziu. Mă găsesc în fața unei case joase, nu departe de Uzinele Simca (cele vechi). Asta este cam ceea ce Bérurierii numesc „a dormi la țară”. N-am nimic împotrivă, într-adevăr au cu totul alt aer decât la Paris, întrucât se află între gazometre și uzina de produse chimice.

O grădină de nouăzeci de centimetri pătrați, conștiincios semănată cu buruieni, separă bulevardul de ușă (sau, dacă te afli în casă, ușa de bulevard). Vilă cochetă de fibrociment, acoperită cu carton gudronat. Mă apuc să bat în ușă.

La început nu mișcă nimic. Apoi se aud mârâieli, șușoteli, scuipături, tusete, strănuturi, căscături, scărpinări de spinare, scărpinări de burdihanuri, ocări. Un bărbat, pe care-l bănuiesc de lipsă de fervoare religioasă, amestecă foarte strâns numele Domnului cu anumite lăcașuri pe care o doamnă le-a încuiat definitiv (nemaiavând, mama des pomenită, vârsta de a servi acolo). Apoi, în sfârșit, ușa se deschide. Am în fața ochilor un nasture pe care-l presupun de la un prohab. Privesc deasupra acestui nasture și descopăr un buric în perfectă stare de funcționare, de-abia prăfuit și de o capacitate de aproximativ trei litri și jumătate. Deasupra acestui buric văluresc coline păroase pe care o mână enormă le malaxează. Și, din vârful acestora, o voce întreabă:

— Ce f… l’ cap la or’sta?

Curiozitatea mea nativă mă îndeamnă să contemplu gura care a emis această frază de bunvenit. Zăresc sus de tot o tărtăcuță de șopârlă.

— Aș dori să vorbesc cu Benoît, zic. Sunt șeful lui, comisarul San-Antonio.

— Aha! face gigantica șopârlă (împreună fac vreo doi metri și zece), am auzit conversându-se despre dumneavoastră de către umflatu’ ăsta. Intrați!

Intru.

Intru într-o cameră care, a priori, îmi pare o bucătărie, căci are o sobă de gătit, un bufet și un ceas cu cuc. Dar în centru

tronează un catafalc încoronat cu boarfe. Ce-o fi? Mister și Bérurier!

— Xandre! urlă dinozaurul.

— Ce-i tot c... ăsta? face catafalcul cu o voce care trebuie să fie feminină. Mă apropii și constat că numitul catafalc nu este altceva decât un fotoliu ortopedic care se poate adapta la poziția orizontală. Pe acest fotoliu este o chestie enormă, puhavă, grasă, unsuroasă, abominabilă. Această chestie este o femeie. O femeie înfășurată într-o cuvertură tot așa de mare ca pista de lansare a port-avionului Béarn.

— Bună ziua, doamnă, spun politicos catafalcului.

Acesta (nu mă pot hotărî să folosesc femininul pentru a califica o persoană atât de înspăimântătoare) mormăie ceva care, la rigoare, poate servi drept salut, după ce ar fi fost dezinfectat cu alcool de 90° și revopsit cu Palux. Apoi înlănțuie:

— Felix, ridică-mă, vreau să-l văd!

Gigantul cu cap de microb gutunărit acționează o manivelă și fotoliul, lestat cu încărcătura, ia o poziție semi-verticală, ceea ce face ca cetaceul care-l ocupă să fie relativ așezat.

Mulțumită de a fi ajuns la suprafață, persoana înlătură douăsprezece kilograme de carne avariată pentru a-mi prezenta un surâs tot atât de mișcător ca vrana unei cisterne cu bălegar.

O agitație are loc în camera alăturată, apoi ușa se deschide încadrând-o pe Berthe Bérurier. Spectacolul uluitor. B.B. e în cămașă de noapte. Una din țâțele nedisciplinate a evadat prin răscroială și coboară panta ca o avalanșă.

— He, face balena Grasului, dar e comisarul! Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de Benoît, explic cu un maximum, de sobrietate în voce și gest.

— Xandre! rage din nou șopârla.

— Lată-mă! muge un Béru adormit.

Balena îmi arată catafalcul.

— V-o prezint pe sora mea Genevieva.

Ceva evadează din grămada de cărnăraie nu prea proaspătă: o mână. E groasă cât o pătură și degetele unite de grăsime nu-și mai amintesc că, odinioară, au avut autonomie.

Apuc marfa lansând afirmația că sunt încântat.

Berthe are părul plin de moațe. Le aranjează cu un gest plin de feminitate, apoi cu un alt gest își ridică poalele cămășii și-și scarpină furios mezaninul.

Apare cineva, venind din camera vecină: Alfred coaforul. El poartă o pijama de mătase albastră ametitoare. Elegant și-n așternut, peștele. Nevastă-sa îl urmează, apoi vine un puști obez, o fetiță mioapă, un bătrân care n-a avut timpul să-și pună proteza, ceea ce îi face o falcă de biban, o gagică cu o pelerină și un militar îmbrăcat în soldat. Încep să mă simt hăituit de toată liota asta.

De unde or ieși, toți ăștia? Mi se face frică! Galeria monștrilor, după o noapte de nesomn, impresionează!

— Ei Béru! strig, vii?

Nesupusul îmi răspunde printr-o întrebare. Aceasta se referă la partea cea mai cărnoasă a persoanei sale, parte care, pare-se, ar trebui pupată.

Apare cu pălăria pe cap. Gol și liber, generosul său piept, receptacol al unei inimi și mai generoase, acoperit de păr și de cicatrici, are o frumoasă culoare lăptoasă. Béru este un atlet polar. Soarele nu i-a văzut niciodată pielea.

— Ce dracu faci tu în acest c…t? se miră Umflatul.

De rândul acesta termenul mi se pare cât se poate de potrivit. Admir bogăția infinită a limbii franceze care permite calificarea oamenilor și a lucrurilor cu o nuanțare maximă.

— Te rechiziționez pentru o afacere urgentă. Luăm avionul în trei sferturi de ceas, înțolește-te repede.

Dispare.

— Unde mi-l luați iar? se oțărăște Matroana.

— La Glasgow, replic.

— Nenorocire, asta-i în Japonia! rage balena.

Din fericire Felix-șopârlă este la fața locului pentru a rectifica erorile geografice ale cumnatei sale.

— Ești năucă, Bertha? E-n Danemarca.

— Ce-i mai departe? se îngrijorează Miss Monstru.

— Danemarca, bun înțeles, informează dinozaurul. Dacă ai cunoaște harta Mapamondului ai ști.

Béru iese în galop din camera comună.

Din grabă, lovește manivela fotoliului ortopedic. Acesta pleacă brutal către poziția inițială, ceea ce declanșează un tămbălău cacofonic. Surioara lui B.B., se lansează în imprecații.

Își plânge surioara care a nimerit asemenea soț, pretinde că o murdărie ca Béru n-ar fi trebuit să se nască, susține că dacă ar fi după ea, gogomanul ar ajunge urgent, cu bagaje cu tot, la mă-sa.

— Hai să ne cărăm, face Grasu, decât să-nghit diareea verbală a muntelui Sainte-Geneviève mai bine mă îmbolnăvesc de scarlatină.

Odată afară îl întreb, în timp ce Henormul se instalează în mașină:

— Boul de cumnat-tu-i microcefal?

— Aș da de unde, zice Béru, e instalator – zincar.

CAPITOLUL IV

În care descopăr ța ra whiskyului, gogomanilor

Călătorie fără incident. Pasărea noastră zboară sus, elicele i se-nvârt regulat, are suficientă benzină pentru a ne duce în Scoția și are, la bord, o stewardesă care i-ar da mâncărimi în palmă și unui ciung.

Rețineți că nu-i contemplu rotunjimile ademenitoare decât cu intermitență căci, imitându-l pe fiorosul Béru mă grăbesc să trag pe dreapta. O soileală de trei ceasuri îmi mai drege busuiocul. În sfârșit, difuzoarele încep să hârâie și-i invită pe domnii pasageri să-și încingă centurile because suntem aproape de Glasgow. Îl trezesc pe Béru, ceea ce pune capăt îndoielilor comandantului de bord cu privire la perfecta funcționare a motoarelor sale. Efectiv sforăielile Malacului aduceau a turbină gripată în asemenea măsură încât o americană surdă și bătrână, se îngrijorase, deasupra Pas-de-Calais-ului, dacă nu cumva rateurile turboreactoarelor precedau o catastrofă aeriană.

— Nu-ți mai ridica gulerul hainei! poruncesc inspectorului Bérurier. Arăți ca un cerșetor pe punctul să moară de frig.

Matahala se supune.

— Și acum? întreabă, scoțându-și pălăria, tot atât de unsuroasă ca scurgerea unei chiuvete de restaurant, pentru a-și grebla smoacele în dezordine.

— Acum arăți ca un cerșetor pe punctul să moară de apoplexie.

Dar când și-a pus în ordine reverele constat o chestie uluitoare.

— Ce făcuși ramolitule, ai plecat la drum fără cămașă?

— Bați câmpii… bombăne Grasu.

Ceea ce spunând, își pipăie cu caltaboșii care-i servesc drept degete pieptu și realizează tristul adevăr al spuselor mele.

— Hait, în busculada plecării…

Nu are, sub haină, decât cravata. Destul de bine legată, cârpa multicoloră, în jurul gâtului de vier.

— Se observă? se îngrijorează coechipierul meu.

— Nu prea mult, grație sistemului tău păros, s-ar zice că porți un pulovăr de mohair cu dungă colorată. Oricum, va trebui să-ți cumperi o cămașă, Grasule.

Promite și coborâm din zincul zburător.

După inevitabila vamă, observăm un tip înțolit șofer de *Big House*, care patrulează demn de-a lungul sălii de plecare (care sală de plecare folosește și ca sală de sosire). Exact în clipa în care îl observasem pe tip, megafonul anunță că un șofer de la casa Herst îl așteaptă pe Dl. San- Antonio în sala cea mare, pentru a-i pune o mașină la dispoziție.

Abordez lunganul, îi spun cine sunt și el mă salută cu deferență.

Cinci minute mai târziu am cheile și hârțoagele unei impozante *Bentley* negre, ceva, ceva mai mare decât un dric.

Henormul se lăfăie.

— În chestia asta, declară el, cre că pot fi luat dre' regina Angliei.

— God save the queen, suspin.

•

Mybaskside-Ischicken este un oraș cochet de circa cinci mii de suflete, la aproximativ cincizeci de kilometri de Glasgow.

Trecând prin fața plăcuței indicatoare purtând numele metropolei, mă hotărăsc să ciupesc ceva informații asupra whiskyului Mac Herou și opresc dricul în fața unui han cu insigna laconică: „*Hand of my sister in a turkish trouser*".

Bigul și cu mine intrăm într-o sală pitorească cu lemnăria înspăimântător de ceruită. O sobă de teracotă, stinsă din pricina anotimpului și a spiritului de economie, tronează în mijlocul camerei.

Madama patroană, rotunjoară, cu un conci savant construit în creștetul capului pentru a sugera o imitație de măr, cu rame de metal la ochelari și cu un surâs de bebeluș, se grăbește către noi.

— Pentru mine un muscadet-casis, afirmă Béru.

— Te mai crezi le Nanterre, tinere Big Apple! îi atrag atenția. Aici ești în țara whiskyului, nu uita.

— Îs străin de sectarism, se învoiește amicul meu, mă voi resemna.

Se întoarce către zâmbăreața hangiță.

— Two viskies în glass mari! comandă.

Zâmbetul womanei dispare ca și cum ar fi venit cineva să-i ceară bani pentru cheta bisericii. Mă anunță că nu-i ora alcoolului. Mă așteaptă o sarcină îngrozitoare: să-i explic lui Béru că în Marea Britanie nu te poți alcooliza de dimineață până seara. Mă ascultă cu fața îndurerată de decepție. Flocul de păr de pe nas i se încrețește.

— Spune-i că suntem franțuji, încearcă el, și că nu suntem supuși decât Codului lu' Napoleon.

Mă înfurii.

— Mă-ta pe gheață! Ascultă aici, o să băgăm în noi două ceaiuri, eu tre să mă documentez pe lângă cotoroanța asta și nu țin deloc să calc în picioare legile acestei țări.

Dintr-odată Grasu se baricadează în spatele unei tăceri ostile.

Când ceainicul fumegând este în fața noastră, mă năpustesc la atacul femeii cu coc. Din fericire este vorbăreață și o amuză teribil să vorbească cu un frenchman.

În mai puțin timp decât îi trebuie lui Béru să dea peste cap o sută de centilitri de Côtes-du-Rhône, aflu că distileria Mac Herou este una din cele mai importante din regiune. Ea se află în *Myback-Ischicken*, dar proprietarii locuiesc la trei kilometri de aici, la *Stingines* și cum grajdul lor se numește *Stingines Castle* trag concluzia, fără dureri de cap, că ei sunt castelanii împrejurimilor.

Beau o gură de ceai, cumpărăm o cămașă pentru Béru, și iată-ne în drum către *Stingines*.

•

Așezarea nu posedă decât un singur hotel care se numește: „*The Great Hotel of the generous Scottish*". În ciuda lungimii firmei sale, este un local relativ modest.

Este administrat de un cuplu de scoțieni: Dl. și Dna. Mac Hantină, asistați de o subretă de aproximativ optsprezece primăveri, nurlie foc. Explic că suntem turiști francezi hoinărind prin țara cimpoaielor și suntem primiți ca Anquetil pe stadionul Parc au Prince după ce a câștigat pentru a cincea oară Turul Franței. Mac Hantină este un tip de vreo șaizeci de ani, chel, cu mustața blondă, obraji lucioși și un pântec amintind, prin formă, pasiunea scoțienilor pentru rugby. Nevastă-sa, dimpotrivă, e lungă, blondă, osoasă, simpatică totuși.

Ni se dau cele mai bune camere ale stabilimentului: cu closetul la același etaj și apă caldă la bucătărie. Subrețica îmi aburcă bagajele. Privindu-i crupa am și luat decizia. Acest firicel de mărgăritărel este exact ceea ce-mi trebuie, nu numai ca sentiment, dar și pentru informații locale.

O atac brusc, plasându-i surâsul 84 bis, subliniat de o privire mai pătrunzătoare decât razele X. Roșește.

„Mesaj recepționat” domle comandant!

Iată-ne singurei în camera mea. Ea-mi explică cum se procedează pentru deschiderea perdelelor încrucișate. Scoțienii aceștia sunt extraordinar de inventivi: ajunge să tragi de șnur și perdelele se și dau în lături. Mă învață apoi în ce fel se acționează robinetul de la lavabou: ajunge să-l răsucești în sensul invers al acelor unul ceasornic. Prodigios, nu? Apoi mă face să observ că patul posedă două cuverturi, la fel de ecosez ca ea însăși și că există sertare la comodă.

După furnizarea acestor documentații, tace privindu-mă cu ochi mari, albaștri, plini de inocență și admirație.

O întreb cum o cheamă: se numește Katty Mapple. Îi declar că e foarte drăguță. Mă crede. Pe scurt, suntem pe drumul bun. Sunt tentat, o clipă, să-i acord o pipăială tip Hotel Terminuș, dar mă răzgândesc. Timpul lucrează pentru mine. S-o lăsăm să se obișnuiască cu fizicul meu seducător. În așteptare, atac pe terenul național, strecurându-i un bilet de o liră imprimat în Anglia.

Este pentru prima oară în întreaga istorie a Scoției că un domn dă un asemenea bacșiș. Mă cutremur: mă va lua drept nebun, va alerta paza și mă vor închide într-un azil psihiatric cât ai zice pește.

Nu se-ntâmplă nimic. Katty adoptă cea mai înțeleaptă tactică: bagă bișnarii în buzunar. Pentru banii ăștia ar revopsi Palatul Buckingham cu o perie de sprâncene.

— Ești o fată minunată, declar, luând-o de bărbie.

Ea-mi spune că da, cu multă modestie și se cară, nu pentru că o sperii, ci pentru că o strigă cumătra Mac Hantină.

Ieșind se lovește de un Béru zeflemitor.

— S-ar p’tea să mă-nșel, zice Grasu, da’ nu m-ar mira s’te culci cu ea rapidos. În ceea ce mă privește, o s’te râzi, da’ cre c-am suces la patroană. Are un sac dă oase da-i un șchimb față de Bertha.

Reflectează un moment și, aproape cu timiditate, se informează:

— Zi-mi San-A., cum se z'ce „ești pă gustul meu" în englezește?

•

Zi fără incidente. În timp ce Grasu sforăie la hotel, eu hoinăresc prin împrejurimi. Pe o colină predominând un lac sălbatec cu ape cenușii, se înalță castelul *Stingineților*. Stil gotic! E o dormelniță princiară și feudală, cu iederă, cu ferestre grilajate, cu vitralii de catedrală și copaci tricentenari. Mă plimb până la poalele colinei și, în momentul în care mă trântesc în iarbă să-mi trag sufletul, văd ieșind din curtea principală o rachetă *Triumph* neagră, pilotată de o încântătoare fată blondă cu pletele în vânt.

Nu zăresc copila decât răstimpul unui strănut, dar îmi ajunge pentru a realiza cât e de frumoasă. Nu știu dacă-i o obișnuită a Castelului, dar vă recunosc că, în oricare din cazuri, mă bântuie o dorință fierbinte s-o cunosc și să-i adulmec pisicuța, cum zicea un cunoscut al meu, celebru vânător de fuste.

Gânditor, mă întorc la *The Great Hotel of the Generous Scottish*, la ora când, fără să se grăbească (aici și natura e zgârcită în eforturi), amurgul coboară peste satele scoțiene. Grasu așteaptă în fața unui triplu scotch (căci este ora H sau mai corect ora W de la whisky). Tre să mai fi băut el și altele căci mutra îi este iluminată ca pistele aeroportului Orly în nopțile cețoase.

Mă primește cu chicoteli de hipopotam gâdilat.

— Bă Tipule, fii atent acilea, acțiunile mele pă lângă patroana stabilimentului e în creștere vertiginoasă. Am pipăit-o pe scară și se râdea ca proasta-n târg, semn bun, nu?

— Sută la sută!

Ne așezăm la masă și veselia demnului polițai se lichefiază ca o domnișoară însărcinată așezată pe o gură de evacuat căldura din metrou.

Meniu: spată de berbec fiert și mazăre fiartă. Spata seamănă cu un burete putred scos din uz, mazărea cu un set de rulmenți nimerit din eroare într-o cratiță.

Când lași să cadă un bob în farfurie ai impresia că ți-a sărit un nasture metalic de la prohab. Bérurier se lamentează:

— Oamenii ăștia au învățat să gătească într-o fabrică de produse toxice. Maică, dacă Bertha mea ar vedea așa ceva ar face moarte de om!

Cum pofta de mâncare a Mastodontului n-are limite, înghite și buretele și rulmenții, strâmbându-se în chinurile morții. Eu folosesc răgazul ca să ridic temperatura cameristei peste temperatura încăperii. În clipa în care servanta aduce desertul (o tartă cu grăsime de bou și cu mere), îi cer să binevoiască să vină în camera mea în timpul nopții, pentru o comunicare de cea mai mare importanță. Ea re-re-roșește și consimte cu un clipit de gene.

— Ce ai întrebat-o? mormăie Béru.

— Culoarea calului negru a lui Henric al VIII-lea.

•

E aproape miezul nopții (ora observatorului Greenwich), când Katty râcâie la ușa mea.

Și-a schimbat fusta ecosez cu un halat ecosez și pantofii ecosez cu niște papuci ecosez.

Cum intră mă grăbesc s-o trântesc în cearșafurile ecosez pentru a nu rămâne mai prejos. Sub capot poartă un sutien George VI ecosez și un cache-Sussex ecosez. De atâtea carouri simt că mi se rupe-n paișpe.

Fusesem prevenit că supusele M.S. Elisabeta a II-a erau PENTRU Piața Comună, dar nu credeam că în asemenea măsură.

Este fără rezerve pentru acordurile de la Roma, Katty. Acceptă fără reținere toate reglementările comunitare și asimilează inovațiile continentale în spirit, literă și limbă. Limba europeană unică se apropie, fraților! Nu-i încă o disciplină științific definită, dar frământările fetiței se constituie în remarcabile progrese. Și ce mă mai frământ eu, fraților! Îi fac creierul magic, sfârleaza din Auvergne, vâltoarea bulgară, trompeta astupată, cameleonul credul, ștergătirul de geam cu pedală, aparatul de lipit plicuri, mulineta ruginită, marele opt, marele șase, marele 9, marele Condé, șoricelul căutător, limba soacrei, ultima înghițitură, cutia aceleia, șaua de cursă, cursa pe jos, acostarea, flacăra sacră, trohuducavuul maltez, luminarea deșurubată, foaia de viță cu găurică, parada victoriei, prepuțul la ureche, mâna masorului, amantul sorei mele, ascensorul scuturat, pas-partuza diabolică, sertarul secret, subjonctivul cu

resort, sugativa de lemn, povestea lui Pârț-Râgâit, lansatorul din Bengal, gondolierul ciung, băşinosul afon şi croaziera supremă.

Pipița e dotată. Îmi amintește e mică vicioasă cunoscută odinioară și care făcea dragoste numai cu gemeni, pentru că nu avea oglindă acasă.

Dezmățul se apropie de vârf, deși camera mea e destul de departe de pod. Bérurier sfârșește prin a lovi cu pantoful în perete.

— Bă, San-A.! rage Grasu, menajează-ți puțin iapa: ești filmat în Eurovision, sau ce dracu!

Ne calmăm. A venit ora șușotelilor.

Încep să-i exprim puștoaicei, pe cale pur verbală de rândul ăsta, bucuria de a o fi cunoscut. Îi mai spun că sătucul ei e senzas și că am reperat, pe înălțimi, un Castle wonderful. Bine întoarsă din condei, nu?

Din vorbă-n vorbă, o drivez unde vreau și ea mă informează tot atât de pe larg ca o conferință a Dlui Daniel Rollmops, despre Mac Herou. Distilăria aparține unei bătrâne, Helen Daphné. Această old lady, care bântuie în jurul a șaptezeci de ani, trăiește într-un fotoliu cu rotile, pentru că țurloaiele i-au declarat forfait.

Cu doi ani în urmă, nepotul ei, Archibald conducea afacerea, dar acest personaj a fost ucis în Africa în timpul unui safari și astfel bătrâna, care trăia pe Coasta de Azur în compania micii sale nepoate Cynthia, s-a întors val-vârtej, pentru a lua lucrurile în mână. Cum era prea bătrână și nevolnică să dirijeze în mod direct uzina și-a asigurat colaborarea unui tehnician, un anume Mac Ornish. Nepoțica Cynthia merge pe douăzeci și cinci. Frumoasă, blondă, sportivă, sunt gata să pariez o caravană de cămile contra unei caravane de soacre că pe ea am văzut-o la volanul *Triumphului*. E logodită cu un fiu de bani gata din localitate: Sir Concy, fiul baronetului Exodus Concy. Dar lucrurile se tot amână, cum ar zice un birocrat, și căsătoria n-are aerul să se facă mâine, poimâine.

Când amabila și generoasa Katty mă părăsește eu bulanele în formă de paranteze, decisă să prindă un pui de somn binemeritat, procedez la o rapidă clasificare a personajelor mele.

M-ar surprinde grozav ca mama Mac Herou să se fi lansat în traficul de stupefiante. Când ești o lady demnă, ai preocupări

mai puțin frivole. Chestia nu se potrivește nici cu vârsta nepoatei și nici cu condiția baronetului. Mai curând și la primă vedere, sunt dispus să-l bănuiesc pe Mac Ornish. Tipul care conduce distileria. Are deci toate facilitățile pentru a organiza ingeniosul comerț pe care-l știți. De văzut.

De văzut din apropiere.

N-o să fie comod să intru în intimitatea acestor personaje, dragii mei! Deloc comod!

CAPITOLUL V

În care se demonstrează că am mai multe șiretlicuri în sac și că Béru, el, n-are decât un sac în pantaloni

A doua zi ne întoarcem în oraș, Grasu și Mandea. Fiecare face câte o cumpărătură. Eu îmi cumpărasem un binoclu, Grasu își oferise o undiță cu mulinetă supersonică, linguriță de ceai și tot restul.

De fapt eu intru într-o perioadă de observație. Serviciile Malacului îmi sunt deci, în mod provizoriu, inutile. Cum el se gudură mai ales pe lângă mama Mac Hantină și cum proprietarul începe să facă mutre acre, îl sfătuiesc să pescuiască în lacul Stingines, care trece drept foarte bogat în pești. În regiune circulă chiar și o legendă după care apele ar fi bântuite de un monstru acvatic. Animalul apare, în medie, la fiecare cincizeci de ani.

— Mă voi lansa în pescuitul la semi-distanță! visează Béru. Ai să-mi vezi mutra în ziare...

Deci ne luăm patruzeci și opt de ore de vacanță adevărată. Lăfăit în iarba proaspătă, notez toate intrările și ieșirile din castel și fac cunoștință cu personajele. O întrezăresc: pe bătrâna Daphné, pe care un majordom, solemn ca toată tradiția Angliei, o plimbă dimineața și după masa de prânz pe aleile parcului; îl zăresc pe tânărul Concy, care, după părerea mea, este un sir trist, trufaș și arțăgos; îl zăresc pe Mac Ornish, care doarme la castel după o zi întreagă petrecută în distilerie și, mai presus de orice, ei bine da, mai presus de orice, o contemplu pe blonda și încântătoarea Cynthia. În fiecare după-amiază tânăra se duce la Mybackside-Ischicken la volanul aerodinamicei sale mașinuțe și, la fiecare crepuscul, se întoarce cu părul în vânt...

Seara, după înghițirea cu noduri a îngrozitoarei tocane a babacului Mac Hantină, mă bag în cârpe pentru a-i oferi un culcuș lui Katty.

Prima zi de pescuit a lui Béru e un succes: șase păstrăvi, din care cel mai mic cântărește cel puțin opt sute de grame. E în

culmea fericirii, Nespălatul! E marea lui sărbătoare! Vrea să se fotografieze cu trofeele. A doua zi reia succesul cu ditamai unsprezece bucăți mari. Uită până și ciolanele patroanei și-l pisează pe hangiu până când bietul scoțian îl lasă să-și gătească singur prada. (Cu condiția ca Béru să-și cumpere untul necesar gătitului). Ne regalăm.

— Mâine îmi depășesc propriul record, prezice Malacul.

— Mâine, îl anunț, îți depășești recordul, dar nu cu undița și lanseta.

— Dar cum?

— Vei proceda la un atentat.

Golește acvariul de Guiness, își trece limba de vacă peste gingii și declară încheindu-se la prohab:

— Cu tine știu că mă pot aștepta la orice, dar aș vrea, totuși, să-mi faci o schemă.

— Eu trebuie să mă introduc la Stingines Castle, copile.

— Și?

— Am găsit mijlocul de a fi primit acolo cu onoruri militare.

— Zi-i, te ascult!

— Tu te vei deghiza…

— În ce?

— În ce vrei, esențialul e să fii de nerecunoscut.

— Banco, îmi convine. Pă urmă?

— Te vei masca.

— Și asta-mi convine, continuă.

— Te vei posta pe drumul către castel, după drumeagul desfundat care duce la lac, situezi?

— Ca și cum aș fi acoloșea. Și?

— Vei semăna cuie pe drum cu o sută de metri mai sus.

— Pen’ce?

— Pentru a sparge cauciucurile pi pitei Cynthia. Nepoata castelanei.

— Nu văz…

— Te duc la oculist.

— Esplică domle!

— Având galoșii sparți, copila va fi obligată să se oprească.

— Văz, after?

— Atunci tu vei răsări de după tufiș, cu revolverul în mână.

— Eu?

— Tu! Și-i vei zice simplu: money! Mai presus de orice nu pronunța niciun cuvânt franțuzesc, clar?

— Dar monnaie (se citește ca money N.T.) e un cuvânt franțuzesc obiectează Grasu.

— Nu și cu i grec.

— Și cum se va auzi că e un i grec, băi dășteptule! poate ar fi trebuit să spun „Monnaie cu i grec!”

— Inspectore Bérurier, mă stropșesc, faptul că suntem în țară străină nu te dispensează de a-ți respecta superiorul.

Umflatu clatină capul.

— Cer scuze. Deci fac atacul diligenței.

— Îți va fi ușor. Ai băut atâtea vinuri Poștalion.

— Ești poa’ sipiriorul meu. Da în materie de spirite de glumă mai tre să iei lecții, San-A! declară Béru.

— Mă-nscriu la aceeași facultate cu tine. Bun, ataci deci fata. Atunci intervin eu.

— Cavalerul Bayard, ce mai! ricanează Obezul.

— Exact. Mașina mea va fi ascunsă pe drumul desfundat. Cum te voi vedea confruntat cu gagica, îmi fac apariția; îți voi sări în cârcă și mă voi preface că-ți trag un toc de bătaie.

— Mersi. Un rol mișto pentru subsemnatul nu puteai găsi?

— Mă gândesc de asemeni la un rol de ceapă degerată într-un documentar despre salată pentru câinii hepatici.

— Ne jucăm de-a șmecheria cu luciu…

Îngrijorat se-ntrerupe ridicând către mine ochii lui de Saint-Bernard care nu și-a primit rația.

— Va fi o șmecherie nevinovată, nu-i așa?

— Nu-ți închipui că o să te demolez, în halul în care ești deja?

— Asta-i tot?

Ridicare din umeri disprețuitoare.

— Da. Ai s-o ștergi la primele zgâlțâieli.

O interpelează pe Katty pretinzând imperativ o halbă de bere. Pușstoaica îi arată pendula, semnificând astfel că ora alcoolului a trecut de cinci minute. Atunci Malacul intră într-o stare de furie distrugătoare, încât sunt obligat să uzez de toată influența mea, pentru a-i obține o nouă Guiness.

Calmat, coechipierul meu vrea să știe:

— Și tu?

— Și eu ce, deșteptule?

— Tu ce vei face? Pe galantul?

— Exact. Eu o voi conduce pe fetișcană la Castel, deoarece pneurile caleștii sale se vor fi feștelit.

— E o chestie pe care o uiți, comisar de două parale…

— Inspector Bérurier, te rog!

— Uiți că dacă semăn cuie pe drum, vor crăpa și caltaboșii tăi, că doar nu sunt din oțel inox pă cât știu io.

Când vă spun că Béru e un tip plin de bun simț! Din această grămadă de osânză ies obiecții extrem de pertinente.

Exultă, față cu încurcătura mea.

— Ia să te văz! Istețule!

— Gura vă rog, inspector Bérurier, lăsați-mă să reflectez.

— Fă ce-ți place, rânjește Grasu, înghițind cea de a unsprezecea halbă de Guiness (care începe să nu mai fie atât de good for him ca la începutul ședinței).

— Am putea pune un trunchi de copac de-a latul drumului pentru a o forța să oprească? sugerez, numai că asta nu-i crapă cauciucurile. Și eu țin la cauciucuri sparte, asta mi-ar furniza pretextul ideal pentru a o conduce la Stingines Castle.

Bérurier își pune în mod elegant mâna la gură, because berea-i provoacă râgâieli, dar necuviința pe care se pregătea s-o colmateze găsește altă ieșire imposibil de astupat. Se freacă de scaun, ca s-o mascheze în scârțâit de mobilă.

— Am o idee mai bună, zice el, totuși sobru, înghițind de-a valma oxigen, gaz carbonic, firicele de tutun și spumă de bere. Mult mai bună.

— Dă Doamne!

— Mă voi culca de-a latul drumului; gagica va fi obligată să oprească, doar n-o să treacă peste mine…

— Sper.

— Iau un cuțit cu mine și, în timp ce damicela coboară din șaretă, găuresc rapid caltaboșii în față.

— Bravo Grasule.

— Apoi faci numărul sus-prevăzut la ridicarea cortinei.

Strâng dreapta valoroasă a neprețuitului Béru.

— Nu ești inteligent, Grasule, dar ești genial.

— Nu te omorî să mă gâdili la orgoliu, refuză vajnicul meu camarad. Chestia asta e cunoscută de când s-au inventat drumurile și tâlhăriile.

•

Întins pe burtă pe acoperișul *Bentleyului*, sondez orizontul cu ajutorul binoclului. Disting în depărtare, la un viraj, micul *Triumph* al miss Cynthiei. Fata e singură la volan. A sosit momentul acțiunii. Strecor două din cele mai bune degete ale mele în gură și modulez un fluierat; Béru e pe recepție. Acum e rândul lui să intre în acțiune.

Un zgomot de motor crește rapid. Puștoaica gonește, nu glumă. E pe la o sută douăzeci! Dea Domnul să fie în stare să oprească la țanc. Ideea unui Béru amestecat cu pământul îmi face pielea de găină. Nu m-aș consola niciodată.

Îngrijorat, descriu un semicerc pe capota dricului meu. Reglez binoclul și, printre crăcile înfrunzite, îl văd pe Grasu, cu brațele în cruce, tăvălit în praz.

Deghizarea lui e tipic Bérureeană. Îmbrăcat în scoțian, nebunatecul, cu kilt! Prea frumos ca să pară adevărat, nu credeți?

Micul *Triumph* intră în linie dreaptă. Trece, bolid negru, prin fața drumeagului pe care sunt pitit și, în aceeași clipă, răsună miorlăitul sălbatec al frânelor. Un vârtej de praf alb se ridică din drum. Mașina stopează la cincizeci de centimetri de soțul lui B.B., respectiva nici nu va ști că era să devină văduvă. Plin și de curaj, Grasu, nu numai de pârțuri neexpulzate. Să-ți permiți acest unic exercițiu, să aștepți o mașină de curse năpustită asupra ta fără să clipești, egal nervi de oțel plus două perechi de ce vă lipsește vouă.

Blonda Cynthia sare din trăsură și se apropie de trupul întins. Dar întinsul a țâșnit. Aud, de unde sunt, fâșâitul cauciucurilor sparte, apoi exclamația de surpriză a fetei care vede un malac mascat fluturând un pistol și urlând „Money! Money!”

Nicio clipă de pierdut! E rândul meu! Se va juca actul doi, cu, în rol principal, faimosul comisar San-Antonio, omul căruia nu-i e teamă nici de muște nici de viespi.

Sar la sol, țâșnesc la volan, ambreiez, demarez, șarjez, virez, accelerez, ajung, frânez, cobor, intervin…

Și-mi trebuie o extraordinară forță de caracter ca să nu izbucnesc în râs.

Béru, pe cuvânt de curcan, merită deplasarea. Țoalele lui ar face să moară de râs un șobolan intoxicat.

Și-a pus kilt-ul dar și-a păstrat nădragul, încât seamănă mai degrabă a grec decât a scoțian. Și-a încheiat vesta invers. Pe

față poartă un ciorap de femeie, ceea ce-i face o moacă îngrozitoare, iar pe cap un basc mare cu carouri roșii și verzi.

Mă reped la el. Béru, jucând jocul, ține arcul către mine. Eu îi fac o cheie de mare spectacol: arma zboară în drum. Îi trag un croșeu la bărbie, fără să forțez nota. Urmează un un-doi la față. Grasu se preface groggy și cade în genunchi. În clipa aceea intervine neprevăzutul, ca întotdeauna.

Miss Cynthia, de care n-am avut încă timp să mă ocup, avansează cu o cheie tot atât de engleză pe cât este ea de scoțiană și o propulsează cu toată forța pe ceainicul Grasului.

Béru înghite lovitura între dinți și, după zgomot, înțeleg că proteza lui s-a înscris la profit și pierderi. S-ar zice că s-au împrăștiat plăcuțele unei cutii de domino.

— Oh. Bordel! urlă el în franțuzește, sâsâind.

Îl iau de gât pentru a-l ajuta să se ridice și-l învârt pentru a-l proteja împotriva unei noi intervenții a cutezătoarei amazoane.

— Cară-te, cartof nenorocit! îi șușotesc la ureche.

Înțelege că e momentul decisiv de a juca fugi-după-mine-că-te-prind și se lansează oblu peste câmpuri.

În loc să-l urmăresc, îmi pierd vremea căutând revolverul. Îl ridic și urlu în engleza oxfordiană:

— Hands up!

Dar Béru nu se oprește și asta din două motive la fel de valabile: primo, convenisem că trebuie să se evaporeze, secundo, nu înțelege limba lui Churchill.

Pentru frumusețea scenei, îmi ofer luxul de a trage două focuri în direcția lui. Dar Bibendum a și dispărut în stufărișul care bordează locul.

Lansez o exclamație furioasă și mă întorc către copilă. Durere! E de un milion nouă sute șaisprezece mii de ori mai frumoasă de aproape decât de departe. Pielea catifelată cum nu credeam să văd vreodată. Blondă autentică cu părul din fire de aur: știu că această imagine e banală, dar ea traduce prea bine realitatea pentru a vă dispensa de ea. Ochii nu sunt albaștri ci mov, cu mici punctulețe de aur. Gura... Nu, nu pot să vă povestesc... Trebuia să fiți aci, scurt! În loc să vă plictisiți lângă neveste, sau în uzine, sau în birouri, ați fi venit cu mine, ați fi înțeles, bandă de subdezvoltați.

E bronzată, e perfectă. Niciun defect: sânișorii, să-i mângâi cu buzele, brațele făgăduind mângâieri, gleznele proporționate, pântecul plat, gâtul diafan, totul, totul…

— Sper că banditul n-a apucat să-ți facă niciun rău? mă îngrijorez, după ce copila a înregistrat admirația mea mută.

Am vorbit englezește dar cu un accent mai curând Sena decât Tamisa, căci mi se răspunde într-un murmur:

— Ești francez?

Și murmură aceasta în franțuzește. Pentru a putea murmura într-o limbă, este ca și pentru a înjura: trebuie s-o posezi bine.

Și ea are un vag accent, dar adorabil, atât de adorabil încât ai vrea să i-l culegi direct de pe limbă.

— Se simte chiar atât?

— Da. Nu știu cum să vă mulțumesc. Ați apărut la țanc.

— Mulțumesc din inimă hazardului, zic. Când mă gândesc că ezitam să vin prin părțile astea… Trebuie să alertăm poliția.

Ea ridică din umeri.

— Acest om era cu siguranță nebun. Ai văzut cum era îmbrăcat?

— Un nebun înarmat poate fi periculos.

— Voi suna la Mac Heusdress.

— Cine e?

— Șheriful.

Amintindu-mi atunci convenințele, mă înclin.

— Numele meu e San-Antonio.

Ea-mi întinde mâna.

— Încântată, Cynthia Mac Herou.

Strângerea noastră de mână se prelungește exact cât trebuie pentru a face din ea mai mult decât o simplă strângere de mână.

— Bruta a împuns cauciucurile mașinii mele, suspină dulcea copilă.

— Nicio problemă. Împingem *Triumphul* dumitale pe taluz și voi avea bucuria să te conduc…

— Ești foarte amabil.

Zis și făcut. Iată-ne plecați la Stingines Castle.

Prima parte a planului meu a reușit perfect. Béru și-a lăsat dominourile în încăierare, dar merita sacrificiul.

— Ești în vacanță aici? întreabă Cynthia.

— Da. Sunt romancier și-mi propun să scriu o carte al cărei personaj este o scoțiană.

— Pasionant. Ce-ai scris până acum?

Recit foarte repede și foarte neglijent, ca un maestru căruia i se violentează modestia:

— Dama cu hortensii, Contele de Montebello, La umbra fetelor bătrâne, Nodul de vipere, Un oarecare hohot de râs și Vă place Brabham, o carte despre cursele auto.

— Trebuie să fi citit unele din cărțile astea, zice.

— E posibil, sunt tradus în patruzeci și două de limbi, inclusiv Industanul mimat și monegasca.

Râde.

— Ești foarte franțuz.

— De ce?

— Îți place să râzi.

— Mult, dumitale nu?

— Nu îndrăznesc.

— Pen’că?

— Știi bine că englezoaicele au dinți mari.

— Să-i văd pe ai dumitale...

Ascultă.

— Ai niște dinți admirabili, îi spun cu sinceritate, gândindu-mă la cei ai lui Bérurier.

Și adaug:

— Mi-ar plăcea să-mi fac un colier din ei.

Tot trăncănind, ajungem la Stingines Castle. Clădirea e teribil de vastă și importantă. Comportă două turle ascuțite și un peron gigantic.

Un majordom (cel pe care l-am zărit deja cu binoclu) apare pe peron. S-ar spune că joacă rolul de majordom englez într-un turneu al sub-prefecturilor și că șarjează puțin.

— Domnișoara a avut un accident? se îngrijorează el fără să mă privească.

— Două cauciucuri sparte, James, zice Cynthia cu nepăsare. Previn-o pe mătușa că m-am întors cu un amic francez.

Considerând această frază o prezentare, valetul-șef mă onorează cu un semn din cap, care face să-i geamă vertebrele cervicale.

— Este James Unkoy, majordomul nostru, anunță Cynthia pilotându-mă în salon.

Nu știu dacă cunoașteți sala Wagram, în orice caz vreau să vă asigur că, alături de salonul cel mare al Mac Herourilor are aerul unui closet.

Paisprezece geamuri luminează camera și un șemineu în interiorul căruia s-ar putea construi o căsuță cu opt camere și garaj, o încălzește în sezoanele reci. Dacă Moș Crăciun are nevoie de un depozit interplanetar, șemineul de față este exact genul.

Tânăra îmi indică un jilț capitonat.

— Așază-te, domnule San-Antonio. Ești de origine spaniolă?

— Printr-un prieten al tatălui meu, zic, fără să râd.

Ea pufnește.

— Ești teribil de amuzant. Cu dumneata nu se plictisește omul.

— N-aș putea să vă confirm miss, persoanele pe care le frecventez își petrec timpul reprimându-și căscatul, când sunt în compania mea.

Închid gura, căci cea de a optsprezecea ușă a big salonului se deschide din ambele batante. Împinsă de sepulcralul James Unkoy, mistress Daphné Mac Herou își face apariția în fotoliul său pe rotile.

CAPITOLUL VI

În care fac cunoștință cu o frumoasă colecție de mumii

Patroana supremă a whiskyului Mac Herou are tot ceea ce-i trebuie pentru a obține din primul foc admisia sa la muzeul ororilor. Alături de ea, Dracula are mutra lui Sacha Distel.

Imaginați-vă o donșoară bătrână cu figură hidos masculinizată: maxilar pătrățos, arcadă proeminentă, nări dilatate, mustață foarte dezvoltată. Are părul lățos alb ca zăpada (în Scoția iernile sunt dure) împărțit printr-o cărare largă de un deget și strâns, de jur împrejur, într-o șuviță groasă care-i acoperă urechile.

Daphné poartă o rochie lungă, violetă, gen episcop pensionar, iar în jurul gâtului lung, pe care i se fâlfâie gușele ca fanioanele Legiunii Străine și-a atârnat un lănțișor de aur o idee doar mai gros decât lanțul de ancorare al pachebotului Queen Elisabeth. Nu știu dacă această văduvă bătrână a fost măritată vreodată, măcar o zi. Dacă da, îmi scot pălăria în fața temerarului care a înfruntat aceste hălci. Eu, personal, aș fi preferat, pentru călătorie de nuntă, o secerătoare mecanică. Bătrâna are labele capabile să mascheze portretul în mărime naturală al lui Mao Tse-Dung și țurloaiele uriașe stil Atlas, pe care le încalță, mai degrabă, cu ce folosește Onasis pe Sena decât Bally în oraș.

Mă măsoară fără jenă prin niște ochelari mici, ovali, cu lentile de metal. Cynthia o pune la curent cu evenimentele. Bătrâna ascultă fără să scoată o vorbă, apoi, când nepoată-sa a terminat povestea, își ridică bastonul cu măciulie de argint ca un sergent-major dând muzicienilor semnalul de atac. Servitorul împinge fotoliul până la mine.

Daphné îmi spune atunci mersi, cu o voce care evocă un concurs de pârțuri în cripta unei catedrale! Vorbește curent franțuzește și profită pentru a mă descoase despre lucrările mele literare. Îi încredințez titlul viitorului meu roman: „Amantul Ladyei Gitalyne”. În mare viteză invent subiectul. Este povestea unui paznic de vânătoare care se îndrăgostește de patronul său:

lordul Gitalyne. Nevasta acestuia, îndrăgostită în secret de susamintitul paznic de vânătoare, pune o capcană de lup în vespasienele celui din urmă, care paznic de vânătoare intră, mai întâi într-o clinică și apoi într-o mănăstire. Lordul Gitalyne se spânzură de disperare iar Lady Gitalyne se căiește.

Interlocutoarele mele dau din cap. Ele declară că e o poveste minunată, insolită și profetizează că se va vinde ca pâinea caldă.

Daphné mă întreabă unde locuiesc. Aflând că am tras la hanul din localitate scoate niște țipete implorându-mă să vin să dorm la castel. Mi se vorbise adesea de ospitalitatea scoțiană, dar credeam că e un bluf.

Mă sclifosesc la început, asigurându-le de stânjeneala mea, dar doamnele insistă. Cum, mai ales Cynthia insistă și cum combinația aranjează de minune micile mele afaceri, sfârșesc prin a accepta.

Am oarecare nostalgie gândindu-mă la amărâtul de Béru, dar în exact acea clipă îmi vine o idee formidabilă. Una din acele idei care ar trebui împăiate și puse deasupra șemineului, într-atât sunt de grozave.

— Nu sunt singur la Stingines, comunic, am cu mine valetul.

Ah nu, nu ține! N-are decât să vină să se instaleze la Castel; cocioaba este suficient de încăpătoare.

Am convenit că, de mâine, îmi transport periuța de dinți la Mac Herou. În așteptare sunt invitat la cină. Fâstâcit tot, încântat tot, accept de asemeni.

— Un whisky? îmi propune Cynthia.

— Cu dragă inimă.

James Unkoy aduce un clondir de Mac Herou. Special două stele (promoția de elită).

Mă prefac surprins de etichetă.

— Rude de-ale voastre? o întreb arătându-i flaconul.

— Noi! rectifică minunata Cynthia. Suntem distilatori de un număr bun de ani. În Franța marca noastră nu-i cunoscută pentru că exportăm puțin, dar suntem, fără lăudăroșenie, foarte prizați în Regatul Unit.

Foarte prizați, iată ce descrie cazul cu precizie! Mă gândesc la doza de heroină pe care o conțineau clondirele de la Petit-Littré. Alcoolul servit la masa castelanei este de excelentă calitate, să

te scoli noaptea ca să mai biberonezi. Spun asta celor două castelane, care par încântate.

— Vreți să vizitați castelul și să vă alegeți apartamentul, Domnule San-Antonio? întreabă tânăra.

— Cu plăcere, mă grăbesc să accept.

Și sunt sincer. Amicul Dvs. San-Antonio nu-i deloc nemulțumit de sine. A întors-o al dracului de bine din condei. Recunoașteți. Iată-mă în citadelă și, în plus, sunt primit cu lampioanele aprinse. Le aprinde și San-A, pe ale sale, credeți-mă.

Creșa, imensă, pare mai gotică decât titlul unui ziar german. Culoare, culoare, culoare... Săli imense, paturi cu baldachin, șemineuri gigantice, uși ascunse, uși reconstruite uși cu intrare directă în temniți subterane...

La primul etaj, în aripa de sud, o cameră rotundă mă seduce în mod cu totul special, amintindu-mi un film de groază care mi-a plăcut, cândva, grozav. Un pat cu coloane acoperit cu satin verzui brodat cu flori de crin. Când soilești în el visezi, probabil, că ești Baronul von Kaken. O ușă scundă dă într-un cabinet de toaletă bizar: cadă de aramă, robinetele seamănă cu manivelele ecluzelor, iar în chiuvetă s-ar putea organiza un moto-cross.

Pentru a te toaleta în această uzină trebuie să ai brevetul de mecanic de marină.

După acest cabinet de toaletă urmează o cameră mult mai mică.

— Dacă permiți, îi spun eu Cynthiei, m-aș instala în acest apartament. Valetul meu ar putea sta în camera din fund și l-aș avea la îndemână.

— Cum doriți.

Mă privește cu ochi strălucitori. Mă bate gândul, fraților, că scoțienii nu-s foarte înrudiți cu Casanova și că damele din zonă, când vor să fie lustruite, folosesc în lipsă de altceva, leșia Saint-Marc. Blonzii ăștia roșcați, cu mutre tâmpe, au ochi la fel de senzuali ca două găuri de schweitzer. Contemplă placid circa doișpe ani o pipiță înainte să-i adreseze o vorbuliță, apoi alți doișpe ani conversează despre ploaie și timp frumos înainte să-i propună, fără probă prealabilă, inelașul pe finger. Noi ăștilalții, frenchemenii, operăm cu promptitudine; noi știm că viața e scurtă și că tre să miști din fund dacă vrei să ai parte de dulcețuri până când băbătia cu coasa va veni să-ți taie iarba de sub picioare. Dintr-o ocheadă pricepi dacă afacerea e

realizabilă. Și dacă este, târgul se face pe loc. Așadar tre' să ai mereu hârtie timbrată și stiloul plin la tine, ca să nu ratezi momentul.

Nu suntem grăbiți decât când soilim, drept care ne caută, înfrigurate, fătuțele din lumea întreagă. Cred că v-am mai spus-o, dar nu strică să v-o repet, (aveți tot atâta minte cât arenele antice din Nîmes), important e ca în pat să aplici politica bătrânilor noștri: o îmbrățișare, trei ore de așternut!

În ziua în care bărbații altor țări vor pricepe asta, Franța nu va mai avea decât Citroënul 2 CV pentru a-și asigura permanența prestigiului. Dar cotoii de pe alte meridiane sunt tămâie, în chestiile astea. Uitați-vă la yankei. Încep prin a se îmbăta și ei și gagica, nici nu sesizează când se dau în bărci, au nevoie de un șantajist cu poze color doveditoare ca să realizeze că au făcut amor. Englisheii au altă dambla, cu nimic mai eficace. Sunt refulați de la șliț până la gulerul de celuloid. Trag cu coada ochiului, demni și ipocriți. Când sosește momentul să concretizeze, esențialul lor e semi-îndoit. Pentru nemți totul se petrece la pian. Cântă ore în șir Beethoven sau Wagner, înainte de a se branșa la 220. Și când se hotărăsc să se înhame la lucru, plâng de emoție și partenera lor se alege cu esența romantismului: lacrimi de vacă dezamăgită.

Se pare că, din contră, macaronarii se prezintă mult mai bine. Ar fi concurenți periculoși dacă n-ar pălăvrăgi atât. Dar vorbesc înainte, vorbesc după, vorbesc „în timp ce" și bietelor gagici le este lehamite să facă amor cu un fonograf.

În timp ce franțuzul are tehnică, stăpânire de sine, control și brio. El știe să se gândească la altceva, în momentul în care alții nu s-ar gândi la nimic. În loc de conversație, francezul solilocvează. Își povestește tot soiul de acțiuni neutre, ca să prelungească acțiunea de sub el. Nu există plăcere dacă nu știi s-o faci să dureze. Dimpotrivă: se întoarce împotriva celui care o scurtează.

Are aerul că vă țin un curs, dar tot ce înșir este judicios. Eu sunt pentru educația sexuală a generațiilor tinere. Politica lui Castor, atât și nimic mai mult. Franțuzul n-are nave cosmice, dar cred că nimeni nu știe mai bine decât el cum se ajunge în ceruri. Aș vrea să-i văd pe toți Gagarinii et comp., cu brancardele lor. Se lansează în înalturi singurei, domnii Titovi. Și în timpul ăsta – damele lor bat din buze și visează rachete mai puțin spațiale,

mai puțin speciale. Își spală vasele cu Cosmos, sperând zadarnic că propria lor bază de lansare va gusta senzații tari. Dar vă pariez o călătorie în Chile cu Ciociolina, contra unei călătorii în Coreea de Nord cu Bérurier, că și-ar schimba cu dragă inimă eroul național cu un muncitor necalificat de la Renault.

Să ne întoarcem, însă, la oile noastre.

Cynthia are buzele umede, ochii umezi și obrajii îmbujorați.

— Când te gândești că un romancier francez mi-a salvat viața, suspină ea.

— Mă voi mândri cu asta până la moarte, o asigur.

Îi palpez ușurel mâna, ceea ce nu-i displace. Îmi zic că cine poate puțin poate și mai mult. Îi las mâna pentru a-i cuprinde talia. Miss Mac Herou nu protestează.

Înclin ușor capul și buzele noastre se întâlnesc. Ale ei au gust de fragă de pădure. Cum ador deserturile, îmi servesc o porție babană fără zahăr. Își înnoadă mâinile de gâtul meu, corpul ei se lipește de mine mai strâns decât un timbru de chitanță lins șaizeci și nouă de zile. Îmi zic că nu ne mai poate dezuni decât un levier sau un aparat de desudat.

— Hello! Face o voce.

Ne separăm instantaneu. Cât să numeri până la unu, un tip apare în ușă. Un găligan solid în jur de douăzeci și opt de ani, cu fața tristă și palidă. Lasă impresia că-și petrece vacanțele în cavoul strămoșilor. Are părul brun și bleg, fruntea bombată, gesturi prețioase.

— Uf! Nu reușeam să te descopăr, Cynthia, inimioara mea.

Terminând de ciripit, așteaptă să fim prezentați. După privirea lui simt că a simțit că nu discutam cursul dolarului la bursa din Burkina-Faso.

— Sir Concy, logodnicul meu, anunță Cynthia. Domnul San-Antonio, un mare romancier francez,

Strâns de mână. Sec și scurt.

Antipatia ca și simpatia, sunt spontane. Încă de la acest prim contact, îmi vine să-l dezbrac în pielea goală, să-l leg, să-l moi bine într-un butoi cu miere și să-l instalez pe un furnicar. De partea sa, Sir Concy ar vrea să-mi înfigă un paratrăsnet între buci și să mi-l lase acolo, în așteptarea furtunii, cu un rucsac plin de laminate pe umeri și un rulou compresor pe genunchi.

Afară se aude un clopoțel pițigăiat.

— La masă! spuse Cynthia.

•

Am mai fost invitat la mese în viața mea, cred că nici cei mai mărginiți dintre voi (și aceștia sunt majoritari) nu se îndoiesc, dar rareori am înghițit mâncarea în condițiile de aici. Cina a fost servită într-o sufragerie mai vastă decât sala de conferințe a Palatului Mutualité, în compania unei babe pe rotile și a unui sir Concy cu o față lungă și mai puțin veselă decât o operație de splină. În afara logodnicului Cynthiei, participa și directorul distileriei, extrem de onorabilul Mac Ornish. Deși nivelul vostru de școlarizare este tot atât de scăzut ca balega de la rădăcina unei iederi urcătoare, trebuie să fi văzut, totuși, gravuri englezești reprezentându-l pe M. Pickwick.

Ei bine, acesta e Mac Ornish: un omuleț rotofei, roșu ca un conclav de cardinali discutând despre liberalizarea avorturilor, cu un pântec carosat pentru transporturi grele și voluminoase; mâini mici, grăsuțe; buze lucioase; nas fluorescent; părul blond, rar, îngălat de mătreață etalat pe un craniu constelat cu pete brune; obraji fleșcăiți; fălcile în cădere liberă; ochii ca două virgule; o gropiță adâncă în bărbie, tot atât de profundă ca șanțul Castelului Vincennes; gulerul din celuloid spart; o cravată lăbărțată; și un glăscior de băiețel guturăit.

Vorbește pe nerăsuflate câtă vreme noi, ceilalți, mâncăm în tăcere. Subiectul său preferat e vremea; cum a fost ieri, cum e azi, cum va fi mâine. Supușii Grațioasei sale Majestăți sunt cu toții campioni la bătut apa-n piuă despre timp. Or fi așa pentru că insula lor e bântuită de burnițe și cețuri? Sau pentru că in Regatul Unit plictiseala pe metru pătrat e mai densă decât oriunde altundeva în the world? Fapt e că, de secole și până acum și milenii în viitorul previzibil, în Marea Britanie se va trăncăni despre vreme. Așa o ține timp de cinci feluri de mâncare. Apoi trecem în salon. Cer permisiunea să împing trăsura mătușii Daphné și ea îmi acordă această remarcabilă favoare. Pare chiar să fie profund mișcată de galanteria mea. Din fericire permisul meu mă autorizează să conduc și camioane grele. O drivez pe bătrână de-a lungul camerelor gigantice. Nostim convoi, fraților. Mă urmează Cynthia. Simt privirea ei mov fixată pe fundul meu viguros, ca o albină în polenul unui trandafir. În spatele ei pășește logodnicul, abominabilul Concy și, încheietor de pluton, Mac Ornish se rostogolește pe covor ca un butoi.

Țigări de foi, whiskyuri... A venit momentul ca faimosul San-A.[3] să avanseze, cât mai neobservat, către inima misterului. Această anchetă, al naibii să fiu, nu seamănă cu nicio alta. Este mai degrabă, o partidă de șah. În loc să-mi deschid drum cu pumnii și să sparg decorul, trebuie să operez cu delicatețe, să-mi echilibrez fiecare gest, să cântăresc bine fiecare vorbă, să nu joc decât la sigur.

Ridicând un toast pentru gazde, îmi repet bucuria de a mă găsi printre ele. Le asigur că, odată ajuns în Franța, le voi trimite câteva lăzi de Dom Pérignon pentru a onora primirea lor de neuitat. Este o intrare în materie ideală, cum zicea un săpător de veceuri pe care-l cunosc.

Fac o paralelă între whisky și șampanie. Disertez, celebrez, laud, glorific. Și pentru a încheia, le prezint o frază bine adusă din condei:

— Pentru noi, franțujii, whiskyul este o esență unică și personalizată. Mărturisesc că n-aș vrea să părăsesc Scoția fără să fi vizitat o distilerie.

— A noastră nu-i prea importantă, se grăbește mama Daphné să spună, dar dacă te tentează, Mac Ornish va fi încântat să te piloteze, nu-i așa dragă?

Rotofeiul jubilează. E încântat. Insistă să fixăm o întâlnire. Se stabilește că Cynthia mă va conduce mâine *in afternoon* la Mybackside-Ischicken pentru o vizită. Nu-i rău! Asta-mi va permite să reperez locurile.

[3] Încercați-l, Doamnelor și vă veți convinge!

CAPITOLUL VII

Întorcându-mă, fac, la volanul dricului meu, balanța serii și cu aceeași ocazie, cum nu sunt un leneș, pe cea a situației generale.

Până acum totul s-a petrecut admirabil. M-am introdus în bârlog și am devenit camarad cu suspecții (cu excepția lui sir Concy, care cred că mă iubește ca pe o colică renală). Două lucruri mă deranjează! suspecții n-au deloc aerul suspect. Această bătrână lady impotentă, încântătoarea ei nepoată, directorul lor jovial, par la fel de puri ca oxigenul conservat pe vârful Mont Blancului. În schimb o a doua tărășenie mă tracasează: anume interesul redus pe care l-a provocat atacul alteței sale bulimice, regele nătărăilor, Béru I. La urma urmei, pentru numele lui Dumnezeu, când un haiduc mascat sparge dunlopurile hărăbăii tale și te amenință cu un revolver, e un motiv să te emoționezi și să-ți emoționezi anturajul, nu?

Sunt convins că dacă vi s-ar fi întâmplat asemenea dandana, v-ați agita să anunțați policemenii și nu să vă faceți vânt cu evantaiul ca să alungați țânțarii. Or Mac Herou-ii au încasat incidentul cu un calm mai mult decât britanic. Nici măcar n-au telefonat șerifului. Nici măcar nu și-au dat osteneala să alerteze un garajist. Această indiferență mă tulbură. La masă s-a discutat despre ploaia de anul trecut și despre norul pișorcos care a întunecat cerul în jurul orelor optsprezece, e totuși exagerat, după cum remarca un iranian pe când îl trăgeau în țeapă. Curioasă familie!

Frumosul obraz al dulcei Cynthia mă obsedează. Ce idee pe minunea asta blonda, să se mărite cu macacul ăla scorțos de Concy? Banii, eterna poveste? Probabil. Nu văd altă explicație. Știu că există gagii cutremurător de nasoi, dar care sunt, în realitate, niște Casanova de mâna-ntâi, însă m-aș mira ca numitul Concy să facă parte din această categorie priapică. În izmenele lui trebuie să fie mai trist decât într-un orfelinat închis pentru epidemie de scarlatină. Cu moaca lui lividă, cu ochii căcănii și cu buzele pe cât de sceptice pe atât de septice, ai avea chef, mai degrabă, să-l trimiți să cumpere zece chile de

cartofi în caschetă decât să-l bagi în așternuturi. E adevărat că pipițele sunt de o tâmpenie desăvârșită! Întâlnești câte una al cărei soț seamănă cu Anthony Parking și pe care-l înșală.

Remarcați că sunt destule de spus și despre tipi. Se pot vedea minuni de efebi acuplați cu oafe incredibile. Eu însumi cunosc unul, un tip aproape tot atât de dotat ca și mine și aproape tot atât de frumos,[4] care e însurat cu o slăbănoagă atât de slabă încât, când merge, ai putea jura că-și tricotează fusta. Și totuși ce mai animale de rasă și-ar putea oferi tipul de care vă zic. Gagici de pus în vitrină! Dar n-aveți decât să vă vopsiți în galben: individul se mulțumește cu numita cotoroanță filiformă, care-și confecționează o rochie dintr-o cravată și pe care o crezi însărcinata în zece luni de câte ori înghite un sâmbure de cireașă.

Vă expun toate acestea, din amărăciunea pe care mi-o inspiră logodna Cynthia-Philipp Concy. Numai gândul că i-aș putea trânti, logodnicului, un chipiu de bersaglier cu două pene semănând a coarne, mă mai consolează.

Constipat de tristețe, ajung la hanul *Generous Scottish*. Urc în ogeacul lui Béru și-l găsesc pustiu. Dimpotrivă, într-al meu, Katty mă așteaptă îmbrăcată de sus până jos într-un costum de Evă croit pe măsură. Și-a fabricat un abonament nostim pentru lecturi particulare, subțirica.

— Nu l-ai zărit pe micul meu camarad? o întreb începând de la urechiușa-i dreaptă, un șir de sărutări fugare a căror succesiune se oprește lacom pe buzele roșii și fremătânde.

Se smulge din îmbrățișare.

Izbucnește în râs. Mă ia de mână și mă trage până la ușă, pe care o întredeschide ușurel. Cu un deget pe buze, îmi face semn să ascult. La etajul de deasupra e o corrida dezlănțuită și care, după zgomote, pare să fi ajuns foarte aproape de moartea taurului. Katty mă informează că taica Mac Hantină e la o conferință despre dezvoltarea ciorapului avar în vechea Scoție și că, profitând de absența sa, gloriosul meu coleg i-a făcut o mică vizită hangiței. Se cântă „La atac! e lupta cea mare” și finalul părții întâia din marea operă modernă „Furia dementă a iubirii”.

Mă gândesc că dacă moș Mac Hantină găsește conferința plicticoasă și se-ntoarce înaintea sfârșitului acesteia, vom fi martorii unei fieste scoțiene cu cimpoaie înfundate. Dar

[4] Îngrijiți-vă întotdeauna propria publicitate.

evenimentele își urmează cursul lor firesc, lucrurile fiind ceea ce sunt, se termină cu un scor nul. Zece minute mai târziu îl recuperez pe Bérurier. E violent Malacu ca un cardinal proaspăt uns la Vatican. Are ochii injectați de sânge, bale la gură, sudoarea freneziei i-a lipit părul de frunte, pântecul și sub-anexele mai vibrează încă.

— Îți tapași scândura de călcat, Grasule?

— Călcate-ar vaca neagră, cârtește. Ah ce mai consumatoare de măduvă... Nu'ș ce răgea în engleză, dar nu cred că recita orele de închidere a debitelor de alcool... N-am mai văzut așa sugativă. Electrică! De acord, încuie țâțele în noptieră, dar cu ce instalații îi mai rămân ie o personalitate în stare de funcționare.

Are ceva sub braț. Acest ceva nu-i altceva decât o sticlă de scotch.

— Ian te uită ce mi-a dat, triumfă Eroul. Primă de calitate! Pentru o scoțiană, i-un semn bun, bre. Hai să-i ardem un gât, San-A. Te previn că, în fond, țărișoara asta-mi place. Pescuiesc în toate pozițiile: și-n lac și-n așternut.

Intrăm în camera lui, după ce am concediat-o pe Katty sub un pretext dubios.

— Și cum ți-a mers cu blonda de la castel? întreabă Don Juanul poliției franțuzești.

— Cum nu se poate mai bine.

— Ai aranjat o întâlnire, un abonament?

— Am aranjat una pentru o vizită la fabrica de scotch.

— Ei și? Ți-nchipui că mnealor îți vor esplica că cum pun drogul în limonadă?

— Nu, dar vizita îmi va permite să cunosc locurile. Și cunoscând locurile mă pot întoarce noaptea, pricepi, rebut al științelor psihiatrice?

— Țeles. Nu s-a zmiorcăit prea tare, gagica, cât privește gresiunea? Să fiu al dracului, a fost o gresiune cu punere în scenă de mare spectacol, nu?

— Perfectă. N-a protestat și nici tanti-sa n-a făcut-o. Între noi și planeta Marte fie vorba, asta mă cam șifonează.

Enormul, care tocmai își vărsa o porție niagarească în paharul de dinți (pahar care nu-i folosit niciodată conform indicațiilor fabricii producătoare), Enormul, repet, pune brusc jos sticla.

— Ce m-a mai trăsnit peste mutră; ai văst?

Își bagă mâna în buzunar și scoate un pumn de dinți din plasticul fostei proteze.

— Jocul meu de domino a căzut pe câmpul de onoare. Te avertizez că va fi facturat Administrației. Eram în exercițiu.

Molfăie cuvintele de parcă ar avea pireu de cartofi. Fierbinți în clămpănitoare. Au mai rămas doar câteva boabe amărâte din toată tocătoarea lui de biftecuri: molari în special.

— O proteză cum n-am mai avut alta, oftează. Mecanică de precizie cu care puteam hali și pietre!

— Pietre poate, dar nu și chei engleze!

— Nu-mi mai vorbi! A fost așa de rapidă că n-m avut timp să parez lovitura. Era să leșin, bă San-A.; ș mă cunoști; nu-s o lăuză.

Dă pe gât paharul de tărie până-i vede clar fundul.

Apoi se duce să deschidă un sertar al comodei și ia de acolo un obiect arămiu și dreptunghiular, de dimensiunile unei cărămizi. Îl aruncă pe pat.

— Produsul chetei parohiale, Domle Comisar Boașă.

Constat că e vorba de o gentuță din piele de vițel.

— De unde ai luat asta?

— Nu am luat-o. Mi-a fost dată.

— Cine?

— Păi blonda. Când i-am arătat parabelumul meu răcnind: „Money” ea mi-a întins sacul. Nu puteam să refuz ceva oferit cu atâta drăgălășenie…

Grasul rânjește:

— Desfă-o, domnule, odată! Are un ruj de buze foarte ciudat, copila asta.

Deschid capacul, poșetei și emit un șuierat care mi-at garanta succesul într-o groapă cu reptile.

Poșetuța de piele conține un pistol. Și nu unul de salon ci unul strașnic, suedez, de 9 mm, cu care s-ar putea perfora surorile Peters aliniate în șir indian, la fel de ușor ca o piersică coaptă.

— Să nu-mi spui că-și făcea genele cu chestia asta! se amuză Majestatea Sa Béru returnându-și un nou pahar ochi de scotch.

Miros țeava armei și percep un ușor miros de praf de pușcă. Această bijuterie de familie a folosit de curând.

Îmi zic că această armă explică, poate, resemnarea celei mai tinere din doamnele Mac Herou în ceea ce privește agresiunea. Nu țineau, aceste doamne, să se întreprindă o hăituire care ar fi

permis arestarea vinovatului și descoperirea că Cynthia avea în geantă accesorii de toaletă cu totul particulare.

În afara păcănitoarei, geanta mai conține un permis de conducere și cartea gri a mașinii, opt bilete de o liră, puțin mărunțiș și o cheiță de siguranță. Crez că această cheie nu deschide nicio ușă de la Stingines Castle, unde broaștele sunt mai mari decât cutiile de scrisori. Pe scurt, agresiunea a fost dublu fructuoasă și, odată în plus, Îngrozitorul s-a dovedit la înălțimea sarcinii.

— Bună zi, Grasule, zic, trăgând o dușcă de whisky chiar din sticlă.

— Bună zi, în afară de fasolele mele. Cu ce naiba voi mai hali acum?

— Nu te văicări, îți vom comanda macaroane. Și pentru că ai fost de mâna-ntâi îți voi face o favoare, omule.

— Ce fel? țâșnește, sub formă de întrebare, speranța.

— Te iau în serviciul meu.

— Te-ar deranja să desfășori puțin covorul ca să-nțeleg și io?

Îi povestesc invitația care mi-a fost făcută și stratagema pe care am găsit-o pentru a-l face și pe Gras să intre în Stingines Castle.

Și iată că știrbul se pune pe făcut clăbuci! Bérurier I, nu e de acord.

— Fără tâmpenii. Tocmai acu cân am găbjit o zeiță a amorului ca Dna Mac Hantină, vrei să mă'c să mă-nchid în pușcăria aia igrasioasă! I-auzi vorbă, să fac pă valetu! Eu Bérurier! Io care nu mă plec să ridic batista unei burgheze oloage! Nu-i în principiili meli! Bérurier și sclav! Fă economie la salivă, San-A.! Altminteri o să-ți umezești limba cu mucii. Ți s-au ramolit moațele cerebelului? Bérurier golitor de țucale! Taică-meu, care era crescător de vaci și porci, avea băieți la fermă! Și tu vrei ca…

Profit de aceea că este obligat să tragă un deget de aer în pieptu-i de aramă și răcnesc:

— Comedia s-a isprăvit! Inspector Bérurier, ești aici în serviciu comandat! Vei face ceea ce-ți ordonă șeful și, fără mutre sau semne de reprobare, dacă nu vrei să te coste gradul, vechimea și pensia. Înțeles?

Învins ca totdeauna, scade tonul și continuă să ricaneze.

— Mă cunoști San-A., știi bine că munca nu m-a speriat niciodată. Cân tre să joc roluri, nu-s contra. Dovadă azi după

masă! Cere-mi să mă deghizez în orice chestie vexantă, pentru muncă, dă acord, accept: mă-mbrac în organizator de pompe funebre, în general, în deputat, în lionez, în țață, în maica Mac Herou dacă va fi nevoie: dar în valet, nu-i posibil, nu un Bérurier, Tonio, niciodată! La noi inteligența nu e branșată pe înalta tensiune, recunosc. S-ar putea chiar să fim încornorați. Bem cam multișor, probabil nu ne spălăm destul pe picioare, îs dă acord. Da avem, mă scuzi mata, demnitatea noastră dă Bérurieri!

CAPITOLUL VIII

În care procedez la preparative la instalarea mea și la două vizite dintre care una era să se termine nasol pentru supermanul poliției franceze

La ora deschiderii magazinelor, investigăm Mybackside-Ischicken ca să improvizam o ținută ad-hoc noului meu lacheu. După câteva insuccese (scoțienii sunt mai degrabă, mărunți) găsim un pantalon negru, o vestă albă și un papion, pentru enormitatea de Bérurier. Adjunctul meu afișează o tristețe bleaga ca și cum preparativele s-ar referi la funeraliile balenei sale. Oricum, am pus capăt reticențelor sale tâmpite: se lasă înțolit în valet de mare house cu o resemnare înduioșătoare. Béru e ca un câine când îl duci la veterinar. Nu-i face nicio plăcere, dar se spune.

Prevăzuți cu toată panoplia perfectului lacheu, ne întoarcem la Stingines pentru bun-rămasul obligatoriu față de cei de la *Great hotel of the Generous Scottish*. Katty are lacrimi în ochi, mama Mac Hantină își reprimă leșinuri de prințesă al cărei cavaler (în cazul de față Béru) se îmbracă pentru cruciadă, direcția Țara Sfântă. Doar hangiul pare să nu obiecteze cine știe ce. De fapt suportase invazia franceză fără nicio plăcere.

Direcția Castel!

Pe drum îi dau sfaturi lui Béru privind viitorul său comportament. Mă ascută molfăind un chiștoc de țigară de foi. E amărât, mamutul. Se poate lesne deduce că are gândurile mai întunecate decât lenjeria personală. Pentru a-l energiza, recurg la un morcov tricolor capabil să pună în marș cel mai încăpățânat măgar din câți au rumegat vreodată la ieslea poliției franceze.

— Dacă câștigăm în afacerea asta Béru și având în vedere implicațiile internaționale, vor fi iluminații multicolore la centrala curcănimii, în cinstea noastră. Sunt sigur că Bătrânul nu va

refuza să-ți iscălească avansarea. Eu, unu, mă simt deja în compania inspectorului principal Bérurier.

Pârâie ca un pepene copt.

— Crezi sincer?

— Tot ce poate fi mai sincer, zdreanță dragă.

Se luminează a sărbătoare.

— Vezi, îmi spune Obezul, nu c-aș fi megaman. Da mi-aș trânti un galon în plus ca să-i arăt lu Bertha că nu s-a împreunat cu nătărăul pă care-l crede ea.

Constat în drum că *Triumphul* lui Miss Cynthia nu mai e pe marginea cărării. A venit cineva să-i schimbe caltaboșii.

— Dă Doamne să nu te recunoască, îi zic viitorului inspector principal.

— Cine?

— Cynthia.

— Ești zdruli! protestează Voluminosul, deghizat cum eram nici Bertha în persoană nu m-ar fi recunoscut.

Bertha! Revine mereu în conversația lui Béru, ca o muscă pe zahăru pudră. Îl bate, îl înșală, îl cicălește, îl boscorodește, îl invectivează, îl insultă, îl batjocorește, îl ridiculează, îl diminuează, îl calcă în picioare, îl devitaminizează, îl spurcă, îl corupe, îl oprimă, îl comprimă, îl deprimă și cu toate astea el o iubește. Ea cântărește o sută de chile, are șaisprezece bărbii, patruzeci și trei de chile de țâțe, negri cu păr. E buhăită cu burta mare, cu obrajii căzuiți, cu buze umflate, încăpățânată. Dar el o iubește.

Viața merită trăită.

•

Ne facem intrarea la Stingines Castle. Majordomul îl ia în primire pe Béru.

— James Unkoy, se prezintă el.

— În ce mă privește am două, replică Béru, care crede că-i vorba de umor britanic.

Și-i trage scorțosului majordom o labă formidabilă, care îi desprinde acestuia plămânul stâng și îl propulsează în perete. Cordialitatea brutală nu pare a fi pe gustul manieratului, care protestează cât îl țin puterile. Dar cum toate protestele sunt adresate în limba engleză și cum taica Béru nu pricepe o iotă din limba lui Shakespeare, incidentul nu are nicio urmare.

— Învață să te manifești mai reținut, bătrâne, îmi sfătuiesc lacheul. Suntem în țara flegmei, nu uita asta, te rog. Aici un gentleman își poate așeza curul pe un mușuroi de furnici fără să ridice o sprânceană mai sus decât cealaltă, sau să-și vadă gagica dând din craci sub altul și să-și reprime cu distincție un căscat de plictiseală.

Maiestatea Sa Benoît cel Mare promite și se apucă să-l urmeze docil pe bătrânul dezarticulat. Pe culoar întâlnim o simpatică subretă carosată aerodinamic și Béru, asudând la valizele noastre, cum îi stă bine unui valet perfect, se răsucește vertiginos s-o admire. Din această mișcare omagială, lovește o consolă și un vas chinezesc cocoțat pe ea, care porțelanuri descriu un picaj pe lespezile stil. Unkoy se preface într-o statuie a indignării silențioase.

Lacheii francezi nu par a fi marea slăbiciune a majordomului șef. Îl aud boscorodind câteva cuvinte imperceptibile.

— Ce mormăie găinarul? se îngrijorează Béru.

— Zice că ești o otreapă subdezvoltată, mint eu și sunt foarte aproape de părerea lui.

Béru îi aruncă majordomului o privire mai sângeroasă decât o halcă de mușchi de vită.

— Și-a permis asta el? Ascultă San-A., dacă marochinul ăsta nu-și modelează espresiile, îi fac o moacă mai umflată ca Bentleyul nost' și mult mai pătratată.

Și continuă, aluzie la trecerea cameristei:

— E oarece puicuțe de jumulit pe acilea, nu vezi? se bucură seducătorul. Păca' că n-am proteza complectă, ai avea ce să vezi!

Niciun alt incident de consemnat. Ne instalăm în apartamentul nostru. Eu în camera principală, Malacul în camera mică din fund.

Se sună pentru masa de prânz și cobor să prezint gazdelor pachetul cu respectele mele. La prânz, logodnicul nu halește la castel și nici directorul distileriei.

Suntem deci între noi. Bătrâna Mac Herou vorbește puțin, face găuri în platouri cât zece șancruri reunite. Cât despre Cynthia, cum s-au terminat aperitivele, își lipește piciorul de al meu mai strâns ca un leucoplast. Vrea și vrea păpușica. Vă spun de pe acum că va avea.

Între altele, vreau să-mi fac o opinie în ceea ce o privește. Povestea cu revolverul din poșetă, nu-mi dă pace, îmi stoncește circumvoluțiunile creierului. Și cel mai habotnic popă ar împărtăși-o fără spovadă, convocând un cor de îngeri să cânte serafica-i inocență. Până și un curcan liber cugetător ca mine ar fi înclinat să creadă că duduia e făcută numai și numai pentru iubire și totuși, neprihănita asta parcurge meleagurile Scoției natale cu o sculă de făcut găuri în semenii săi. Și încă o scula evident folosită recent.

În timp ce înfășoară, în jurul părților de sub masă ale persoanei mele, tijele ei dulci și mătăsoase, Cynthia îmi prezintă un rezumat despre drăgălașa sa existență. Este fiica unei nepoate a doamnei Daphné. Mama i-a murit la naștere și mătușa a crescut-o. Ele au trăit cea mai mare parte a timpului la Nisa, pe când unchiul Mac, fiul de la tanti, mai dirija stabilimentul. Dar unchiul a fost împușcat la o vânătoare de fiare și, depășindu-și suferința cu un stoicism extraordinar, curajoasa mătușă Daphné, în ciuda infirmității sale, a revenit în patria mumă pentru a se ocupa de distilerie. Face față obligațiile cu ajutorul lui Mac Ornish.

Masa expediată, Cynthia îmi declară dintr-odată:

— Mătușa mea are o rugăminte la tine…

Bătrâna face semn tinerei sale protejate să continue și Cynthia se supune:

— Valetul nostru ne-a părăsit alaltăieri și, în mod provizoriu, Unkoy servește la masă. Dar, ai văzut e destul de bătrân. Astă seară avem o cină importantă și dacă servitorul tău l-ar putea ajuta pe James…

Presimt o embolie în aortă. Béru servind la masă, imaginați-vă tărășenia:

— Bine-nțeles, cu dragă inimă, zic. Dar știți, eu sunt un artist și valetul meu practică un serviciu prea puțin ortodox…

— Ce importanță are? strigă Cynthia. O să fie perfect. Hai vii?

— Unde?

— Păi să vizităm distileria! Ai uitat?

Mă ridic. Vizita visurilor mele de curcan în exercițiul funcțiunii.

•

Rotofeiul domn Mac Ornish ne așteaptă într-un birou mobilat old England. Totul este victorian în această cameră de la călimară până la portretele atârnate ornamental pe pereți și

care reprezintă Mac Herouii, conducători succesivi ai locantei încă de la fondare.

Îmi imaginam o uzină extra și iată-mă aterizând în niște vechituri de hale înnegrite de vremuri, cuibărite în fundătura unei străzi fără trotuare.

O poartă de fier ruginită care se deschide scârțâind, o ușiță de fier și atât. La dreapta, birouri într-o căscioară medievală, în care trebuie să fi locuit primii Mac Herou care distilau. O curte pavată cu dale rotunde.

În fund, la stânga, distileria propriu-zisă cu, sub un geamlâc, sacii de grăunțe care vor furniza alcoolul. La dreapta, secția de îmbuteliere. Mașini de spălat sticlele, mașini de capsulat. Ultimul mecanism mă interesează în mod special. Cu aerul că nu știu ce să mai zic, îl întreb pe Mac Ornish dacă nu există și alte capsulatoare, chestie la care răspunde negativ. Localnice roșcovane, mai puțin tentante decât niște saci de varză, lipesc etichetele; altele împachetează sticlele. Totul se operează în tăcere cu rapiditate și precizie.

— Expediați multe sticle zilnic?

— Două, trei sute cel mult, mă pune-n temă rotofeiul.

Cynthia participă util la vizită. Când nu pricep un termen prea tehnic (Mac Ornish vorbește doar engleza) îmi traduce ea; când vă spuneam eu că micuța are darul limbilor!

Am dreptul la întreg procesul de fabricație. Se distilează, apoi se pune la învechit în butoaie speciale.

Acestea sunt aliniate într-un subsol adecvat, săpat sub ansamblul clădirilor. Pivnița, imensă, este într-adevăr impresionantă. O lumină crudă se răspândește în acest gen de criptă în care dorm provizoriu cuvele ermetic închise, aliniate unele lângă altele. Pe fiecare din ele, o plăcuță de aramă marchează anul, despre care Cynthia îmi spune că este al umplerii butoiului. Un scotch foarte bun stă cel puțin optsprezece ani la învechire. Pasionant nu?

Strănut, e al dracului de rece în subterană. Trebuie să recurg subito la ștergătorul de muci ca să previn dezastrul. Prea repede, chiar, pentru că îl scap din mână. Și, căutându-l, observ pe pământul bătătorit semne insolite: câteva pete purpurii.

Dac-am fi într-o cramă de viticultor n-aș fi dat atenție, dar whisky roșiatic nu există, după câte știu! Petele sunt împânzite în formă de steluțe. E sânge, fraților. S-a zdrelit un muncitor

manevrând butoaiele? Nu-mi sună ortodox, nici catolic, nici anglican.

Scurt timp după asta, vizita ia sfârșit și sunt singur cu Cynthia. Rochia mov îi pune în valoare obrazul bronzat și părul blond. Emană un parfum de primăvară la Capri. Ambalaj de lux.

— Apropo, zic, ai vești despre agresorul tău?

— Nimic. Mătușica Daphné n-a vrut să depun plângere. Aici lumea ține teribil la standing și ea crede că o anchetă de poliție are, întotdeauna, o latură umilitoare chiar dacă ești victimă.

Asta-i tot.

Îmi propune să ne bem ceaiul într-un club mixt.

Evit să-i spun că prefer să bag apă caldă mai curând în baie decât în stomac și ne ducem să degustăm o ceașcă de Ceylon, ronțăind patiserie cu gust de flori. Nostimă anchetă prieteni! San-A. preferă acțiunea, după cum știți și răs-știți. Chestiunile cu învârtitul în jurul cozii, cu săru' mânușița, degetul mic ridicat pe ceașca de ceai, toate astea nu sunt genul meu și încep să-mi blestem intuiția. Subsemnatul și nimeni altul i-a propus Bătrânului această anchetă. Facem deseori în viață mult mai mult decât trebuie, credeți-mă. Oamenii se comportă ca actorii în turnee păduchioase. Aiuriții reuniți! Nu-ți pretinde nimeni nimic și te angajezi de-a surda în trupele aeropurtate, sau la spălat șosetele unui olog, sau garantezi pentru un amic lefter plata în mai multe rate a mașinii cumpărate de la un hoț cu cazier.

— Pari gânditor, murmură Cynthia, luându-mă de mână.

Și înlănțuie.

— Care-i prenumele tău?

— Antonio. Dar poți să-mi spui Anthony, sunt bilingv.

Terminăm agreabil ziua, excepție făcând momentul plecării la Stingines, când îl întâlnim pe sir Concy, evident plasat în așteptarea noastră la volanul *Sprenett*-ului său cu dublu carburator și ulei de ricin în circuit.

Cynthia frânează, văzându-l. Dac-am fi avut cartofi fierbinți în gură good-afternoon-urile noastre ar fi sunat mai clar. Dragul de sir Concy îmi propune să urc în mașina lui, chipurile ca să i-o apreciez.

Ca să evit impolitețea unui refuz, accept.

De-abia închid portiera și individul, luându-se drept Moss, a cărui naționalitate (nu însă și reflexele), o are, demarează în

trombă. Dosul mi se lipește de spătarul scaunului, în timp ce stomacul rămâne în suspensie, la patruzeci de centimetri distanță de noadă.

San-Antonio are nervi de oțel, nimeni nu se îndoiește de asta pentru că n-aș vrea să descopăr scepticul doritor să-și vadă nasul deghizat în pătlăgică fleșcăită. În loc să bâțâi pe aria „M-a apucat sughițul, Dumnezeu mi l-a dat”, îmi scot pila de unghii și-mi ajustez manichiura ca și cum m-aș afla într-o sală de cinematograf în timpul antractului și nu într-un bolid cu contrapârțâitoarea cutată și storuri venețiene pe tamburul al cărui ac de contor s-a îndrăgostit de numărul 190.

Această impresionantă demonstrație de forță morală îl calmează cât de cât pe Mister Teribilosul, care încetinește. Nu-i nevoie să fi buchisit liniile palmei acestui țip, pentru a înțelege că are semnul inimii într-un mănunchi de spini. Un gelos! Cea mai tristă dintre toate categoriile de nătărăi. Gogomanii care-și deteriorează celulele cenușii îndoindu-se de gagicile lor mă calcă pe bătătură. Ca și cum un tip ar putea spera, rezonabil, să-și anexeze o muiere fidelă!

Nu există femei fidele, nu există decât femei frigide. Și-i mai bine să împarți cu cineva un vulcan decât să-ți asiguri exclusivitatea unei banchize, toată lumea știe asta, chiar și eschimoșii (fie că se numesc Gervais sau altă înghețată). Prima chestie pe care o oferă eschimoșii oaspeților, sunt propriile lor neveste, bine unse cu untură de pește.

Sir Concy crapă de gelozie. A priceput imediat că inima și trupul logodnicei sale mi-au rezervat un loc cât Palatul Versailles și nu poate accepta. Și atunci, ca toți torturații de palpitantă, are nevoie de o conversație cu Mandea.

— Ce-ați venit să faceți la Stingines? mă întrebă, abrupt, după o lungă perioadă de tăcere.

— Credeam că vă explicasem, ripostez neglijent. Scriu o carte despre…

— Nu cred.

Deodată nu mai văd roșu ci purpuriu!

— Într-adevăr?

— Prefer să vă spun că n-am înghițit o iotă din povestea cu atentatul împotriva Cynthiei. Dacă subiectele romanelor dumitale sunt tot atât de proaste ca povestea asta, cu siguranță nu sunteți un scriitor de mâna întâi.

Continui să tresar. Nu-s un afurisit dar aș da jumătatea veniturilor voastre contra unui bilet de metrou compostat de două ori, pentru a mă putea explica cu fiorosul ăsta în stilul meu, care stil este destul de contondent.

— Cu alte cuvinte, mă stăpânesc eu, dumneata pui la îndoială onestitatea logodnicei dumitale?

— Pun la îndoială autenticitatea banditului. E un scenariu prost.

Îl bat ușurel pe umăr.

— Sir Concy, spun, vă dați seama că sunteți pe punctul să mă ofensați grav?

Mișto întoarsă din condei, nu? Aveți probabil impresia că v-ați înșelat asupra lecturii și că vă legănați într-un roman de capă și spadă. Nici la curtea lui François the first gargariseala nu era mai elegantă.

— Probabil, recunoaște tristul sir Concy, crispându-și falca de știucă.

— Atunci sunt obligat să vă cer să binevoiți să-mi prezentați scuze, ambalez eu.

— M-aș mira, ricanează tânărul țap.

Nu mai suport. Și, la capac, supapa mea de siguranță s-a gripat. De unde atâta aspirină?

— Eu însă nu, zic. Oprește-ți trotineta de debil mintal și vei vedea…

— Crezi că mă sperii? se îndoiește baronetul.

În loc să oprească, apasă până la fundul planșeului pedala, ceea ce accelerează defilarea peisajului. La care San-A. se decide să joace pe Tarzan, ediție revăzută și corijată de Lemmy Caution.

Un șut la gioale îl obligă să ridice piciorul de pe accelerație. O mică izbitură cu muchia palmei peste mărul lui Adam îl asfixiază. În timp ce el încearcă să-și reactiveze suflanta, apuc volanul și frânez.

Spenett-ul execută câteva zig-zaguri și stopează de-a curmezișul drumului. Mă plec deasupra lui Concy, deschid portiera și cu un un-doi, îl expediez pe MacAdam.

Iată-mă afară din căruță și pe mine. Ajung la el exact în clipa în care se ridică.

— Ce-i cu scuzele acelea? întreb, vin acum sau le trimiți prin poștă?

Are ochii injectați de sânge.

— Nu retractez nimic. Cred că ai pus la cale această aventură idioată pentru a intra în contact cu Cynthia. În ajun te-am văzut dând târcoale în proximitatea Castelului Stingines. Pe ea o pândeai. Probabil ai cunoscut-o pe Coasta de Azur și acum o urmărești. Nu ești decât un ticălos de franțuz, mai lacom de fuste decât un câine...

I-aș obiecta că un câine preferă ciolanul lenjeriei feminine (spre deosebire de politicienii de pe ambele maluri ale Canalului Mânecii, obsedați și de unul și de alta), sunt prea furios pentru un curs de politică curentă. Nici nu mai pot să vorbesc, ceea ce este echivalentul politic al impotenței la curcani. Tot ceea ce pot să mai fac este sânge rău în cantități excesive.

Și chestia se pune în mișcare! Atâta doar că Musiu a luat lecții de box, de lupte – și nu prin corespondență! Eschivează strălucit stânga mea și contrează cu dreapta lui. Gust un croșeu din marmură de Carrara veritabilă, care mă face să văd Stromboli în plină activitate. Acest fârțângău e mult mai puțin țafandache decât s-ar crede și nu suflând către el îl voi pune jos. Sosirea Cynthiei la volanul *Triumphului* mă dopează. Copila scoate tot soiul de exclamații și ne imploră să punem capăt caftului, dar tot atât de util ar putea citi Verlaine unei perechi de câini încăierați.

Cum Concy îmi expediază o dreaptă, plonjez și îi înfig tărtăcuța în bufet. Cade în fund. Se ridică de parcă ar fi de cauciuc și-mi plasează un un-doi pe care-l amortizez cu mare trudă. Nu știu dacă a învățat, la Cambridge sau Oxford, să se bată dar e clar că urâtul merită cu felicitări licența de profesionist.

M-aș simți nasol să mă las făcut K.O. de către un scoțian și încă în prezența unei fâțe încântătoare și care are o promițătoare slăbiciune pentru mine. Curaj San-A., la luptă pentru Franța eternă!

La un dur, un dur și jumătate, după cum spunea un trei-sferturi de rugby (un tip întreg, de altfel). Strâng din măsele pentru a lăsa furtuna să treacă; se cere să-i adorm încrederea, să-l fac să creadă că mă lasă puterile, că are câștigul în mână și că nu-mi mai trebuie decât o atingere de pană de gâscă, ca să pic în somnul drepților. Concy își pierde prudența. Se descoperă și văd ficatul fără gardă, limpede ca o planșă anatomică în culori

și nu mai ferit decât un excentric care ar traversa Niagara pe un fir de păianjen fără fileu de asigurare. San-A., hai, cu toate forțele! Iute! Tot pachetul de mușchi pentru big occases! Bum, a pornit!

Și ajunge la destinație.

Această lovitură de berbec, exact acolo unde trebuie și zgomotul produs de încasator, amintesc ciudat frânele unui tramvai la coborâri de pante. Cade. Din fericire (for me) cade în față, ceea ce-mi permite să-l culeg superb cu un un-doi la arcadă. Una dintre ele pârâie ca nasturii de la șlițul unui domn care a făcut o gaură în peretele cabinei de baie rezervate femeilor.

Iată-l acum pe sir Concy întins pe gudron, cu brațele în cruce, groggy cum nu se recomandă și înzestrat cu ampli ochelari de soare fără rame dar puternic colorați în vânăt, specialitatea casei lui mandea.

— E îngrozitor, sughițe Cynthia, aplecându-se peste el.

Își scoate batistuța pentru a-i șterge sângele. Apoi găsește un clondir de tărie în torpedoul logodnicului și-l face să înghită o dușcă de alcool.

— Sunt dezolat, îi spun Cynthiei, dar băiatul era mort de gelozie și m-a insultat grav.

— Ești o brută și te detest!

Sunt total zdrobit. Nu mai știu cărui sfânt să mă încredințez, cum spunea un sugar a cărui dădacă era în pana prostului.

Concy și-a revenit. De bine de rău se repune pe picioare masându-și burdihanul.

— Darling, îi ciripește Cynthia, nu poți asista la banchetul nostru în halul în care ești, du-te acasă, te voi suna mai târziu.

Face da din căpățână și se urcă în caleașcă poticnindu-se. Concy cărăbănit, Cynthia se întoarce către mine.

— Iartă-mă că m-am răstit la tine. Era doar o mică șmecherie. Calmant pentru gelozie. Pur și simplu l-ai tăbăcit, mai adăugă, cu un zâmbet radios pe buze.

N-aș vrea să vă trag pe sfoară, iubiților, dar această fată pare mulțumită de scatoalcele administrate iubitului. Așa-s gagicile, ce mai: niște scumpicele cu legitimul, dacă mai vrei, poftim, servește-te! Dar sunt gata să-și vândă și ferma și caii. Pentru a fi pe placul întâiului străin solid construit, care ar vrea să le escaladeze.

— Asta-i tot necazul pe care-l încerci? întreb.

Redevine serioasă.

— Las-o baltă Tony, ai înțeles de la început că am oroare de băiatul ăsta.

— E totuși logodnicul tău!

— Pentru că mătușica Daphné a hotărât-o. Chestie de bani mulți și urâți. În Scoția banii sunt mai importanți decât oriunde altundeva în lume.

— Dar, fir-ar să fie, ești majoră! Dacă tipul îți displace…

— De displăcut îmi displace și crede-mă amân cât pot căsătoria dar mătușa e o persoană încăpățânată căreia îi datorez totul. Nu am avere și…

’Nțeles. Nu vrea să se deghizeze în dezmoștenită, frumoasa Cynthia.

— Sărmana mea dragă, murmur.

Se lipește de mine, fremătândă ca o trestie în briza serii. (Nu vă speriați, e minutul meu de poezie) și nu am altceva de făcut decât recensământul dințișorilor, înregistrat cu vârful limbii. Da, are într-adevăr treizeci și doi. Și nu toată lumea poate pretinde asta.

— După cină, sugerez, ne întâlnim la mine în apartament…

— Vai, Tony, se indignează dulcea copilă.

Indignare de foaie verde. În vocea ei se și simte un nu știu ce care spune yes.

În viață, ceea ce trebuie să salvezi cu orice preț, după femei și copii, sunt aparențele.

— Mai vorbim noi, mă grăbesc să adaug.

CAPITOLUL IX

În care continui să tratez tocmai rubricile anunțate în deschiderea capitolului precedent[5]

E frumos Béru, cu vesta sa de un alb imaculat, cu centură roșie, pantalonul negru și mănușile albe.

Am insistat să se radă proaspăt. Are părul lins lipit de geamandură, tenul proaspăt. O gravură de bou-modă! E de necrezut ce bine-i vine uniforma. Dintr-odată, iată-l consolat că joacă rolul de valet. E absolut de acord, privindu-se complezent în toate oglinzile.

Facem o ultimă repetiție.

— Deci ai priceput bine, Grasule? Mai întâi doamnele. Și în partea stângă!

— Țeles! Ce mă iei drept un tâmp?

Evit să-i răspund prin afirmativ și continui:

— Când torni de băut, ia-o ușurel, nu ca pentru tine, da?

— Juma' păhărel, gen regim... Mi-ai mai spus-o! protestează mamutul.

Își aranjează părul din urechi. Îl așază în torsade, îl reintroduce în pavilioane.

— Ei. Dacă m-ar vedea Berthy, ce comoție neamule!

Apoi deodată:

— Apropo, tre' să-ți conversez de ceva, San-A. Cân tu ierai ocupat cu rahatul ăla de uzină de trăscău, am scociorât pân castel.

Moaca lui de om cumsecade are o expresie misterioasă.

— Și am reperat ceva dubios, mai degrabă bizar.

— Ce anume?

— Păi iată! Imaginează-ți că Un koi singur a pilotat vagonetul cotoroanței pân' la o cameră care ie în fundul fundului marelui culoar principal.

— Și?

---

[5] Dar aveam nevoie să fac escală.

— Stai așa. Dă obicei, dacă ai remarcat, cân o conduce undeva n-o părăsește. Acolo, dimpotrivă, ajunsă în fața ușii, bătrâna a scos o cheie din sân și a dășchis ea. A intrat apoi și Unăla s-a cărat. Maica Părotile a închis cu cheia în spatele ei și a mers acționând ea însăși tu-tuul ei până la un burou ministerial.

— De unde știi?

Pe Grasu-l umflă râsul.

— Păi. Valeții ie făcuți să se zgâiască pin gaura cheii, nu-i așa?

— Și?

— Nu-ș ce s-a apucat să meșterească. Avea o casetă dă fier și s-a apucat să cotrobăie în ea…

Tace, își smulge un fir de păr din nas, mișcare familiară. Gravosul e obișnuit cu acest gen de ablațiuni, după care inspectează firul de păr la lumina lămpii.

— Frumoasă captură, admir; are aproape opt centimetri.

— Ți-l ofer, anunță Béru aruncându-mi firul de păr pe pernă. Bun, unde ajunsesem? Ah, da… Cân' a terminat Doana Baroană, s-a apropiat, tot în fotoliu, dă o mobilă ca un clasor. A ridicat capacul culisant și a băgat caseta înlăuntru.

— Mersi de informație, fiule; e bine de știut…

— Stai. Șefule, că nu-i tot.

— Ce măi frate, te-ai hotărât să înlocuiești pagina opta din *France Soir* de unul singur?

— Am vrut să văz pă dinafară, care din camere era, am reperat-o și am detectat-o. Ie ușor dă recunoscut din celelante.

— De ce?

— Pen-că-i singura fereastră cu gratii. Și ți-aș mai spune că gratiile ălea nu-s dă prea mult timp: cimentu ie încă proaspăt și ele-s abea la început de ruginire.

— Re – bravo, Față Grozavă! cred că avansarea ta se precizează din oră în oră.

— N-ar fi dă pomană, afirmă ne-modestul Bérurier. Bine, mă duc să-mi iau serviciul. Câte tre să faci ca să reușești în poliție…

•

Când îmi fac apariția în big salon pentru cină, toate lumile sunt acolo, cum zice Bérurier. Sunt prezentat, strâng mâini, toată lumea cotcodăcește. Reprezint atracția zilei printre acești oameni lânceziți în suc propriu. E de față pastorul satului, reverendul Mac Hapott, nevastă-sa care-i englezoaică, fiică-sa și fiul său. Pastorul, un lungan îmbrăcat în slăbănog, cu puțin păr,

nas roșcovan și ochi șterși. Nevastă-sa e o persoană țeapănă ca lornionul lui bărbată-su. Fie-sa, o deșelată care și-a adjudecat deviza Imperiului Britanic: Dumnezeu și degetul meu; coșuri on the mutră, ten yellow, naz prelung. Fiul este roșu, roșcovan, ruginiu, rumen, roșietic, rumenit, rulant, ruinat și se bâlbâie.

În afară de Mac Hapotti, fac de asemenea cunoștință cu lordul primar, Mr Edward Sett și, în sfârșit, cu baronetul Exodus Concy, tatăl omului care-mi datorează cea mai frumoasă criză de ficat din viața sa. Papa Concy e un bătrân rapace cu nasul coroiat, cu bărbia în formă de încălțător de pantofi, cu ochi mici și prefăcuți.

Îi cer vești despre fiul său, așa în trecere; iar el anunță societății consternate că Philipp a avut un mic accident de mașină: a frânat prea brusc și a intrat cu capul în parbriz, spărgându-și arcadele, bietul iepuraș. Mă înduioșez. Bem câte un drink și James Unkoy anunță că Gingășia Sa pe rotile e servită.

Umflatul va trebui să execute triplul lui salt periculos. Simt că pitpalacul mi se agită, la această perspectivă.

La masă sunt așezat între tanti Daphné și Mrs Mac Hapott, o așezare fără cea mai vagă urmă de veselie. Dimpotrivă, Cynthia este în fața mea și deci putem să ne încolăcim picioarele și privirile.

Aperitiv: un somon atât de mare încât în interiorul său Jonas ar putea să se mute cu întreaga sa Family. Nu-i cu maioneză, ci asezonat cu un sos cât se poate de englezesc. Misiunea ober-chelnerului Béru? Să țină platoul în fața fiecărui conviv în timp ce Unkoy servește pe rând invitații.

Tremur ca în timpul unei emisiuni TV retransmisă în direct, de la o operație pe cord deschis. Suspens, fraților!

Tanti Daphné e servită fără nicio problemă; se trece la alimentarea soției reverendului exact în clipa în care Senioria Sa Bérureeană strănută deasupra somonului. Se produce deci o inflamare a membranei pituitare, de unde decurge (dacă pot să mă exprim așa) scurgerea unui lichid grețos care împodobește extremitatea nasului bérureean. Grasu vrea să scape de neplăcutul ornament gelatinos atât de puțin potrivit cu solemnitatea momentului. Ridică cotul drept în scopul de a-și ridica mâneca la nivelul nasului, dar, făcând asta, compromite orizontalitatea platoului cu somon și sosul picant al acestuia se varsă, cascadă grațioasă, pe gâtul Mrs Mac Hapott, care începe

să scoată strigăte ca și cum ar fi descoperit, în patul conjugal, un, horse-guard în locul vânzătorului de predici.

Consternare generală, ce spun eu, mareșală!

Îngăim scuze. Tante Daphné emite mici țipete. Baronetul zice că-i păcat să strici o rochie așa de frumoasă (imprimată, reprezintă ortensii mov pe un fond de incendiu) și un sos atât de bun. Unkoy îl ceartă pe Béru în engleză, care Béru răspunde în franceză:

— Bă Unăla, pune surdina dacă nu vrei să-ți trântesc restul în cap.

Apoi, depunând somonul în fața lui tanti Daphné, se întoarce către maica Mac Hapott.

— Între noi doi, micuță doamnă, o liniștește colegul meu, nu tre' să vă faceți sânge rău. Dregem noi radical busuiocul. Orișicât, mai bine sos pă ceafă dăcât un picior rupt.

Fără să ceară permisiunea nimănui, ia șervetul persoanei sinistrate, îl înmoaie în carafă și se apucă să frece partea dorsală a Doamnei Mac Hapott. Apa rece o face pe bătrână să chelălăie. Reverendul nu-i deloc mulțumit. Nu-i place să-i frece cineva jumătatea în public. Nu că femeia ar fi scoasă din uz dar în meseria lui nu-și poate permite fantezii.

Cretinul de fiu-su ocăie ca o broască. Baronetul profită de confuzie pentru a turna în el crăpelniță pentru o săptămână. Ăsta super-zgârciob.

Are, cu siguranță, portofelul etanșeizat prin sudură autogenă și sigur leșină la biserică la apariția talgerului milei.

Finalmente totul intră în ordine și masa se continuă.

Béru are acum ca misiune (periculoasă) servirea vinurilor. Bătrâna Mac pare să posede o pivniță first quality, cum zicem noi la Paris. Se oferă Pouilly fumé cu pescărie. Béru, care e expert chelar, manevrează cu clasă și celeritate, servind pe toți și pe fiecare.

— Nu-i pentru copii – decretează sever pastorul, constatând că le-a turnat loazelor sale.

— O picătură de molănaș n-a făcut niciodată niciun rău nimănui, ce naiba! pledează servitorul model.

O arată pe tânăra cu coșuri.

— Asta-i va da culori domnișoarei!

Dar reverendul e inflexibil.

— Nu mai insista, Benoît! intervin.

Apoi, către pastor:

— Își face serviciul în stil auvergnat, nu-i purtați pică.

Bérurier ia paharul adolescentei pubere și, foarte liniștit îl duce la gură.

— Ăsta, declară el, este serviciu tip bourguignonne…

Și gustă vinul.

— Nu-i suficient de rece, zice Béru. Dar e plăcut. Îl comandați direct de la proprietate, madam, sau aveți un angrosist p-acilea?

Privirea mea injectată îl face să tacă.

Ca să se afle-n treabă, înșfacă un castron în care Unkoy tocmai decupase o ciozvârtă de berbec fiert în dulceață de petale de trandafir; majordomul se rățoiește la el în termeni foarte puțin diplomatici. Bérurier își sare din pantofi, ceea ce, la greutatea lui, demonstrează o forță ieșită din comun.

— Ascultă, rahat neterminat, zice, bagă-ți în căpățână că bunăvoința mea are limite. Dacă nu ești mulțumit, spune-o și mă duc la pescuit.

Acestea fiind zise și pentru a-și stăpâni nervozitatea, Grasu virează pe tras la măsea; când îi vine rândul să aducă platoul cu brânzeturi e beat chior. Congestionat ca un gogoșar stricat, încearcă să emită melodii fluierate printre gingiile fără dinți. Musafirii optează pentru partea bună a lucrurilor: se amuză. Se amuză discret, mai ales pentru că n-au curajul să se ofenseze.

Grasu pipăie exponatele cu circumspecție, mormăie aprecieri, dă sfaturi, citează calitățile național-puturoase, promite să expedieze un pachețel când se va întoarce în dulcea Franță. Lui sir Concy care cere gorgonzola îi taie macaroana:

— Ajunge tăicuță! Ai luat de două ori, atenție la colesterol! Bătrânei doamne Daphné, îi lansează, arătând capul încărunțit al baronetului:

— Baftă mare, mamaie, că nu toți invitații halesc cât înălțimea sa, altfel ai da faliment! Pare scăpat dintr-un spital și hotărât să se refacă dintr-un foc!

La desert un nou incident îl amintește pe primul. Grasu scapă cremă Chantilly pe cravata lui Mac Ornish.

Repară în același stil, cu un șervețel căruia îi întreține umiditatea cu scuipat. Asta pune capac la toate. Unkoy îl ia de-o aripă și îl evacuează.

Era și timpul. Dacă ar fi fost lăsat să servească omleta flambată, Bérurier ar fi răzbunat-o pe Jeanne D’Arc.

•

Îl regăsesc o oră mai târziu în apartamentul nostru.

Noaptea e vântoasă și curente perfide miorlăie pe imensele culoare goale.

Într-o vestă de flanelă murdară, cu bretelele fâlfâindu-i pe buci, termină de biberonat un clondir de whisky din rezerva bucătăriei.

— Bețivan nenorocit, o să avansezi în grad când ți-or crește portocale în vârful hemoroizilor.

Béru are lacrimi în ochi.

— Nu spune asta, San-A., mă aduci la disperare! Ce vrei, te-am prevenit că n-am talent de lacheu.

— Trecem pe lângă stângăciile tale idioate, nu-i poți cere unui elefant să cânte la vioară; dar câtă grosolănie! Ce vulgaritate!

— C... geme ochiul meu, asta nu-ți reușește neam, viața la castel, io-te-te snob acușica. Bă tipule, poa' c-am fo dezordonator în privință dă sărvici, da' am ginit multe lucruri...

— Nu mai spune!

— Te-nteresează, nu? rânjește el. Ei bine. Imaginează-ți că butoiul de osânză care conduce fabrica de trăscău...

— Mac Ornish?

— Yes. Are artilerie asupra sa.

— Nu!

— L-am văzut și atins când am șters crema dă pă rahatu lui dă cravată. Și încă un calibru serios. Obișnuiții ogeacului ăsta ie colecționari de pocnitori!

Mă așez pe pat. Cynthia avea un calibru 9 mm în poșetă, bătrâna Daphné se încuie, în ciuda infirmității, pentru a manipula o casetă misterioasă. Sir Concy junior încearcă să-mi stâlcească fizionomia... și directoratul distileriei se așează la masă cu pistolul la îndemână. Ciudați oameni? Foșcăie, aici, ca un cuib de șerpi înghesuiți într-o oală de noapte. Din ce în ce mai stranie, chestia la care m-am înhămat.

— Și nu ie totu! afirmă Răsunătorul.

— Să nu-mi spui că bătrâna paralitică are o mitralieră în chiloți.

— Nu, dar taica Unkoy ăla, ie dotat pentru tehnică de vârf.

— Explică-te.

Malacul clipește din ochi și-mi apucă mâna. Mă drivează până la patul cu coloane și-mi face semn să urc pe scaun. Mă supun, impresionat de aerul lui hotărât.

— Tre todeauna să belești ochii la paturile astea cu arlechin, zice sentențios.

— De ce? întreb renunțând să rectific confuziile vocabularului său.

— Ridică franjurile vilbrochenului.

Ridic franjurile baldachinului.

Sub brocart atârnă un fel de fruct, înfășurat într-un ciorap de-al lui Béru. Înăbușindu-mi sila, înlătur ciorapul, act de bravură care pune la grea încercare atât simțul meu olfactiv cât și pe cel tactil. Fructul este de fapt un microfon.

— Firul traversează toată lărgimea palanchinului și peretele, îmi explică Grasu. Cinevașilea are chef să ne asculte, nu?

— Așa s-ar spune.

Cobor de pe scaun.

— De ce crezi tu, că tocmai Unkoy a instalat această aparatură?

— Pen'că l-am văst intrând în camera de alături, după amiază, cu un fel de patefon și mult metraj dă cablu subțire. Pă moment nu m-am prins; da' astă seară, după valet-partyul meu… M-am apucat să-ncerc lanseta în camera ta, pen' căci ie mai mare dăcât a mea.

— Ce-ți veni?

— Mâine dimineață mă duc la pescuit, am tifus, bătrâne; iată-mă apucat de patima…

— Se zice virus, nu mă mai pot împiedica să-l corectez.

— Tot aia! Tu și cursurile tale dă gramatică, începeți să mă călcați pe nervi! Deci mă antrenam. În scurt timp n-o să mai găsești în toată Scoția și împrejurimi un lansator dă linguriță dă talia mea. Vizam franjurile marochinului. Ui' floarea dă crin dă coloșea… O nimeresc, mă duc să-mi desprind scula felicitându-mă pentru performanță și descopăr potul surpriză. Suntem reperați, băiețică. Dacă po' să-ți dau un sfat, operează repede și căscă ochii la maximum.

Încuviințez.

Am impresia că, în ciuda serviciului său extrem de pitoresc la masă, inspectorul Bérurier și-a onorat cu brio meseria de curcan.

— În regulă! Și acuma cară-te să soilești, aștept o vizită.

— Mâța blondă?

— Zece din zece. Degajează terenul de manevră.

Suspină:

— Mă gândesc la țiitoarea hotelului, San-A. Această măicuță ciolănoasă, e dă o compitență dă neiegalat în raionul sparge nuci. Și-n plus odihnitoare, slăbănoaga, față de Berthy a mea atât de greu dă manevrat! Deși după mă-nțelegi, visezi că te-ai culcat cu carcasa unei pendule…

Scoate din buzunarul vestei o a doua sticlă de Mac Herou.

— Pân' la urmă o să mă obișnuiesc, zice. Nu-i la fel ca muscadet-ul, da' siropu ăsta caloriferează interiorul. Ciao, hai pa și saltea vânjoasă, îmi trântește o labă care ar demola podul Tancarville.

— Ciocanul tău muncește pentru pace, fredonează el cărându-se.

•

Rămân scurt timp singur. După circa cinci minute cineva zgrepțănă la ușă. Mă duc să deschid și mă găsesc în fața unei Cynthia într-un Baby Doll care ar tăia respirația unei pompe de aer pentru camioane de mare tonaj. Să fim drepți! E o creatură super. Ai fi dispus s-o iei cu ochii închiși (dar' și cu brațele deschise), chiar uitând să ceri bonul de garanție. Când se suie într-un tren de noapte căile ferate britanice trebuie să evite atașarea unui furgon în coada vagonului ei. Pericol de încălcare pe șine.

— Brr, ce reci sunt culoarele astea, zice fugind către pat.

Plonjează între cearșafurile mele fără niciun fel de fasoane, apoi privește amuzată expresia mea aiurită.

— Ce ai Tony?

Ce am? Tipii care fac pe port-drapelul la defilările militare au și ei același lucru, dar îl poartă mult mai sus.

Nu mai vorbim. Nu avem nimic de comunicat. Cinematograful mut a fost și a rămas de o expresivitate desăvârșită. De când a devenit sonor, cinemaul e mai puțin elocvent. Așa că tac. Și-i proiectez pentru început documentarul despre Vipera în tufișuri, apoi, ca lung metraj în premieră mondială și scoțiană: „Mâna cuvioasei călugărițe în pantalonul bufant al zuavului pontifical".

Nu știu dacă vine da la climă, dar această țară mă incită la destrăbălare.

Sunt la bobina patra, când Cynthia scoate un mic țipăt gâtuit... Întrerup ședința pentru a privi în spatele meu, ceea ce e dificil de realizat când practici funcția de proiecționist. Ghiciți ce văd? Pariez unu la (Cécil B... de) mie. O fantomă!

Citiți corect, căci am scris corect: o fantomă!

Este drapată într-un lințoliu alb și avansează încetinel prin cameră. O lumină verzuie lucește în locul capului. Merge într-un stil bizar, apropiindu-se de patul nostru cu o glisare lină. Cynthia ar urla de groază dacă n-aș fi avut reflexul să-i pun mâna pe gură. Mai presus de orice, fără tapaj!

Îmi place supranaturalul, mai agrementează viața, dar nu-mi place să-mi bulească partidele de bulane.

Fantoma se mai apropie puțin și deodată se împiedică de un scaun. Lumina verzuie basculează, cade pe jos și fantoma începe să urle:

— Maica mă-sii! mi-am belit degetul mare dă la picior.

Aprind lumina. Un Béru turtă încearcă să se desfacă din cearșaful de pat. La piciorul său îndurerat, zace lanterna cu bec verde și roșu pe care o ținea între (era sa zic dinți) buze.

Furios, țâșnesc în costumul lui Adam amidonat cu grijă, și-l iau de reverul giulgiului.

— Scârba dracului! Grotescule! Cretinule! Mojicule! Fără minte ce ești! Reziduu! Netotule! Fund de pubelă! Arierat mintal! Inconștientule! Dobitocule! Boule! Neam prost! Scuipat nenorocit! Jegosule! Mârlanule! Sub-produsule! Dejecție! Rușine a lumii! Dezonoare ambulantă! înșir, strangulat de furie și trecând sub tăcere termenii care mi se păreau cei mai potriviți acestei ființe degenerate.

Se smiorcăie:

— Ei ce? Dacă nici să glumești nu mai ai voie! Unde-i umorul francez?

Cu un ultim șut în fund îi propulsez în afara camerei. Reintră în apartamentele sale mormăind scuze și văicăreli.

— Ai un servitor surprinzător! remarcă Cynthia înțepată.

Scot colacul de salvare pentru cazuri disperate și-i brodez o poveste express. Béru e un fost camarad de regiment. Mi-a salvat viața și l-am luat în serviciu. Pitorescul său făcea foarte artist... Țelegeți? Atâta doar că bea. Am încercat să scap de el de mai multe ori. Dar era într-atât de disperat că... Bref, termin prin a relua proiecția întreruptă.

Atac bobina cinci, cea care conține scena de neuitat în cursul căreia cazacul de pe Don își ia nevasta în crupă și-i face un copil în plină bătălie.

Găsește figura formidabilă, donșoara Cynthia. Strigă bis și eu mă grăbesc să rebobinez pentru o a doua proiecție. Tocmai în clipa asta, percep o-alunecare în spatele meu. Fără să am aerul, întind mâna către comutator și apăs: zero. Curentul e întrerupt.

— Ce-i? șoptește încântătoarea mea parteneră. Iar el?

Da.

Sar din pat. Camera e goală. O fi vorba, de rândul ăsta, de o fantomă adevărată? Fug până la culcușul Grasului. Sforăie ca o cursă de bărci cu motor. Îl zgâlțâi, scoate un răget și-și deschide storurile de batracian.

— Ce-i neamule? bâiguie Umflatul.

— Iar le-a apucat să faci pe fantoma?

— Ești într-o dungă, nu m-am mișcat de icișea. După șuturile pe care mi le-ai cardit!

Mă întorc în cameră. Lumina arde de zor; o mână misterioasă a restabilit curentul.

— Probabil că te-ai înșelat, face scumpa de Cynthia.

Părul ei de aur îi încununează luminos căpșorul.

— Probabil, admit.

— Cred că-i mai bine să mă duc la mine-n cameră, zice, dintr-odată nervoasă. Dacă află tanti Daphné…

Râde, mă sărută stil ventuză și dispare.

Cum iese, mă uit în jurul meu uluit. Nu voi repeta niciodată îndeajuns: iată o anchetă ciudată! Mephisto a trecut pe aici!

Ceva mă face să tresar. Nu știu prea bine ce. Și apoi găsesc: haina pe care o pusesem cu grijă pe spătarul unui scaun, zace pe jos. O ridic și o pipăi… Drace și mama dracului! Portvizitul meu cu legitimația barată tricolor, ca și revolverul găsit în poșeta Cynthiei și pe care-l păstrasem la mine, au dispărut.

De rândul ăsta sunt arhifript. Într-atât de fript încât pe lângă mine Ioana D’Arc era o ignifugată. Pericol și urgență de gradul zero.

Mă uit la ceas să văd cât este[6]; unu și zece.

Nopticica este a mea. Mă reînțolesc. De rândul ăsta într-un costum de culoarea peretelui și mă duc la fereastră, după ce

[6] Unde ați vrea să mă uit?

blochez ușa cu spătarul unui scaun. Șase metri mai jos este gazonul.

Pot să sar, dar pentru suit la loc, ciuciu! La naiba, n-o să fie nimic dacă-mi termin noaptea afară. Mă sprijin pe sprijinitoarea ferestrei și buff, dau drumul parâmei. Aterizarea se efectuează în condiții bune. Răzând zidurile (am un Gilette), o iau către spatele clădirii, unde sunt remizate mașinile. Totul e stins în Stingines Castle. Împing *Bentleyul* meu până la pantă, apoi sar în el și-l las să ruleze cam cinci sute de metri înainte de a acționa demarorul.

Direcția Mybackside-Ischicken!

CAPITOLUL X

În care termin de respectat cele programate în capitolul opt

Îmi las dricul la intrarea impasului care duce la distilerie și tropăi până la poartă. Acolo mă așteaptă prima decepție: nu am sesamul. A rămas la noi acasă, la Saint-Cloud, căci nu-l luasem în vacanța din Dordogne. Ori acest portal afurisit este prevăzut cu o încuietoare teribil de solidă. S-o ataci cu pila de unghii este ca și cum ai vrea să golești lacul Bourget cu linguriță. Rămâne soluția escaladării porții. A doua decepție: este prevăzută cu vârfuri ascuțite îndoite către în afară. Fac totuși două trei tentative care se dovedesc infructuoase. Mă voi lăsa oare oprit de asemenea obstacole? Aș da de unde! Nu-s eu omul ăla.

Mă întorc la mașină și încep să colind prin împrejurimi în căutarea unui pâlc de copaci. Găsesc până la urmă și tai o ramură de mesteacăn dreaptă și lungă de cel puțin cinci-șase metri. O curăț de crengi și frunze și o fixez pe aripa mașinii.

Întoarcere la distilerie. E util să fii sportiv.

Nu pulverizez recordul mondial la săritura cu prăjina, dar sunt în stare să sar cei trei metri de poartă.

Îmi depun haina pe jos, cântăresc și asigur prăjina în mână, reculez numărând pașii. Se pune problema să sar evitând vârfurile feroce de fier ruginit: va trebui să nu dau drumul prăjinii, s-o trag după mine de cealaltă parte a zidului; să aterizez cu ea cu tot pe dalele rotunde ale curții. Închipuiți-vă că-mi rup un țurloi, ce explicație aș putea da pentru prezența mea aici? Că așteptam metroul? Nu e construit, la Mybackside – Ischicken.

Concentrarea atletului.

Și hai, sări, San-Antonio! Fuleul meu e net, dur și rapid. Degetele și-au înfipt unghiile în lemn.

Proțăpesc prăjina la distanța potrivită și-mi salt cât pot fundul și șalele. Părăsesc solul impasului, torsul meu ajunge la orizontală, se ridică încă. Să nu scap bățul! Cad de partea

cealaltă. Atenție la labe! Bing! Un curent electric îmi scutură țurloaiele.

Sunt întreg. Mă resimt, mă dor câte puțin toate componentele trupului, dar iată-mă în incintă.

Prăjina însă, nu m-a urmat. S-a blocat între două suliți ale porții și seamănă acum cu o barieră de cale ferată pe jumătate ridicată. Din fericire distileria nu-i pe o stradă principală.

Mă îndrept direct către antrepozit. Ușa e încuiată, dar cu o broască mai puțin recalcitrantă decât cealaltă și în zece minute suntem prieteni la cataramă.

Cobor scara pe dibuite. După ce ajung jos, acționez lanterna sigur că nimeni nu mă vede de afară. Caut și găsesc cu ușurință micile pete pe care le sesizasem în cursul vizitei ghidate din precedenta după-amiază. Le umezesc cu scuipat, iau o mostră pe deget și solicit ochilor mei întreaga lor competență. Clar că-i sânge. Căutători de nod în papură cum vă știu, trebuie să vă ziceți că prea fac fasoane pentru două pete de sânge! E adevărat. Am inteligența fertilă, ce vreți? Semeni în ea un bob de fasole și recoltezi un pârț. Oricum, până-n prezent nu prea m-am făcut de băcănie. De altminteri m-am făcut polițai numai după ce mi-am numărat cu grijă simțurile: rezulta că am șase.

Îmi zic că lanterna este insuficientă pentru o explorare minuțioasă a locurilor; îmi zic, în continuare, că aceste încăperi sunt, provizoriu, neocupate; concluzionez că aș fi un tâmpit dacă n-aș face-o.

O fac.

Mă simt, inexplicabil, pătruns, captivat, de atmosfera bizară a antrepozitului? O fi din pricina mirosului de alcool? Este starea de apăsare difuză pe care ți-o stârnesc subteranele? Oricum, curbat în două, sau mai exact, în trei – mă apuc să caut alte pete, cu o obstinație de care sunt capabili numai copoii.

Ciocănesc cu degetul: sună a plin. Placa de alamă înșurubată pe o doagă anunță că butoiul conține alcool distilat anul acesta.

Am o clipă de ezitare. Mă tulbură duhoarea de alcool a antrepozitului; dar mă tulbură mai ales gândul că sunt în miezul problemei. Am făcut această călătorie și tot ce a urmat, ca mișcări de apropiere, cu țelul de a explora distileria. Ei bine, sunt aici, vreau rezultate! Nu voi ieși la suprafață decât cu fapte pozitive în buzunar.

San-A. reia examinarea butoiului în chestie. Și cum are un simț al observației mai ascuțit decât Sherlock Holmes, constată că acest butoi a fost martirizat cu lovituri de daltă la nivelul celor două cercuri de fier superioare. Să mă explic, cu ramoleala voastră intelectuală ați fi în stare să nu pricepeți. Cu un ciocan și cu o daltă, cineva a scos cercurile superioare recent, semnele sunt proaspete-prospețele, în scopul de a permite doagelor să aibă joc. Și dacă doagele au fost slăbite din strâmtoare, rezultă că se intenționa ridicarea capacului. Și dacă s-a scos capacul, este pentru că s-a dorit introducerea în butoi a ceva care era prea mare pentru a trece prin vrană. Vedeți până unde mă duce, până unde mă aduce, micuțul meu joc cu „dacă”?

Curiozitatea îmi produce mâncărimi, ca o invazie de purici. Poate mă înșel și butoiașul conține scotch onest? Dar poate, pe de altă parte, flerul conținut în nasul lui San-A., l-a condus la o descoperire de cea mai high importanță.

Cum naiba să explorez acest recipient plin ochi? Dacă deschid vrana, pivnița riscă să se transforme în piscină olimpică. Dacă scot cercurile mă aleg cu un geyser de whisky în moacă. Pentru a transvaza lichidul în alt butoi, mi-ar trebui material ad-hoc și timp... De unde? Alții ar adormi pe ei, dar minunatul dumneavoastră comisar, doamnelor, are mai multe resurse decât debilul cu care v-ați măritat ca să-i puneți coarne.

Iată-mă într-o încăpere alăturată, un fel de atelier pentru reparat butoaiele. Iau un vilbrochen și meșteresc la decuparea unei lucarne, în partea superioară a acestuia. Treaba-mi ocupă un sfert de ceas, dar reușesc să practic o gaură cu diametrul de circa șaizeci de centimetri. Ridic micuța trapă aproape rotundă rezultată din această fierăstruială și bag brațul în butoi. Este, într-adevăr, plin de whisky până sus. Aprind torța electrică și orientez fascicolul de lumină către baza lichidului ambrat. Disting, în butoi, o masă întunecoasă. Scrutez concentrat chestia și constat că-i vorba de un om. Are poziția caracteristică unui foetus conservat într-un borcan. Sar de pe butoiul meu și scormonesc după o cange. Nu găsesc, dar mai harnic decât o albină (de altminteri cel mai bun prieten al meu se numește Dard)[7], improvizez o sculă dintr-o vergea de fier și mă apuc să pescuiesc cadavrul. Cine n-a trăit așa ceva n-o să mă creadă.

[7] San-Antonio este pseudonimul scriitorului Frédéric-Charles-Antoine Dard, iar dard mai poate însemna și acul artropodelor.

Cui mi-ar fi spus vreodată că voi practica sportul ăsta, îi făceam botul fântână arteziană! Un mort într-un butoi de scotch! Numai mie mi se poate întâmpla așa ceva. Mie și defunctului, natürlich! Ce mai aiureală!

Consum aproape o jumătate de oră până ridic mortul destul cât să-l apuc de rever. Îl trag în afara butoiului, constatând cu această ocazie că e vorba de un domn în jur de patruzeci și cinci de ani, bine conservat (în alcool de 43°), blond cenușiu, purtând un costum de alpaga albastru, o cămașă albă cu gulerul deschis, pantofi de piele de căprioară. Buzunarele lui sunt absolut goale. Un detaliu interesant: poartă, sub braț, un holster de revolver american. Holsterul doar, căci arma a dispărut. Mi-e imposibil să evaluez data decesului, datorită macerării prelungite în alcool, dar pot, cel puțin, să determin cauza: tipul a sucombat de un glonț, de 9 mm, plasat în plină inimă, din apropiere (cămașa lui e complet arsă la locul impactului).

Nu mă pot împiedica să nu gândesc că revolverul găsit în poșeta Cynthiei este de acest calibru și că, respectiva păcănitoare, fusese utilizată.

Ce să fac cu descoperirea mea? S-o duc la obiecte pierdute sau la obiecte găsite? Dacă m-aș asculta, aș alerta Yardul, de rândul acesta li se poate prezenta ceva tangibil, concret și mort. Atâta doar că, băgând Yardul pe fir, pierd beneficiul anchetei. Noi, băieții veseli de Paris, cărăbănim cadavrele și domnii rosbifi se vor încununa cu laurii victoriei binelui asupra răului.

Nimic de făcut înainte de a-l pune pe Bătrânul la curent cu business-ul. Cheliei Sale îi revin deciziile adecvate cazului.

Replonjez amatorul de whisky în butoi. Potrivesc cât pot mai bine scândura tăiată rotund în capacul butoiului și, frec totul cu praf. Ar trebui să știi că există pentru a o sesiza. Chiar și un lip cățărat pe o scăriță, în zona machiată, n-ar putea distinge urmele isprăvii mele.

Vă dați seama ce cavou ingenios? În mod normal, nimeni n-ar fi trebuit să se atingă de acest butoi mai devreme de optsprezece ani. Chiar și atunci, când se va îmbutelia zeama, nimic nu garantează că murătura împușcată ar fi descoperită…

Părăsesc antrepozitul, sting lumina după ce am pus totul la loc. La ce bun să continui investigațiile? Am cea mai bună dovadă că această casă Mac Herou e o veselă pepinieră de bandiți.

Pentru că ar fi greu să se pretindă că hoitul amestecat în scotch-ul casei face parte din secretul de fabricație a celor cinci stele?

•

Vântul suflă puternic.

Îmi privesc bățul proptit în vârfurile de lance ale porții. M-am mai folosit de acest sistem sportiv pentru a executa o misiune periculoasă în Germania de Est, cred.

Dificultatea, la figura cu prăjina, e să reușești și dusul și întorsul. Din fericire, vârfurile ascuțite de fier ruginit sunt dispuse către exterior. Iau elan de cel puțin zece metri și sar, cu brațele ridicate. O restabilire și iată-mă în echilibru pe bara superioară, după ce reușisem cu o ultimă propulsie, punând piciorul stâng pe marginea de sus a zăvorului. Gloria gimnasticii franceze! Odată și odată va trebui să veniți să-l vedeți executându-și talentele la bare paralele, pe San-A. al vostru. Îmbrăcat în alb ca un dominican! Cu ecusonul poliției naționale brodat pe izmene: nu un cocoș ci un curcan! Mișto! Mai amânăm însă spectacolul, because, deocamdată mă solicită treburi pe cât de urgente pe atât de ingrate.

Iuțesc pasul către ieșirea din fundătură (poliția franceză este adesea în fundătură) și nu mai sunt decât vreo cincizeci de metri când două faruri orbitoare mă inundă brusc cu o lumină mai violentă decât limbajul lui Péru. O patru roți rulează lent către mine. Șoferul ei mă vede mai bine ca ziua, încadrat cum sunt de proiectoarele lui de antiaeriană.

Îmi blestem soarta, nasulia ei de baftă. Dar instantaneu, schimb lungimea de undă a panseurilor: în loc să oprească, mașina țâșnește către mine. Îmi trebuie a zecea milionime de secundă pentru a înțelege, dar când pricep, mi se zbârlește părul pe creștet ca al elevilor când intră inspectorul în clasă.

Șoferul vrea să mă strivească, ceea ce nu prezintă nici o dificultate având în vedere că, în această fundătură, am tot atâta libertate de mișcare cât un șobolan în cursă. La stânga și la dreapta, pereți de cărămidă. În fund poarta ermetic închisă... Sunt fript, răspăluit, bun de ambalat în paie bălegate. În mai puțin timp decât îi trebuie unui poștaș să lingă un timbru, încântătorul vostru San-A., va fi transformat în lipie flamandă. Cu atât mai sigur cu cât, hărăbaia de care vă vorbesc, e mare cât o camionetă. Dau înapoi. Mașina avansează. Totul se

petrece ca într-un coșmar; are partea oribilă și inexorabilă a coșmarelor. Doar că omega mea nu va suna să mă trezească.

Dacă aș mai avea pistolul curviștinei de Cynthia, i-aș opinti musiului câteva praline în parbriz, dintre care una drept în ochiul stâng. Arunc o scurtă privire în spate. Nu sunt decât la vreo zece metri de poartă. Pilotul mă ajustează fără grabă. Degustă situația: salivează de plăcere.

La viteza asta, nu pot spera să-l fentez aruncându-mă la stânga dacă el mă atacă pe dreapta, vice versa fiind integral valabilă.

Trag o gură de aer, exact tristul necesar, cum spune Gravosul, cât să-mi oxigenez ideile. Încerc o săritură de crap, doar pentru a testa reflexele strivitorului. E un șmecher deghizat în ne-tâmpit. În loc să mă prindă, frânează.

Și așteaptă urmarea.

Urmarea, este geniul portabil numit San-A., cel care a luat întâiul mare premiu la festivalul curcanilor, cel mai inteligent din toată lumea plus mahalaua sa.

Într-o fracțiune de secundă, am realizat ce face forța agresorului meu: mă vede. Cu o repeziciune uimitoare, în sfârșit eu o găsesc uimitoare, ceea ce gândiți voi nu se rupe! mă arunc pe burtă la mai puțin de un metru de mașină. A înțeles, dar țâșnește prea târziu. Un pneu trece razant pe lângă obrazul meu și-mi descalță țurloiul drept. Nu-mi pierd vremea să recuperez pantoful.

Reptilizez sub mașină cât pot de repede. Celălalt anclanșază marșarierul. Amuzant joc, nu? Acum sunt „sub” mașină. Mă răsucesc pe spate (because partea cea mai delicată, fața, este apreciată de doamne).

Prind cu toată puterea mâinilor puntea spate a mașini și-mi ridic capul cât pot eu mai sus. Automobilistul-asasin dă înapoi vreo treizeci de metri, apoi se oprește, mirat de a nu fi simțit volumul corpului meu sub roți, mirat mai ales de a nu mă vedea zăcând în mijlocul fundăturii.

Nu pricepe. Ce pricep eu, dimpotrivă, sunt durerile.

Pavajul ascuțit mi-a răspăluit umerii și fundul până la sânge. Nu e un mod de locomoție interesant pentru distanțe mari, vă rog să mă credeți! Suspensia lasă de dorit. Și apoi țeava de eșapament îmi frige laba și-mi scuipă în mutră benzină carbonizată.

Celălalt mai dă înapoi puțin, ușurel, preț de trei sau patru metri. Nevăzând în continuare nimic, pornește înainte. Probabil că presupune că am fost agățat de bara de protecție față?

Auzindu-l trecând într-a-ntâia, dau drumul punții. Mașina are un elan. Iată-mă degajat. Acum mașina e în spatele meu cu șoferul ei cu tot!

Cât să mă vadă în retrovizor, să execute o manevră oarecare și am ieșit din fundătură. Cea mai frumoasă cursă de o sută de metri plat din viața mea, copii! Și cu un singur pantof!

Fac un sprint către *Bentleyul* meu, mă prăvălesc în el și pun contactul. Cealaltă mașinuță iese din fundătură cu spatele. Nu se ratează asemenea ocazie. Bag gaz! Și rran! S-ar zice că bucătarul șef al Turnului Eiffel își aruncă peste bord toate cratițele din bucătărie. Am pocnit mașina adversă în plin. Imediat adoptă forma de banană. Pentru virajele de dreapta nu mai are probleme, le ia de la sine. Cele de stânga însă îi vor crea probleme.

O lovitură de să ți se retragă permisul de conducere pentru mașini cu benzină.

Nu pierde vremea și sare din hârb. Dau înapoi pentru a mă degaja din grămada de fierotanii, dar treaba-mi ia timp și când reușesc să mă smulg de acolo, silueta a dispărut. Notez numărul mașinii, inspectez interiorul fără a descoperi nimic interesant și, gânditor, mă duc să-mi recuperez târlicul din fundătură.

CAPITOLUL XI

În care Béru îmi dovedește că e un pescar perfect

Trag aghioase vreo două ore în dricul meu, apoi, când zorii se trezesc cu degete de foc, pun cap compas către Stingines Castle.

Reședința nu-i încă în stare de funcționare. Singura trezită, bucătăreasa. Având în vedere arta culinară practicată de susnumita, mai bine ar fi rămas să doarmă.

Mă duc sub fereastra lui Béru because acolo lumina e aprinsă. Iau o piatră pe care o arunc cu îndemânare într-unul din geamuri. Mutra grasului nu întârzie să apară. Pun un deget perpendicular pe buze și-i fac semn să coboare.

Îl aștept pe esplanada castelului. Acolo sunt copaci centenari cu crengi somptuoase. Panorama e minunată: se domină lacul și colinele înconjurătoare. Peisaj scoțian magnific, grav și melancolic. Lebedele sălbatice zburdă printre răchitele care străjuiesc lacul.

Bérurier cel Viteaz se apropie încheindu-și pantalonii. Și-a pus cizmele de pescuit și, pe cap, o pălărie verde. Își ține lanseta sub braț și rumegă primul muc de țigară al zilei.

— Te-ai și trezit? se miră el.

— Te duci la pescuit? răspund.

— Da, mă duc la pescuit, face Malacul.

Și râde.

— O mică schimbare în povestea cu serviciile servi-; torului.

E bine dispus dis de dimineață. Nici urmă de mahmureală. E proaspăt ca păstrăvul pe care speră să-l pescuiască. Proaspăt, dacă omitem barba, jegul și ochii injectați.

— Ia zi-i, murmură. Cum naiba ai făcut să ieși din cameră? Era un scaun care bloca ușa.

— M-am deghizat în fantomă, ca o vită încălțată cu care mă cunosc, asta permite să treci prin zid.

Își ridică remarcabilii umeri de hamal în șomaj.

— Ce că doar n-ai de gând s-o iei de la început cu povestea aia. „Doar nu tre să-mi pierz simțul umorului pen’ că-l ai tu p-al amorului?”

Încântat de butada lui (Amora extraforte),” îmbogățește aerul matinal cu câteva miasme intime și suspină.

— Mi-aș fi servit o cacauă naite dă plecare, da’n hanu ăsta îți tre un ghid autorizat să te dăscurci.

— Hai odată, i-o scurtez.

— Unde, frate?

Îl pilotez pe tăcute către fereastra prevăzută cu gratii solide.

— Asta-i de la biroul băbătiei? întreb.

— Yes amice, răspunde camaradul meu în engleză.

— În ce clasor și-a băgat faimoasa casetă?

— Ăl dă la stânga…

Privesc imensa cameră cu mobilă solemnă și tablouri reprezentând tipi cu figuri și ținute severe. Ochii mei se opresc la broasca ușii. Fac o grimasă. Ultimul răcnet în materie de siguranță ultra perfecționată. Nu cu o scobitoare se poate mitocosi pătrunderea în sanctuar. Grasu, care mi-a urmărit privirea, a văzut strâmbătura și zâmbește.

— Nu-i chiar floare la ureche?

— Cum se deschide clasorul?

— Tragi mânerul pă care-l vezi colo. Un fel de jaluzea metalică.

Și, iată brusc, Bérurier al meu devine grav ca un domn căruia un chirurg i-ar fi tăiat prețioasele în locul amigdalelor.

Remarc schimbarea.

— Ce-ți veni, Umflatule?

— Nu mișca, vreau să te fac praf.

Nu sunt decât două lucruri susceptibile să-mi dea fiori: când maică-mea se îmbolnăvește și când Béru anunță că mă va uimi.

Nu-mi pot stăpâni deci, clănțănitul dinților, ceea ce dă un agreabil solo de castagnete și întreb, decupându-mi sacadat silabele, ca atunci când tai pătrunjel pentru a pregăti melci à la parisienne:

— Ce vrei să faci?

Este evident că Béru trăiește un moment decisiv. Nu mai e ora de glumit.

Își deblochează mulineta Luxor (licența Mauborgne) și-și strecoară undița prin grilaj. Să deschidă fereastra incomplet închisă – simplu joc cu mânerul undiței.

— Nu mișca, repetă, ceea ce se dovedește total super-flu, având în vedere că nu fac mai multe mișcări decât un tenor de operă în timp ce rage „la-o-ușor-se-sparge”.

Bagă maximum de braț în interior, închide un ochi, virează imprimând o mișcare calculată lentă lansetei sale.

Perii din nas îi flutură ca pomponul unui gardian republican în ținută de gală.

O mișcare bruscă și lanseta pornește. Se aude un ușor șuierat, scurt, urmat aproape imediat de un strigăt de durere.

Preocupat să ochească impecabil, Béru nu și-a dat seama că linguriță lui, prelungită de un cârlig cu trei ramuri, zăcea la pământ. Când a biciuit aerul, cârligul i s-a urcat printre picioare, sfâșiindu-i în trecere o bucată din nădrag, ceea ce nu e de o gravitate extremă, dar smulgând în plus și o bucățică din el însuși.

Uluit, îndurerat, dezolat, rușinat, mutilat (nu mult, liniștiți-vă doamnelor), derutat, jupuit, Grasu privește bucata de stofă și de altceva, balansând la capătul linguriței.

— Dacă cu asta pescuiești păstrăvi, zic, regret că am mâncat.

Vexat, își stăpânește durerea și reîncepe, având mare grijă de rândul acesta să plaseze linguriță în vârful undiței.

Pșșșșt!

A lansat-o. Cârligul ajunge la câțiva centimetri de mânerul clasorului.

— Era cât pe ce, exultă Grasu, uitând eșecul și durerea.

Rebobinează. Plictisit, perfidul cârlig cade din clasor pe birou și agață coarnele unui mic cerb de bronz care servește drept călimară. Imposibil să-l degajezi. Béru trage, călimara cade. S-a dus dracului covorul persan al Dnei Herou.

— Ce de lacrimi și scrâșnituri de dinți, anticipează Infamul gândindu-se la viitorul apropiat. Noroc că mi-am pus dă doișpe milimetri, se bucură trăgând cerbul până la el.

Mângâie animalul cu drăgălășenie. La urma urmei nu sunt coarnele emblema Gravosului?

— Dă la capăt, zice. Ai șce că iești la Bâlciul Tronului, nu-i așa Tonio? Cân tre să nimerești fel dă fel dă căcaturi în rumeguș, cu o undiță…

Îl las să continue, sistemul lui promite. Mai încearcă de două ori și, a treia oară minunea minunilor! O gheară a cârligului trece prin urechea mânerului. Cum un mâner e făcut să fie tras, Béru trage. Voleul cade. Linguriță se desprinde.

— Nu-i grozav? triumfă valorosul meu camarad, pocnindu-mi spatele.

Mă zgâiesc la ceas. În curând sau chiar mai devreme va fi ora șapte. Mac Heroii, prietenii lor și valeții lor nu vor mai întârzia să se propulseze la verticală, dacă n-au și făcut-o.

Din fericire, biroul e plasat într-un intrând și e imposibil să fim văzuți de la ferestrele fațadei. Nu putem fi încolțiți decât din exteriorul castelului.

— Vezi caseta? arată Umflatul.

O văd.

— Pă ea tre s-o cramponez acu, dar mă-ntreb dacă ține cu un doișpe milimetri…

Nici nu mă întreb: sunt sigur că firul s-ar rupe. Măsor distanța care o separă de fereastră. Circa patru metri. Să turbezi și mai multe nu!

Altețea sa regele Nărozilor și cu mine ținem un consiliu de război.

— Vezi tu, spune amicul meu, ideal ar fi să avem o lopată de brutar.

— Există mai bine, tranșez. Găsește-mi o funie de minimum șase metri.

— Unde?

— Descurcă-te!

Înarmat cu acest sfat, lăncierul de elită o șterge.

N-aș zice că nu mă încearcă o bâțâială în rotule, fraților! Îmi zic că, dacă ne surprind asupra faptului, se lasă cu cucuie.

Din fericire, Béru se întoarce foarte repede cu un colac de frânghii.

— În garaj, explică el laconic.

Îl complimentez cu o mișcare de cap și transform colacul în lasou (am văzut și eu filme cu John Wayne), dotând una din extremități cu un lat cât se poate de lunecos.

— S-ar zice că repeți pentru un vestiar! zice Béru.

— Western? îl corectez printre dinți.

— Îmi explici și mie?

— Dacă nu se duce Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed! declar.

Trec lasoul, apoi neprețuitele mele brațe, printre zăbrele. Nu-i prima dată că lansez un lasou. M-a învățat un amic texan.

Ratez o dată dar nu de două ori. La a doua aruncare bucla largă înconjură clasorul. Mă grăbesc să trag înainte ca funia să lunece pe parchet. Cu puțină șansă, recunosc, reușesc să fac scrinul prizonier, legându-i frânghia de mijloc.

— Și-acu? întrebă vocea vâscoasă a Grasului. (De când își poartă proteza ruptă în buzunar, s-ar spune că traversează o mlaștină cu cizme de vidanjor, când vorbește).

— Acu e al nostru!

Încep să trag cu smucituri mărunte. Clasorul alunecă pe parchet. Îl târăsc un metru întreg, apoi se pune dintr-odată problema covorului. Persanul îmbibat în cerneală împiedică alunecarea. Bérurier observă și rânjește.

— Pă coadă dă măturoi, nu?

— În loc să te hlizești, deznădejde umană, ai face mai bine să apuci marginea covorului cu linguriță ta. Dacă ridici ușurel covorul, clasorul ar putea să treacă.

Admite, execută, reușește, avem câștig de cauză.

Îmi continui travaliul de tractare. Clasorul continuă mica lui bucățică de drum.

S-ar zice un automat. Mai e un metru, mai sunt optzeci de centimetri, mai sunt cincizeci…

Îi întind funia lui Béru.

— Ține-o întinsă, Grasule.

Îmi întind brațul printre zăbrele. Forțez cât pot. Mă doare umărul, o să-mi apară vânătăi, dar apuc mânerul.

Dacă o țin din profil, caseta poate trece la fix printre zăbrele.

— Gata treaba, triumfă Grasu.

Nu deschid cutia de oțel. Nici nu savurez beția victoriei. Îngrijorat, privesc biroul cotoroanței pe rotile. Arată ca un șantier abandonat și când tanti Daphné va intra în bârlog, riscă o criză de pitpalac.

— Ei bine, evident ar trebui făcută puțină ordine, admite Enormul.

— Puțin spus, nepoate.

— Se vor prinde că-i mâna noastră, fir-ar să fie… Mai ales că nu mai pot recupera linguriță agățată dă persian.

Ar trebui să fiu mai încântat decât un apicultor după ce-a stors fagurii, numai că, dimpotrivă, simt că mi-a intrat un morcov cu frunze cu tot, exact unde n-are ce căuta. Ce să fac? Încă odată, dear Béru prezintă o sugestie number one.

— Ți-aș propune cevașilea numa că tu iești în stare să mă adresezi maică-mii post-restant și ștampilat „băgate-aș”!

— Încearcă totuși!

— Dac-am da foc birăului? Clasorul ie dă lemn, țolul ie dă lână, s-ar aprinde ca-ntr-o fabrică dă celuloid.

— Pe cuvânt, nobile Senior, exult, iată o idee bună, frumoasă și generoasă.

— Mă’c s-aduc un bidon dă benzină, am văst în garaj.

— Fuga marș!

Mai avem cel mult o jumătate de oră până la șapte. Criză acută de timp. Când Béru se-ntoarce cu canistra, stropesc clasorul, botez covorul, frec un chibrit și-l lansez în balta de benzină.

Are loc o mică explozie silențioasă și totul ia foc cu o intensitate reconfortantă.

— Ia-mă-n brațe, Valentina, ia-mă-n brațe! fredonează Grasu.

Ca toate ființele primitive, este încântat de foc. Îi întind bidonul.

— Transportă-ți urgent panoplia de perfect piroman de unde ai luat-o, îl sfătuiesc.

— Și apoi? Mă duc să chem pompierii?

— Apoi îți pui o linguriță nouă la capătul firului și te duci la pescuit. De fapt ești acolo de peste o oră. Ce dracu, ai uitat?

— Se poate patroane?

Ne despărțim rapidos. Subsemnatul se strecoară pe șest în camera lui și se bagă-n pijama și cearceafuri, ignorând cu nevinovăție că very old castelul pârâie, și fumegă cuprins de flăcări. Acum nu-mi rămâne decât să deschid caseta.

CAPITOLUL XII

În care fac vizite

Trebuie să recunoaștem că, în afacerea asta, ne comportăm mai mult ca răufăcători decât ca polițiști.

Violare de domiciliu, deteriorare de autovehicul, incendiu voluntar, nimic nu lipsește palmaresului nostru, tot tacâmul necesar unei lungi vacanțe în temnițele țării lui Walter Scotch.

Mă efortez, în pat, să meșteresc închizătoarea cutiei metalice. Dar fără sesamul meu, sunt la fel de dezorientat ca un olog căruia cineva i-ar oferi o pereche de cizme. Blestemata de încuietoare refuză avansurile mele.

Și deodată mă fulgeră o idee; încă una. Mă scol, fac pași, îmi găsesc nădragii bleumarin și scociorăsc în micul lor buzunar secret.

Acolo strecurasem cheița găsită, odată cu revolverul, în poșeta Cynthiei.

Încerc. Câștigat, San-Antonio! Spiritul tău de deducție, vasta ta inteligență, geniul tău de anchetator, toate aceste strălucite calități alăturate curajului cel mai calculat, temerității tale, clarviziunii tale și modestiei tale (să nu ne temem de slăbiciuni), ți-au permis, odată în plus, să depășești toate obstacolele și situațiile încâlcite și să-ți tai zăbala. Bravo, San-Antonio. Micuța cheiță deschide caseta.

Și dacă ea deschide caseta, deschid și eu caseta, înțelegeți? Așa, dintr-o singură mișcare, fără ezitare, în timp ce castelul Mac Heroilor arde vesel.

Caseta conține peste o sută piese inexplicabile, un fel de cuzinești din plastic gen bomboane Dop. Spintec unu. Conține heroină.

Așadar maica Daphné e la curent cu traficul? Ce spun: îl conduce, fiindcă ea deține drogul, care drog este apoi vârât în clondirele de whisky! Ce nostime sunt marile familii scoțiene când își dau puțină osteneală! Bătrâna Lady neputincioasă face rezerve de heroină, nepoată-sa se plimbă cu un 9 mm care a ucis un om; directorul lor este înarmat, viitorul soț încearcă să-

mi croiască mutra, majordomul pune microfoane la capul patului meu! Wonderful, ce mai vrea poporul?

Mă duc, îngreunat cu caseta, în sala of bath și o pun în rezervorul de apă. Apoi mă mai culc odată și adorm ca un bebeluș în așteptarea pompierilor.

•

În chip de pompier, o oră mai târziu, vine Cynthia.

— Tony! Tony! răsună strigătul ei.

Tresar, îmi frec ocheanele.

— Ah dragă, tu ești! Ce ți s-a întâmplat, pari în toate stările!

— Am și de ce! afirmă frumoasa mea cucerire. Era să ardă castelul. Închipuie-ți că a luat foc biroul mătușii Daphné.

— Foc! bolborosesc eu, surprins în cel mai înalt grad.

— Da. Camera a ars total, din fericire zidurile castelului Stingines sunt din piatră dăltuită și focul nu s-a propagat.

— Și erau lucruri de valoare în acel birou?

— Destule, bineînțeles. În special hârtii prețioase, acte și amintiri de familie…

— Sunt dezolat, iubito.

Îmi scarpin tărtăcuța.

— Cum se face că n-am auzit pompierii?

— Nici nu i-am chemat. Nici nu există în Stingines și până vin cei din Mybackside-Ischicken… Servitorii au dat de capăt necazului cu extinctoarele casei.

— Ar fi trebuit să mă chemi, dădeam și eu o mână de ajutor…

Ciudată scenă căreia, precum ardeiului, nu-i lipsește picanteria. Se vede clar, ca greșelile de ortografie în raportul unui brigadier de jandarmerie, că mă bănuiește. Dar jucăm jocul. E războiul nervilor. Ne pândim unii pe alții fără a uita bunele maniere. Ne supraveghem mâncând, bârfind, făcând amor. Încercăm să ne omorâm unii pe alții, ne punem foc, trăncănim. Ce-o să-mi amintesc ancheta asta! Când într-o zi o voi povesti copiilor voștri, dragii mei prieteni, (copiilor pe care-i voi face nevestelor voastre, of course), n-o să le vină să creadă!

Pălăvrăgim câtăva vreme. Apoi tăcem o vreme mai îndelungată, lăsând resorturilor somierei inițiativa conversației și, în fine, hotărâm să facem o plimbare în oraș.

Mic dejun tăcut, care-mi permite să apreciez stăpânirea de sine a tantiei Daphné. Castelul a ars în părțile esențiale, s-a

evaporat heroină de câteva milioane, dar totul merge foarte bine Doamnă Marchiză.

Cer să văd dezastrul. Arată nasol rău. Totul e negru, totul e scrum, tot ce nu arde e total torsionat.

— Sper că sunteți asigurate? întreb doamnele, reprimându-mi hohote de râs nebun.

Îmi comunică certitudini liniștitoare.

Vom fi despăgubite, afirmă tușa Mac Herou.

Tonul ei conține nu știu ce care i-ar face pielea de găină și unui rinocer. Fraza are subînțelesuri teribile, o amenințare atât de amenințătoare că mă și întreb dacă mă vor lăsa să plec pe propriile mele picioare.

Afacerea cu distileria nu intră în discuție.

După breakfast plecăm în oraș, Cynthia și Bibi. Mă duce să vizitez ziduri de apărare, muzeul pietrei și un mare magazin. Pasionant. Sfârșesc prin a o părăsi in apropierea unui oficiu poștal, spunându-i adevărul adevărat. Trebuie să telefonez în Franța.

Puțină franchețe nu strică în situații atât de tensionate ca aceasta, chiar dacă nu-i vorba decât de franchețe poștală.

Este fără îndoială prima dată când se cere Franța poștăriței din Mybackside-Ischicken (o încântătoare roșcată cu părul creț, cu pielea stropită cu pistrui, cu o privire mioapă dulcișor-albastră, cu ochelarii groși cât dalele de hazna, care măresc de o mie două sute de ori, cu sânii tot atât de tentanți ca un gard de scânduri noduroase, cu o dentiție atât de puternică încât gura n-o poate stăpâni; maxilarul superior spânzură razna și atârnă peste tot restul feței ca un balcon spaniol). Nu poate crede ce-i aud urechile de iepure. Sunt obligat să-i silabisesc numărul de telefon al boss-ului, apoi să i-l scriu cu litere tot atât de capitale ca pedeapsa cu același nume.

În sfârșit dă din cap gânditoare și se apucă să învârtă coarba aparaturii telefonice.

Cere telefonistei din Glasgow să-i ceară celei de la Londra să binevoiască să-i ceară celei de la Paris, numărul pe care l-am cerut cu.

Asta ia vreo zece minute bune, timp în care poștărița timbrează corespondența și se uită la mine ca din batiscaf, prin hublourile fixate în rame metalice pe nasul ei solid. Aici nu se

lipesc încă timbrele cu buretele, ca-n Franța, unde progresul mătură regretabil vechile tradiții.

Poștele scoțiene fac încă apel la mucoasele salariatelor lor și, pentru a lipi timbrele, acestea continuă să-și plimbe limba pe dosul reginei Angliei.

La capătul celor zece minute, îmi zic că, dacă un aventurier s-ar hazarda să pupicească acest șoricel, ar rămâne cu limba lipită pe viață de cea a lingătoarei efigiilor regale. Un frison îmi trece pe șira spinării (cum ar zice un fabricant de pleonasme) și sunt nebun de fericire când, totuși, dulcea copilă mă anunță că am Franța eternă la capătul firului.

Vocea Bătrânului:

— În sfârșit!

Chestii de astea au efectul unui duș rece. Îți vine cheful să bei toată ziulica ceai de cozi de cireșe numai pentru a putea să te pișii pe interlocutor.

— Mă întrebam, continuă…

Citește în tăcerea mea că mi-a sărit mustarul și oficiază reconcilierea cea mare.

— Îmi făceam sânge rău din pricina ta, dragă prietene…

Bun, în astfel de termeni putem mânca ciuperci din aceeași bală. În cuvinte măsurate (cu ajutorul unui lat de topometru) îi fac o prezentare foarte succintă a evenimentelor. Îi povestesc totul: sosirea noastră la Stingines, atentatul simulat asupra Cynthiei, revolverul și cheia în săculețul cu rahaturi muierești (cum zice Gravosul), găzduirea mea la Castel, oamenii care se găsesc acolo, caftul cu sir Concy, vizita nocturnă la distilerie precum și descoperirea făcută; atacul căruia i-am fost victimă din partea omului cu camioneta; recuperarea casetei, totul ce mai!

De obicei, când vin la raport, Bătrânul mă ascultă într-o lungă liniște reculeasă, chiar dacă această liniște e tarifată amețitor de poșta internațională. De rândul acesta, face o derogare de la tradiție și exclamă:

— Dar e o muncă fantastică ceea ce ai realizat, micuțule!

Micuțul lui! E prima dată. În zilele faste aveam dreptul la dragul meu San-Antonio, sau bunul meu prieten, dar e întâia oară că-mi zice „micule” de când trag la ham sub înaltul patronaj al excelenței sale Scapatul. Am ochii înlăcrimați aproape și foarte multă umiditate la subsol.

— Bérurier mi-a fost de un ajutor mai mult decât prețios domnule Director. Poate că anticipez asupra încheierii anchetei, dar îmi permit de pe acum să solicit sprijinul dumneavoastră binevoitor pentru candidatura lui. La funcția de inspector principal.

Bătrânu nu se compromite cu promisiuni. Nu-i place să i se ceară favoruri. Pentru pănglicuțele de bălăngănit decorații, adresați-vă, dacă sunteți grăbit, la merceria dumneavoastră obișnuită.

— Vom vedea. Apriori, n-am nimic împotrivă. Ce program ai?

Nu-mi cred suportului de ochelari.

— Mai degrabă aș vrea să știu programul dumneavoastră, patroane. În situația actuală a anchetei, am putea foarte bine s-o pasăm Yardului. N-am dreptul să anchetez și să arestez în afara propriilor noastre frontiere și, în ceea ce mă privește, am comis destule delicte cât să-mi cadă-n cap tone de necazuri. În plus lichelele știu cine suntem. Fie și numai de dragul sănătății noastre, cred că e cazul să fie repede priponiți!

— Nu!

Net.

Fără ocolișuri. Aștept explicațiile sucitului. Mi le furnizează porto-francă, cu suprataxă progresivă.

— Trebuie să mergi până la capăt San-Antonio

— Ce numiți până la capăt patroane? întreb cu o umbră de amărăciune în glas.

— Dacă această anchetă ar avea loc în Franța, n-am considera-o terminată în stadiul actual. Ar trebui stabilită culpabilitatea fiecăruia, găsit ucigașul tipului care se macerează în whisky, aflată identitatea acestuia, stabilit de unde vine heroina, descoperiți cumpărătorii sticlelor trucate... ar trebui să...

— Noroc, zic, presupunând că, după o asemenea enumerare, scalpatul nu poate decât să strănute.

— Înțelegi ce vreau să spun, San-Antonio?

— Perfect.

De fapt nu înțeleg decât un singur lucru și anume că, deocamdată, Mastodontul și cu mine stăm pe un butoi cu pulbere, cu o havană aprinsă între buze. Fiecare secundă pe care o mai avem de trăit va fi doar o amânare; știindu-se demascați, gangsterii ăștia nu ne vor face niciun fel de cadouri

și, de altminteri, nu e nici Crăciunul, nici aniversarea vreunuia din noi.

— Și pe urmă mai este ceva, bunul meu prieten!

— Pot să știu și eu ce, șefule?

— Să presupunem că, în ciuda aparențelor, Madam Daphné Mac Herou nu-i vinovată, îți dai seama ce scandal? O să ne meargă buhul. În loc de lauri, ancheta ne va acoperi de oprobiu! Te învârți în cele mai înalte și influente cercuri ale societății de peste Canal, dragul meu.

— Bine, dar nu-i inocentă! asigur eu cu umor. În sfârșit, fie-ar să fie, domnule Director, (îi bag textul cu titulatura pentru a face mai digerabile raționamentele următoare), babeta deține o imensă cantitate de heroină, există cadavrul celui asasinat în distilerie și dumneavoastră vă mai îndoiți?

Nu se formalizează, dar nici nu lasă osul din gură. Un încăpățânat, Chelul. Așa se construiesc casele solide și marile cariere.

— Să zicem că-i o șansă la o mie, la zece mii. Dacă vrei, ca ea să fie inocentă. Grație acestei șanse trebuie să acționăm prudent.

— O.K.

— Ai nevoie de ceva?

— Da. Cum nu pot acționa oficial, mi-i dificil să anchetez asupra mașinii care a încercat să mă strivească în fundătură. Dacă ați putea, pe căi ocolite, să aflați numele proprietarului, iată numărul...

Recit placa de înmatriculare a ruloului compresor de noaptea trecută. Notează repede numărul pe faimosul său bloc notes. Știu că, după ce va închide, va mâzgăli deasupra și dedesubt mici desene ciudate.

— Vei avea informația în cel mult două ore, îți voi telegrafia post restant la biroul poștei din Mybackside-Ischicken, utilizând codul 116, sper că ți-l amintești?

— Știți bine că am o memorie de elefant!

Înainte să ne despărțim, Bătrânul mai mormăie în receptor, pe contul administrației publice franceze:

— Bună treabă, excelentă treabă, micuțule (pe cuvânt, dacă continuă așa, sunt bun pentru adopțiune). Mai presus de orice, ai grijă de tine. Și ține-mă la curent.

Spun bună seara Domnului, închid și debursez, la ghișeul roșcovanei, costul trăncănelii. Am dreptul, în schimb, la surâsul ei de un penny neobliterat, emisie 1948.

— Mă voi întoarce curând să te văd, promit.

•

Un dangăt de clopot mă duce cu gândul la acel demn pastor Mac Hapott. În timpul serii îmi spusese că păstorește turmele parohiei Saint Charpiny[8], în inima orașului. Cer informații unui sergent de stradă îmbrăcat în policemen și mă duc să-i fac o mică vizită reverendului.

Tocmai repara, în curte bicicleta lui fiu-său. Mă recunoaște și un surâs de bun venit îi luminează fața severă. Când vezi mutra lui Mac Hapott, te întrebi dacă paradisul pe care-l vinde, cu reducere de preț, turmei sale, merită cu adevărat deplasarea.

— Țineam să vizitez biserica dumneavoastră, sfinția voastră, mă izmenesc eu.

Antreprenorul de munci biblice mă felicită și, abandonând pedalierul progeniturii, mă pilotează în edificiul de cărămidă roșie care se înalță la capătul unei peluze tunsă dumnezeiește. Asta ne ia ceva timp. Îmi arată totul, îmi cântă la armonium și mă învață o rugăciune model standard, cu suplică directă, pocăire întârziată și fervoare încorporată.

După care îmi oferă un scotch, concluzie excelentă la un pelerinaj pios. Îmi suflec mânecile și întorc conversația către Castelul Stingines. Reverendul nu contenește cu elogiile la adresa acelor doamne. Dacă ar fi să-l cred, Daphnéaua e o adevărată sfântă. (Probabil că-i dă o groază de bani pentru pomenile lui).

— Nicio comparație cu nenorocitul acela de sir Archibald, afirmă el, făcându-și cruce.

Aflu din bălmăjeala pastorului că Archibald, nepotul de la Daphné, fostul șef al distileriei, era un tip frivol. Marea majoritate a timpului și-o petrecea în night-cluburile pariziene sau la vânători africane de sălbăticiuni mari. La moartea sa, distileria era pe ducă.

---

[8] Sfânt foarte cunoscut în Scoția unde a pus bazele religiei în anul 628. A fost tras în țeapă și a răposat bolborosind aceste cuvinte profetice, rămase celebre: „Va veni o zi când, debarasându-ne de prejudecățile care ne costă atât de scump, ne vom spăla la fund numai cu ASTRA”.

Grație energiei și curajului, cu mult concurs din partea Sfintei Treimi, scumpa Daphné a reușit să redreseze situația disperată și să aducă whiskyului Mac Herou un loc preponderent pe piața scoțiană.

Este o ispravă cu atât mai remarcabilă, conchide Mac Hapott, cu cât distinsa persoană își petrecuse viața departe de afaceri. De foarte multă vreme locuia în Franța, la Nisa, din motive de sănătate. Vă dați seama, dragul meu domn, de ce voință a trebuit să dea dovadă? De... de...

Nu-l mai ascult. Mă gândesc. Și fiindcă gândesc, exist. Și fiindcă exist, sunt convins că o respectabilă, onestă și foarte, foarte bătrână lady nu se lansează în cărucior, la șaptezeci de ani trecuți, pe terenul accidentat al contrabandei de stupefiante.

Grozav aș vrea să știu ce fel de viață a dus la Nisa, Madam Daphné. Poate că s-ar descoperi mișculații și afaceri nu foarte catolice și nici măcar anglicane. Nu este și your părere?

— A trăit mult la Nisa? întreb.

Reverendul naviga, deja, la câteva ancabluri de subiect, pentru că tace deodată și mă măsoară cu un aer al naibii de reprobator. Dar, om politicos, răspunde, totuși:

— Foarte mult. N-aș putea să vă spun exact cât, dar când am fost binecuvântat în această parohie, acum cincisprezece ani, lady Daphné nu locuia la Stingines.

— Și acest Mac Ornish, întreb, ce fel de om este?

— Un foarte excelent om.

Încerc să situez ceea ce ar putea să fie un om *foarte excelent* în ierarhia valorilor umane. Îl plasez momentan între besensaci și burghezii bigoți, rezervându-mi dreptul să revizuiesc clasificarea, poate pripită.

— Cum l-a cunoscut Doamna Mac Herou?

— Prin intermediul meu, zice sobru pastorul. Domnul Mac Ornish era șef de fabricație într-o modestă distilerie locală. Merita mai mult și eu l-am recomandat călduros.

„Este cel mai bun enoriaș al meu”.

— Celibatar?

— Da. Sub aparențele lui joviale, un mare timid.

Mai trăncănesc o bucățică de vreme again with Mac Hapott și o șterg. El se scuză că nu și-a chemat și consoarta, dar respectiva confecționează un fel de mâncare teribil de pretențioasă, o mare specialitate scoțiană, care necesită și

migală și atenție neîntreruptă. Îmi dă rețeta: un chil de seu bovin, un chil de heringi tăiați, un chil[9] de mălai, un ficat de pasăre, douăsprezece ouă tari, trei litri de lapte, o halbă de bere, o halbă de sânge proaspăt (de porc)… dizolvați și puneți să fiarbă în bath Mary[10] timp de șase ore treizeci și cinci de minute și douăsprezece secunde. Totul se întinde apoi pe un pat de compot de cartofi, stropiți cu sirop de arțar, pudrați cu nucșoară și serviți foarte fierbinte, cu garnitură de pleoape de șopârlă verde friptă laolaltă cu bulbi de lalea. O minune.

Dat fiind că s-au scurs două ore. Mă întorc tot the post Office. Telegrama e deja acolo. Dulcea roșcovană mi-o propune în schimbul unei taxe modice și a unui surâs. Desfac și citesc: „Copiii lui Marcel au plecat în vacanță. Joseph se va duce să-i întâlnească mâine, petrecere frumoasă. Julien”.

Mă duc la un pupitru și, pe un formular de telegramă, transcriu în clar mesajul codat. Asta dă:

„Camioneta aparține lui Concy”.

Ia te uită!

Oameni onorabili, Dar ce zic eu. Titrați chiar, unii dintre ei. O bogătașă bătrână și neputincioasă, o tânără moștenitoare, fiul unui baronet, un director de distilerie enoriaș emerit, un venerabil majordom albit de anii cât a tras la ham… Și toate astea fată tragedii; toate astea ucid. Adunătură de lichele mârșave!

Are dreptate în fond, Bătrânul; e de necrezut. Și are re-dreptate când cere completări la informații. Este, într-adevăr, capital să determini rolul exact al fiecărui protagonist.

Ezit puțin asupra atitudinii de urmat în viitorul imediat. Apoi hotărăsc să fac o vizită de curtoazie lui Philipp Concy. Nu-mi place să mi se organizeze ședințe de noapte ca cea din fundătură.

Poștărița îmi indică adresa tânărului rechin. Locuiește la numărul 4 pe strada Tragetare cu Vitezaceamaimare un apartament luxos în cartierul rezidențial, onorabilul sir Concy.

Li mulțumesc lingătoarei de Majestate și iau prima uliță la dreapta, apoi traversez Golden Teeth bridge. Imediat after Godchifla Place și mugurii ei, din fundul pieței începe strada lui sir Concy. E vorba de o alee liniștită, mărginită de case cu un

[9] Am convertit măsurile britanice, pentru a vă facilita lucrurile.

[10] Echivalentul băii Mărițe a noastre.

etaj, ale căror portaluri victoriene încorporează aproape tot atâtea trepte câte grade are whiskyul Mac Herouilor.

Sun la numărul 18. Mă aștept la un valet care să deschidă ușa, dar, în loc de servitor, un interfon latră turbat la câțiva centimetri de trompele mele auditive.

— Ce este?

Recunosc vocea lui sir Concy.

— Aș vrea să vizionez colecția dumneavoastră de stampe japoneze, zic.

Mârâie:

— Aha! Dumneata ești!

Nu încerc să neg evidența și-l asigur că, efectiv, eu sunt.

— Trebuie să vă vorbesc, adaug.

Acționează butonul de deschidere și ușa se dă la o parte.

Intru într-un hol superb, cu trofee de vânătoare împodobind pereții. O scară de lemn mă așteaptă primitoare, oferindu-mi rampa.

— Urcă la unu! lansează sir Concy.

Mă supun. Pe palierul etajului unu se deschide o ușă capitonată către o cameră cu pereții delicat tapetați în satin albastru. Un cuib de dragoste. Acest apartament e garsoniera în care cel mai tânăr dintre sir-ii Concy se ține de șotii galante.

Evită castelul fortificat de strămoșii lui papà, al cărui pod mobil îi dă amețeli și se zbenguie într-o bomboniera modernă și luxoasă.

Îl zăresc întins pe pat, într-un halat de catifea neagră cu guler ecosez. Citește jurnalul local.

— Singurel! mă mir.

— Da. N-am servitori aici. Îmi ajunge o singură menajeră. Am gusturi simple.

Plasturi și comprese deasupra ochilor, because se pare că i-am bulit zdravăn arcadele. Una peste alta are o față de maimuțoi: mă hlizesc ca un pepene crăpat.

— Te amuză?

— Foarte. Semeni cu un clown care mi-a încântat tinerețea.

— Ai venit să-mi spui asta?

— Nu.

— Atunci?

Vocea lui e dură, scârțâindă ca o giruetă ruginită.

— Vin în legătură cu azi-noapte.

— Nu pricep.

— Te fac eu să pricepi.

Mă așez fără nicio ceremonie la picioarele patului. Asta-l șochează. Pușlama da. Dar manierată.

— Vreau să vorbim de afacerea din fundătură, dacă mai ții minte, când ai încercat să mă strivești de zid cu porcăria de camionetă.

— Dar eu…

— Dar eu ce, domnule baron de Boașe Goale?

— E fals! Mă insulți și…

Pe post de argument suprem încasez o pocnitură neimpozabilă, cu efecte tehnicolore. Știți ce-i aia să vezi roșu? Nu sunteți daltonieni, ce naiba! Stăm liniștiți, discutăm ca doi membri civilizați ai Pieței Comune. Și, din senin, iată-te pradă unei furii negre. Demolezi Turnul Eiffel cu lovituri de pumn și-ți faci din el scobitori.

Execut, la rândul meu, un atac brusc și călcâiul meu îi aterizează în falcă. Clămpăne ca un aligator deghizat în crocodil, apoi sare din culcuș și iată-ne din nou bumbăcindu-ne. Vă spun eu că-i de râsul lumii.

Înhață lampa de la capul patului (de porfir Ruby-Rosa veritabil) și mi-o propulsează în vitrină. Nu reușesc o eschivă absolută și suportul veiozei îmi zdrelește pielea capului deasupra urechii drepte. Văd treizeci și șase de candele printre care strălucește și steaua mea cea bună. Atâta doar că e branșată pe alternativ.

— Ce-i asta! zbier, acte de violență asupra unui vizitator?

Îi telegrafiez o labă grea cu cinci degete noduroase. Capul său deviază circa o sută de centimetri și Monseniorul se repede în mine. Cădem cu crăcii în sus, pe pat. Cine ne-ar vedea, ar fi îndreptățit să presupună că frumosul vostru San-A vrea să realizeze o experiență inexistentă, până acum, în bogata lui viață sexuală. Dar ne rostogolim pe pat, sir Concy și eu, din cu totul alte motive, între noi nu-i nimic altceva decât o ploaie de pumni, ghionți și bușituri.

Cu șuturi reciproc oferite și încasate, ne rostogolim până la șemineu. Concy încearcă o redresare fulgerătoare. Ghinionist, lovește marmura cu scăfârlia și rămâne lat. Să te faci singur K.O. asta-i culmea lipsei de baftă.

Aștept puțin, dar văzând că nu se hotărăște să miște, îi trec mâna pe sub halat să văd ce zice inima lui îndurerată.

Bate satisfăcător.

Mă duc în baia de alături, ud un prosop cu apă rece și mă întorc să-i fleșcăi fața. La capătul câtorva secunde își revine.

— Ți-e mai bine?

— Mă doare craniul.

Ca și cum aș fi avut vreo îndoială!

Are, în moțul capului, o pătlăgică vânătă, mare cât pumnul meu. Ajut nefericitului să se suie-n pat.

— Ascultă, îmi zice, n-am nicio legătură cu atentatul pe care mi-l reproșezi. Ia ziarul și uită-te pe ultima pagină…

Mă supun. În josul paginii patru, e un articol cu privire la furtul unei camionete aparținându-i lui sir Concy. Rabla pare să fi fost furată ieri seara de pe un șantier.

— Vezi bine! triumfă Philipp. De altminteri mi-am petrecut toată noaptea aici, în compania a doi prieteni. Am băut și am jucat șah de la zece seara până la cinci dimineața. Vrei confirmările lor? E vorba de sir Hacacheter și lordul Hatteur…

Un soi de lehamite, de dezabuzare, dă vocii sale inflexiuni stranii. Pare trist. A primit prea multe lovituri, frățiorul. Și dacă, după toate astea, e nevinovat?

Ideea fixă a Bătrânului, cu inocenții din înalta societate, mă sâcâie insistent.

— Aș vrea să știu cine ești cu adevărat și ce cauți aici, zice. Comportarea dumitale nu-i firească, domnule San-Antonio.

Ridic umerii.

— Într-una din zilele astea am să ți-o spun, dacă nu știi deja. Deocamdată ne oprim aici. Pune-ți comprese și ia aspirină.

— Te întorci la Cynthia? scrâșnește el.

— La mătușă-sa, dacă e să fiu exact.

— Spune-i că aș vrea s-o văd. Nici nu m-a sunat, azi dimineață, să mă-ntrebe cum mă simt.

— N-a avut timp, a fost un început de incendiu la Stingines Castle. Asta distrage de la obligații mondene.

Îl părăsesc.

De fapt n-am avansat cu nicio iotă. Camioneta a fost furată cu adevărat? Philipp și-a petrecut cu adevărat noaptea cu amici? Cu cât mi se oferă un alibi mai în grabă cu atât îmi place mai puțin.

Acum e momentul să mă duc la Castelul Secăturilor.

CAPITOLUL XIII

În care îmi regăsesc patria mumă iar Bérurier pe mama O'Paff.

— Măi fie-ar să fie, da nu-i niciun tâmpit d-ăștia care să converseze franțuzește?

Această exclamație pornită dintr-un grup de servitori atenți îmi indică prezența Valorosului în sânul acestuia.

Înaintez și-l găsesc pe Gravos, congestionat, cu un ciot de undiță în mână, făcând gesturi și spumegând ca un cal de curse.

— Ei bine, amice apopleptic, interpelez eu, ce ți s-a întâmplat?

Îl basculează pe Unkoy, pe cameristă, grădinarul, o lenjereasă, bucătăreasa (urmări-o-ar blestemul lui Brillat-Savarin) și ajutorul de bucătar.

— Ce mi se-ntâmplă! behăie Obezul. Ce mi se-ntâmplă? Ui mai bine!

Și-și flutură ciotul de lansetă.

— Cu fibră de sticlă, zice. Ăsta-i totuși rezistent, nu! Asta se-ndoaie de nu se rupe.

— Și, deci, Grasule? Ai prins o balenă?

— Mai rău!

— Explică-te…

— Imaginează-ți că pescuiam dă o oră, când deodată îmi frec ocheanele văzând o insulă nu prea dăparte dă mine. Insula dă care-ți zic, o ocservasem dă o oră. Mă gândesc că e un miraj sau că mă lasă vederea. Și apoi, pă scurt, continui să pescuiesc. La un moment lansez în apropierea insulei. Și ce văz? Insula dășchide o clanță că pă lângă ea aia dă crocodil ar fi gură dă furnică. Îmi înghite linguriță. Și apoi dispare scoțând din apă o coadă verzuie lungă dă cel puțin doișpe metri… Zmucitră teribilă. Io sunt mereu pregătit, tot timpul călare pă situație, din prudență: nu știi niciodată peste ce dai. Trag de-mi dau duhu și să rupe bățu! Ui ce mi-a mai rămas în labe, camarade! Tre să vezi ca s-o poți crede!

— Luaseși cu tine o sticlă de whisky? întreb prudent.

— Natürlich, mărturisește Grasu. Diminețile ie reci, chiar și-n timpurile astea.

Apoi înfuriindu-se:

— Nu, da ce-ți închipui! Că eram chiaun? Jur că nu, dovada, lasă-mă să termin. Monstrul, că nu-i nicio îndoială, ie monstrul dă care ni s-a vorbit. Monstrul țâșnește dintr-odată din lac și cân reaterizează, face o jerbă cât o inundație pă Sena. O iau la sănătoasa, da nu-mi pierd pantalonii… Pun-te-n locul meu… Scot pistolul și-i cardesc opt drajeuri în carcasă. Bestia urlă cât o colonie în vacanță al cărei autobuz se prăbușește în prăpastie. Și trosc! Insula plonjează definitiv. Se face o buloană de ai fi zis *Tetanosul*[11] când se scufunda. Și eu rămân aproape de mal, cu o coadă de undiță de băgat în c…

— Și mă rog, cum ai fi vrut să rămâi?

— Ha?

Este prea emoționat pentru a se răzvrăti.

— E o baltă de sânge la suprafața lacului. Țin rămășag că-i încă acolo…

Reflectez.

Ori Grasu era trotilat și începe să facă delirium de mare spectacol, sau a avut o răfuială cu un pește mare ale cărui dimensiuni le umflă sau, și asta pare de necrezut, există cu adevărat un monstru în lac.

— Băi ce ghinion, frate-miu! zice. Ți-dai seama să fi scos beefteacul ăla! Vezi captura secolului: un peștișor lung dă douăzeci dă metri, prins c-un fir dă un milimetru juma.

Îl bat ușor cu palma pe braț.

— Revino-ți babacule. Rezervă povestea pentru când o să ai nepoți cu blocaje renale. Le povestești aventura și ei fac pipi, ori de frică, ori de râs.

— Bine da’ eu n-am nici măcar copii! regretă de circumstanță Béru.

— Mai poți încă să faci. Tot te-ai specializat în monștri.

Își pocnește degetele.

— Apropo de făcut copii, tre să-ți zic…

Hotărât, e inepuizabil!

— Întorcându-mă dă la pescuit eram întors pă dos: și imposibil să-mi reglez tensiunea, nu mai aveam whisky…

— Ei și?

---

[11] Bérurier vrea să evoce, probabil, titanicul.

— Mă apropii dă o căscioară, nu-ș dacă ai ocservat-o. Ie pă câmpia care să înează în lac.

— Da și?

— Bat. Și cine crazi că-mi dășchide? Gladys de Montrouge, o fostă coardă pă care o cunoșteam în tinerețe pă cân eram la moravuri. O recunosc, ea mă recunoaște… Și rămânem cu gurile căscate, ne zgâim unu la altu. Ieram uluiți. At'cea mi-am adus aminte că iera scoțiană. Și-a făcut suma și când a obosit să tot puie fundu la bătaie, s-a retras în sătucul ei curat, aici! S-a căsătorit c-un fost paznic dă pescuit al castelului, unu Red O'Paff, crăpat anu trecut dă ciroză uscată… Am discutat dă una, dă alta. Gladys se plictisește aici, regretă Parisu. Aeru curat și stufărișu, nu echivalează, după ea, malurile Marnei. După cum am înțeles a dat în darul beției. Plictiseala, ce vrei. Și io dac-aș sta mult dăparte dă Sorbona și Turnu Eiffel, aș termina prin a mă pune pă băut. Sunt cazuri în viață cân ai dreptu la circomferințe extenuante.

Și-a cam făcut plinul, Gravosul. Privirea lui de prepelicar i se prelinge pe obraz.

— Atunci, zise, schimbând subiectul, (adevărat vagabond al conversației, acest Béru) atunci ce-i cu incidentul?

— Care incident?

— Vreau să zic incendiu?

— Clasat! Cred că ai avut o idee…

— Luminoasă? își afirmă el dreptul la umor.

— Da. Murdăriile se ascund cel mai bine cu cenușă.

— Ce facem acu?

— Bagajele.

— Ne întoarcem în Franța? exultă el.

— Eu da, tu însă nu…

— Cum?

Strigătul lui a fost atât de puternic încât pe plafonul camerei noastre se desenează o crăpătură (Omisesem să vă spun că, tot pălăvrăgind, ajunseserăm în apartamentul nostru).

— Liniștește-te, plec doar pentru o zi sau două!

— La Paris?

— Nu, la Nisa. Tu între timp rămâi ascuns prin împrejurimi, să supraveghezi comportamentul acestor oameni de bine.

— Ascuns unde?

— La hotelul lui maica Mac Hantină, de exemplu.

Dă din capul său de încornorat satisfăcut.

— Prefer pă Gladys; s-o întreb dacă n-are o cămăruță pentru mine. Să-ți zic p-a bună San-A, nu conversez englezește și eu sunt omu care trebuie să se esprime.

— Îmi amintesc că te exprimai destul de bine cu D-na Mac Hantină.

— Într-adevăr, își amintește el. Nu văd ce m-ar împiedica să mă duc să-i fac un solo de jartiere dacă am chef. În viață nu e numai biberonu și crăcii, mai contește și chestiile dă spirit, pretine! Ori și cât ai fi un animal dă ogradă, ai nevoie să conversezi cu seamănu tău…

Încerc să-i stopez divagațiile și-i blochez net elanurile filosofice.

— Te culci unde vrei. Dar contez pe muncă serioasă în absența mea. De altfel mă voi grăbi cât pot…

— Nu-i bine să mă lași singurel într-o țară în care se pescuiesc monștri marini și lichelele locuiește în castele, San A. Într-o asemenea situație colegii nu se părăsește. Nu-i corect…

— Apropo, tranșez, am vorbit cu Bătrânul la telefon și i-am pomenit de avansarea ta. S-a arătat favorabil.

— Juri?

— Pă capul tău!

Iată-l dopat până-n rărunchi. În mai puțin timp decât îi trebuie unui telespectator să-și închidă postul când se anunță o emisiune despre rolul iaurtului în revoluția tehnico-științifică, ne-am făcut bagajele și ne-am luat rămas bun de la gazde. Pretextez un contract urgent cu privire la drepturile de adaptare cinematografică a cărții mele despre Robespierre, pe care am intitulat-o „Cultul meu e turnătorul”. Doamnele se resemnează. Demne, flegmatice, stăpâne pe ele însele (și pe mine, în ceea ce o privește pe Cynthia), acceptă toate aiurelile, înghit salata fără să se strâmbe. Stoice. Acceptă curajos!

Le mulțumesc. Spun pe curând, sărut mâinile, frământ falange și mă ușchesc.

Pe drum îmi abandonez valetul, pe potecuța care duce la casa măicuței O’Paff,

— Prudență și observație! îi recomand. Nu voi întârzia mult.

O hotărâre rapidă, nu-i așa? Pentru că, vedeți dumneavoastră, adorabilul San-A, se orientează, de când îl știu, după flerometru. Când ești sticlete, trebuie să urmezi curenții, impulsurile. Ele te

duc mereu unde trebuie. Astfel, eu, ieșind de la sir Concy, m-am luat delicat de mână pentru a mă pune cu spatele la zid (în english to the foot of the wall). Odată, acolo, mi-am ținut următorul discurs: „Micul meu San-Antonio, ce te uluiește cel mai mult în cutia asta de cremă de ghete?” Am analizat problema și mi-am răspuns în stilul cel mai direct: „Comportamentul bătrânei Daphné”. O lady neputincioasă, de șaptezeci de ani, devenind șef de bandă, așa ceva nu există nici măcar în cărțuliile vechiului meu prieten James Hadley Chase. Și apoi mi-am afirmat, între patru ochi cu mine însumi: „Ești pe punctul să hărțuiești fantome scoțiene (cele care au lințoliile cele mai nespălate din toată lumea cealaltă), deși pariez o pană de cauciuc contra unei pene de inspirație, că la Nisa se găsește the key of the problem”.

Ei bine, asta-i.

La aeroportul din Glasgow, aflu că am un avion către Paris într-o pereche de ore. Pentru a face să treacă vremea, mă duc să ling câteva scotch-uri la bufet și pentru a câștiga timp îl sun pe Bătrânul.

— Mă duc la Nisa între două avioane, îi comunic, evaluând cât ar fi de inconfortabil acest mijloc de locomoție, dacă l-ai practica ad literam.

— De ce, ai noutăți?

— Poate, mint, dar prefer să nu vă spun nimic acum, domnule Director. Puteți să-i preveniți pe băieții de la poliția din Nisa să ancheteze asupra numitei Daphné Mac Herou? Aș vrea să știu unde locuia, cum trăia, pe cine frecventa, etc…

Râsul Bătrânului.

— Sunt deja patruzeci și opt de ore de când am dat instrucțiuni în consecință, dragul meu prieten.

Jos pălăria! Îți cunoaște meseria, domnul Despădurit.

— Deci?

— În sud se lucrează cu încetinitorul, n-am primit încă raportul. Vei fi la Orly la cât?

— Către patru după-amiaza.

— Îți rețin un loc în primul avion cu destinația Nisa. Comisarul Fernaybranca te va aștepta la sosire. El este însărcinat cu ancheta.

— Perfect.

— Bérurier e cu tine?

— L-am lăsat să supravegheze flora și fauna fabricanților de whisky.

— Ai făcut bine. Pe curând.

Închid și mă duc să recomand două degete de whisky barmaniței căreia îi fac un degețel de curte în așteptarea zborului păsării mele.

CAPITOLUL XIV

În care comisarul Fernaybranca îmi aduce la cunoștință chestii și în care îi arăt eu chestii comisarului Fernaybranca

Îl mai văzusem pe comisarul Fernaybranca o dată, la un congres al curcănimii franceze. Am fost frapat de viteza cu care adormea când debuta o prelegere.

Ce măiestrie! Ce știință a sforăitului abia perceptibil! Zece ani de exerciții severe! Soileală silențioasă, cu pleoapele semi-deschise! Îi vorbeai și-ți răspundea prin somn. Sau îi scuturai brațul și el nu tresărea, zâmbea ușor și întreba cu frumoasa-i voce provensal usturoiată:

— Ei se, colega?

Când debarc la Nisa nu-l văd. Trec în sala de așteptare și-l poziționez așezat într-un fotoliu, cu picioarele încrucișate, bustul drept, capul de-abia înclinat sub pălăria de paie cu panglică americănească. Și-a așezat pe genunchi haina de alpaga și are un chibrit între dinți. E un om mic, bondoc, cu un început de pântec datorat pastisului, cu pielea de culoare închisă, cu păr de indian, un negru intens, lucios și un nas ciudat, asemănător unui cartof atacat de paraziți.

Îi smulg cu un gest sec chibritul din fasole. După bunul său obicei, nu mișcă. Storurile, doar, se deschid ceva mai mult și un zâmbet îi descoperă dintele de aur (toți comisarii de poliție din provincie au câte un dinte de sur în față).

— Ei se, colega?

Își aruncă haina sub braț și-mi întinde mâna.

— Vii din Scoția după câte mi s-a spus?

— Azi dimineața mai cântam din cimpoi!

Mă tratează cu o labă pe spate.

— Mereu același, he?

— Din ce în ce mai același răspund. Ăsta-i șarmul meu.

— Avionul, (pronunță avi-ion) nu ți-a făcut sete?

— Ba bine că nu!

— Mie mi se usucă mai rău beregata așteptându-l, decât luându-l.

Deci ne ducem să turnăm în locurile dureroase, două rânduri de *Casanis*. Fernaybranca nu-i grăbit să-și deșarte sacul cu informații. La ora opt seara, deci la orele douăzeci pentru un șef de gară, el consideră că taraba a tras obloanele. Sâsâie volubil:

— Vii si mâncăm acasă? Sefa a făcut niște snisele de copane. Cu o supisă buna de peste, în deschidere, te mai dregi după bucătăria scosiană.

Accept.

Și ne găsim în sufrageria stil provensal a doamnei Fernaybranca, pregătindu-ne să mâncăm, fără să fi scos o vorbă de Mac Herou. De la fereastra bucătăriei descopăr cincizeci de centimetri pătrați de Mediterană în perfectă stare de funcționare, ceea ce face mândria colegului meu. Mi-o arată de parcă ar fi proprietatea lui.

Nu vă puteți da seama în ce măsură mă pot simți bine, așa, dintr-odată. În arome de șofran, de usturoi, de pastis și de ulei de măsline. Accentul ușor cântat al gazdelor mele, este un ciripit pentru clăpăugile mele surmenate.

— Ia te uită, remarc, așezându-mă în fața unui castron cu supă fumegândă a cărei aromă ar face să saliveze și o statuie de sare, cred că chiar sunt fericit în clipa asta.

Fernaybranca izbucnește în râsul lui care nu se mai termină.

— Voi ăștia de la Paris avesi niste espresii…

Doamna Fernaybranca este o brunetă simpatică, cu atâta păr rebel sub urechi încât ai putea s-o iei drept femeia cu barbă de la bâlci.

— Atunci, atac direct și comisarul și supa de pește, ce știi de clienta mea, doctore?

— Vrei să vorbim de asta acum?

— Iartă-mă, dar sunt în afacerea asta până peste cap și timpul nu iartă…

— Bine, bine…

Lui Fernaybranca nu-i place să fie îmboldit la treabă.

Înghite zgomotos o lingură de supă și, cu gura plină, contraatacă:

— De cincizeci de ani familia Mac Herou posedă o casă pe Promenada Englezilor. O chestie mare, rococo și pompoasă,

foarte englezească, ce mai! Acum optișpe ani Mistrass (pronunție Fernaybranca) Mac Herou a venit să se instaleze în ea definitiv, după câte s-a crezut. Era suferindă și tiranică. Zgârcită ca zece scoțieni reuniți! Nu avea decât o singură servitoare care se îngrija de ea și de toată casa, din care ea nu ocupa decât două sau trei camere, restul rămânând închis, cu mobilă cu tot, sub huse…

Tace pentru a înghiți o a doua lingură, apoi un pahar de roze de Provence. Indispoziția l-a părăsit. Niciodată, când vorbește, un meridional nu poate fi acru.

Aștept continuarea.

— Vecinii își amintesc încă această bătrână acră, pe care servitoarea o împingea într-un fotoliu pe rotile de-a lungul mării. Se pare că avea un baston și, când o apucau furiile, își lovea servitoarea, revoltând turiștii și localnicii.

Nu regret să fi venit. Iată că, în accentul savuros al colegului meu mediteraneean, mi se ordonează ideile.

— Și apoi? îl zoresc.

— Și apoi, într-o zi, a venit la ea o fetiță tinerică. Era nepoată-sa, o orfană sărăcuță. Atunci știi ce a făcut bătrâna?

— Nu, răspund cu aviditate.

— A concediat servitoarea. Își chemase nepoata pentru a face economii, zgripțuroaica. Ce părere ai? Micuța asta drăguță făcea menajul și plimba căruciorul. Mătușă-sa nu îndrăznea s-o bată, dar era mereu cu gura pe ea. Și ce-o mai pisălogea, ce o mai batjocorea… Lumea îmi spunea că micuța avea mai tot timpul lacrimi în ochi. Uitasem prenumele, Cynthia se numea. Nu prea catolic, nu-i așa? Frumos oricum…

Îl las să-și golească farfuria de supă, să bea un nou pahar de roze și să crănțăne o felie de pâine prăjită frecată cu usturoi. Respirația colegului meu sugerează vecinătatea unui restaurant cu meniu fix la ora prânzului.

Doamna Fernaybranca, suflet tot atât de mare ca o cuvertură de han și mai sensibil decât picioarele unui factor încălțat cu pantofi prea mici, plânge deasupra farfuriei sale.

I se potrivesc *Cele două orfeline*, *Cărătoarea de Bread*, *Fecioara și Maica-mare*… Este frumoasă și tristă povestea adolescentei cu părul de aur, împingând fotoliul pe rotile al acestei Babe Cloanțe, pe Promenada rosbifilor, asta îți stoarce inimioara, dacă ești meridională.

— Și apoi? îl zoresc.

— Ei bine, puștoaica a devenit o fată frumoasă cu o lăptărie carosată *Lancia* aerodinamic…

— Oh, Casimir! protestează doamna Fernaybranca, șocată de îndrăzneala imaginii și poate și puțin geloasă (ea având o uzină de lapte franțuzesc care seamănă cu doi saci de plajă dezumflați).

Fernaybranca se amuză, pișicherul. Nu mai pune usturoi doar pe pâine, amestecă și în conversație.

— Și apoi, într-o bună zi, maica Mac Herou a luat avionul plecând la ea în țară. Se pare că nepotul fusese ucis în Africa și că trebuia să se ocupe de afacerile familiei.

Se așterne o scurtă liniște.

— Destul de trist, conchide gazda.

— Foarte bine Fernay, zic eu, mi-ai furnizat un excelent rezumat al situației. Acum, dacă vrei, hai să intrăm în detalii…

— Nu vrei mai bine să intrăm în copanele pané? salivează el.

— Una n-o împiedică pe cealaltă. Doamnă, supa dumneavoastră de pește a fost divină.

Ea gângurește:

— Vai, domnule Comisar, umblați cu periuțe!

Apoi, fericită, scoate o cratiță din care exaltă mirosuri divine, mirodenii îmbibate în carne care supra-voltează mucoasele și umezesc buzele.

— Care detalii? întreabă confratele, întorcându-se la oile noastre.

— La Nisa bătrâna nu frecventa pe nimeni?

— Pe nimeni în afara medicului său…

— Ai numele și adresa doctorului?

Scoate portofelul din care extrage un fel de față de masă de hârtie, acoperită cu notițe.

— Doctorul Chiuretă, cvartalul E, strada Pântecoasă…

— Cynthia trebuie să fi avut, totuși, niscaiva relații. A frecventat instituții, a avut colegi, s-a cunoscut cu negustori?

— Nu prea. Când a venit, avea paisprezece ani. Bătrâna, în loc s-o bage într-un liceu, a abonat-o la cursuri englezești prin corespondență. Ca să nu mai vorbim de amărâta ei de viață mondenă: spăla baba, o plimba, era bonă, infirmieră și studia în plic. Ceea ce frecventa, dacă se poate spune așa, erau câțiva negustori din cartier.

Asta-i tot ce-mi poate spune Fernaybranca. E mult. Acum văd bine datele problemei.

— Spune-mi Casimir, mai au casa lor, Mac Heroii?

— Afirmativ.

— Au închiriat-o?

— Nu, e închisă.

— Pentru niște scârțani, asta înseamnă să piardă o sursă importantă de venituri.

— He, ai dreptate!

Pulpele pané sunt un vis de fericire împlinit sută în sută. Să le plimbi, numai, prin gură și ți se șterg din amintire ciozvârtele grosolane fierte la Stingines! Terminăm masa, vorbind de altele. Casimir îmi povestește ultima glumă marseiază. O cunosc de douăzeci de ani, dar îi fac bucuria să mă prăpădesc de râs. Pentru a nu-i rămâne dator, îi povestesc aventura pederastului care se duce la psihiatru. N-o înțelege, dar îmi face onoarea să se sufoce. Am lichidat trei clondire de roze și ne-a cuprins o ușoară euforie, când hotărăsc, totuși:

— Ei, asta a fost. Acum hai la lucru!

Fernaybranca își pocnește pulpele, ajuns pe culmile amuzamentului.

— Ai un haz inepuizabil! Numai la Paris se mai fabrică glumeți ca tine.

Dar cum mă ridic de la masă serios ca un papă, încetează hlizeala.

— Unde te duci?

— La Mac Herou, iubite prietene.

— Bine…

— Bine ce?

— Dar ți-am spus că acolo nu-i nimeni de doi ani!

— Tocmai: drumul e liber.

— Și cum ai să intri în casă?

— Cred că pe ușă, dacă broasca nu exagerează cu pudoarea…

Pauză de gândire.

— Te-ar amuza să vii cu mine?

— Dar… Dar…

Plivește nevasta, sticla goală și minunatul, seducătorul meu obraz. Metodele pariziene îl depășesc până la buimăceală.

— La ora asta! suspină.

— În sud e preferabil să lucrezi pe răcoare. Hai colega, nu-ți fie teamă: iau totul asupra mea.

Mă urmează.

•

O clădire mare vopsită în ocru, dar vopsită de foarte multă vreme; ploile și anii au avut timp să fixeze dâre pișorcoase pe fațadă. Balcoanele ruginite, grădina plină de bălării. Doi palmieri cu frunze de prospect turistic imprimă totuși proprietății ceva care aduce, vag a reședință de vară.

La insistențele mele, Fernay a binevoit să treacă pe la comisariat și să se înarmeze cu un șperaclu. Deschidem grilajul fără dificultăți.

E o noapte încântătoare. Greierii fac un tapaj îngrozitor în grădină. De la terasa unui local de noapte în aer liber, vin zgomote vesele acompaniate de oftatul gros al unui contrabas.

— Ascultă San-Antonio, șoptește Fernay, stingherit ca o fată mare pe drumul către ultimul (și primul) ultragiu. Ceea ce facem e ilegal.

— La ce ne servește să fim reprezentanții legii dacă n-am avea posibilitatea s-o ocolim din când în când? replic.

Până să asimileze cele de mai sus, ajungem la peron. Câteva mișcări de sesam și intrăm. Un miros fad de închis și muced ne învăluiește.

— Să încercăm să găsim contorul, zic.

— Pentru că vrei și iluminație, la capac! se alarmează Fernaybranca.

— Proprietarii sunt la două mii de kilometri de aici, m-aș mira teribil să vadă lumina…

Folosesc torța electrică și ajung la oficiu. Acolo găsim contorul, trag heblul și se face lumină.

Spectacolul este dezolant. Pe pereți hârtia atârnă în franjuri umede, plafoanele sunt crăpate, lambriurile dezlipite și toate colțurile colonizate cu pânze de păianjen.

Vizităm camerele una după alta. Este domeniul Frumoasei din pădurea părăsită. Fotolii sub huse, cearșafuri pe mese și pe paturi. Funebru, dezolant…

— Té, bâlbâie amicul meu, un coșmar prima!

— Da, nu-i rău, aprob.

Parcurgem cele două etaje, deschizând peste tot, inclusiv în closete, dulapuri de perete, șifoniere.

— Dacă nu-s prea curios, vrea să știe amicul Casimir, ce cauți de fapt?

— Nu știu, răspund sincer și grav, asta și face pasionantă percheziția noastră.

Coborâm în pivniță. Subsol clasic de casă mare: instalație de încălzit, pivniță de băuturi, debarale. Cazanul și toată țevăraia sunt total ruginite. Vagi urme de cărbune. În pivnița de vinuri, rafturile prăfuite păstrează, gospodărește, sticle goale. Debaraua conține unelte de grădinărit și mai mâncate de rugină decât instalația de încălzit.

Fernaybranca nu-i mulțumit deloc. Avea pregătită o belotă la cafeneaua Marinei și a Crucii vacilor de mare, în loc de care un comisar parașutat din Scoția, via Paris, îl trambalează printr-o vilă unde totul pute a vechi și mucegăit. Ilustrul coleg începe să-l calce pe bătătură. Îl hrănește, îl răsfață cu ciorbă și labe de pui usturoiate, iar drept mulțumire…

— Iată-ne avansați, până-n prăsele, rânjește el.

În clipa în care pronunța, cu un ton plictisit, aceste cuvinte fatidice, un șobolan zbârlit îmi trece printre picioare. A fost atât de fulgerător, că n-am avut nici măcar timpul să-i trag un șut.

— Scârnăvia dracului! bombăne colegul meu. De unde naiba a ieșit?

— De aici.

Îi arăt o gaură în solul pivniței. Lucru ciudat, această gaură de șobolan nu este situată la piciorul zidului, ci în chiar mijlocul solului cimentat. Iau o tijă de trestie care se află acolo și o bag în gaură. Tija coboară nestingherită pe verticală, mai mult de un metru.

Mă întorc către Fernay.

Regele pastisului nu mai rânjește. E tulburat.

— Ce vrea să spună asta? întrebă.

— Vom vedea.

Răscolesc printre unelte și descopăr un târnăcop. Plantez extremitatea ascuțită în gaura de șobolan și presez puternic. O bucată de ciment îmi sare pe pantof.

— Nu observi nimic, Casimir? îl întreb pe ilustrul curcănaș de pe Coasta de Azur.

— Ba da, îmi răspunde. Pe o anume suprafață, cimentul e diferit.

Suspinând, ia un hârleț și mă ajută să sap. La capătul a cinci minute ne scoatem hainele, la capătul a zece ne suflecăm mânecile, la capătul a cincisprezece minute, ne scuipăm în pumni și la capătul a douăzeci, dislocasem o crustă de ciment pe circa treizeci de centimetri. Devine mai lesnicios să mărim gaura. Acest strat a fost turnat de persoane care nu aveau decât noțiuni elementare de zidărie. Prea mult nisip! Când te răstești puțin la el se sfărâmă. Degajăm mai mult de un metru pătrat de ciment. Transpirăm ca la ieșirea din saună.

— Mi-ai aranjat o digestie imperială! se oțărăște Fernaybranca.

Lăsăm târnăcoapele și trecem la lopeți. Am bășici în palme de forma și dimensiunea becurilor de 220 watts. Nimic nu mă mai poate opri. Sunt animat de forțe incomensurabile, stabilind, în graba mea nebună, un record pentru Coasta de Azur, unde terasierii folosesc lopețile doar ca să-și spânzure chiloții când fac nudism.

După circa o jumătate de oră de eforturi, Fernaybranca declară forfe.

— Mamă, mamă, suspină așezându-se pe un lădoi, m-ai paradit definitiv, colega. E întâia oară în lunga mea viață când fac grădinărit în pivniță.

Nu răspund nimic pentru că am dat de fund. Și acest fund e un schelet încovrigat de care atârnă, încă, zdrențe dintr-o stofă care a fost cândva o rochie.

— Vino să vezi, Casimir…

El vine. Se apleacă și fluieră.

— Asta credeai tu că găsești?

Înainte de a săpa, nu. Venisem because al șaselea simț. Dar subconștientul meu trebuie să se fi gândit în mod confuz la ceva de genul acesta.

— Vreo idee despre cine ar putea fi?

— Păi bine…

Îl desemnez pe Casimir și aplecându-mă asupra scheletului:

— Permiteți-mi să vă prezint pe Comisarul Fernaybranca, lady Mac Herou.

CAPITOLUL XV

În care adevărul iese din puț cu tot ceea ce-i trebuie pentru a se zvânta

Doctorul Chiuretă, în ciuda numelui său haios, e un personaj de o desăvârșită sobrietate. Tot în ciuda numelui, nu e ginecolog ci specialist în afecțiuni reumatice. Înalt și slab, transmite tot atâta veselie cât o poză color a unei pușcării. Cu ochelari de baga neagră, afișează un aer constipat care acuză fie necazuri conjugale, fie o criză de ficat.

A răspuns fără entuziasm apelului nostru. Aplecat asupra scheletului, dă din cap:

— Este absolut sigur că e vorba de fosta mea clientă. Recunosc perfect deformările membrelor inferioare precum și devierea coloanei vertebrale. I-am făcut suficiente radiografii (pe care le posed încă) pentru a fi absolut sigur de ce susțin.

Fernaybranca riscă o glumă:

— Dacă nu erați grăbit puteați economisi pelicula radiografică, doctore. Dovada: aveți scheletul în carne și oase!

Chestia nu stârnește râsul nimănui, cu atât mai puțin practicianului, pe care-l bănuiesc abonat la *Figaro Littéraire*.

Urcăm la aer curat și-i cer doctorului să ne însoțească la crâșma din apropiere, ca să putem aborda o conversație de calitate într-un cadru mai potrivit decât pivnița-cimitir. Se lasă rugat, dar sfârșește prin a accepta.

În fața unui dezolant pahar cu apă minerală, răspunde întrebărilor mele.

— Sunteți, practic, singura persoană din Nisa care a cunoscut-o pe Daphné Mac Gregor, doctore. Ce fel de femeie era?

— Suferea mult. Caracterul îi era tot atât de sucit ca picioarele betege. În plus, atavismul scoțian o făcea cea mai cârpănoasă clientă. Nu-mi plătea onorariile decât cu șase luni întârziere și făcând nazuri. Cerea prețuri speciale, vedeți genul?

— Da, văd. Și nepoata ei?

Doctorul își scoate bicicleta și o lustruiește cu o mică piele de căprioară.

— O adorabilă tânără care făcea pe orfana năpăstuită; doamna Mac Herou o considera, mai degrabă, servitoare decât nepoată.

— Vorbiți-mi de ea.

Mă gâdilă inima. Din cei trei bărbați de față, sunt cu siguranță cel care ar putea povesti cel mai mult despre Cynthia.

— Era blândă, drăguță, docilă… Poate doar către sfârșit mi s-a părut că ghicesc în ea o revoltă. Tirania mătușii îi devenea insuportabilă. M-a implorat într-o zi, pe ascuns desigur, să-i prescriu bătrânei doamne somnifere, o tortura și în timpul nopții.

— Ați făcut-o?

— Cu atât mai mult cu cât bolnava chiar avea nevoie. Reumatismul o făcea să sufere îngrozitor…

— Cynthia nu frecventa pe nimeni?

— După câte știu eu nu. Niciodată n-am întâlnit pe nimeni venind la ele.

— Și n-ați văzut-o niciodată pe Cynthia cu cineva?

— Nu.

Dar îl simt preocupat de o idee.

— Vă gândiți, totuși, la ceva anume, doctore? insist amabil.

— S-ar putea…

— Ei bine, vă ascult.

— Păi…

— Este vorba de o afacere gravă, doctore. Suntem la a doua crimă și aveți datoria să spuneți totul…

— Ei bine, imaginați-vă că într-o seară, pe când mă întorceam cu soția de la niște prieteni din Cannes, am văzut-o pe tânără în oraș.

— Cam ce oră era?

— Aproximativ două dimineața.

— Unde?

— Ieșea dintr-un bar de noapte cu o reputație destul de deochiată: „Talanga Aurită”… și era în compania unui bărbat.

— Sunteți sigur că era ea?

— Cu atât mai mult cu cât juna m-a recunoscut și s-a ascuns în spatele companionului.

— Cam cum arăta el?

Ridică din umeri.

— N-am avut timpul să-l examinez. Eram atât de surprins s-o văd pe stradă, la asemenea oră și în asemenea loc... Mi se pare că era vorba de un băiat destul de tânăr și destul de solid...

Îmi permit să scutur doctorașul de umăr, traducând și în gesturi deplina mea satisfacție.

— Ei bine, ați făcut un deosebit serviciu poliției, doctore. Bravo!

•

— Aici e! îmi spune Fernaybranca, întinzând degetul către o ușă joasă, către care conduc patru trepte.

Dinlăuntru răzbat, amestecate, muzică și o rumoare confuză.

Deasupra ușii, o firmă luminoasă reprezentând o talangă stilizată. Este scris cu litere de neon, deasupra motivului: „La” și dedesubt: „Aurită”.

— Ce fel de tavernă e?

— Té, nu mai împuțită decât altele. Are câte puțin din toate: turiști, junețea destrăbălată din împrejurimi...

Îmi arată șirul de motociclete nichelate aliniate în fața crâșmei.

— Tipi din pegră?

— Și d-ăștia, dar discreți.

Intrăm. E o hrubă afumată. Dacă i-ai da primă de pericol unui miner și tot ar refuza să intre în văgăuna asta.

Dintr-un aparat *High-Fi* se aude o muzică istericoidă. E plin de populație. Pe o pistă mare cât o chitanță, câteva perechi își freacă osânzele șoptindu-și promisiuni, pe care au și început să le respecte. Traversăm către tejghea. Țânțari, mai dubioși decât o erupție de coșuri, se dau în lături eliberându-ne drumul. Cred că musiu comisar e cunoscut ca un cal breaz.

Oberul, un chel solid și năsos, clipește orbit de fericire...

— Salut, ce surpriză plăcută... Un mic remontant ca de obicei?

Fernaybranca roșește puțintel, ținând cont de prezența, lângă el, a faimosului San-Antonio, pe care are tendința să-l confunde cu un popă în postul mare.

— Fie, zice Casimir.

Face un semn barmanului.

— Putem să te conversăm o secundă, Victor?

Victor încuviințează fără bucurie. El ciugulește din gamela cu turnătorii, se înfruptă chiar, dar nu în public. Ne varsă două

bătrâne maniace (joc de cuvinte bérurean pe care vă las să-l descifrați singuri) și se apropie scărpinându-și bărbia.

— Da.

Scociorăsc buzunarele și scot permisul de conducere al Cynthiei, păstrat la mine după hold-up-ul Grasului. Îi arăt poza of identitate care-l ilustrează.

— Cunoști fata?

Victor își clătină capul de termită ofticoasă.

— Mda, îmi spune ceva, da n-am mai văzut-o de o veșnicie.

— Zi-i.

— Ce?

— Comportarea ei pe vremea când frecventa Talanga…

Dă din cap:

— Ciudată pasăre. A intrat într-o seară singurică. S-a așezat la măsuța din fund, acolo și a comandat alcool. Avea aerul unei căprioare evadate. A băut închizând ochii, asta a făcut-o să tușească, apoi a plătit și a plecat. Totul în trei minute.

— Și apoi?

— A revenit seara următoare. De rândul acesta a rămas mai mult. A băut doua scotch-uri. Niște băieți au vrut s-o agațe, s-o invite la dans, dar nu le-a răspuns nimic.

„Devenise o obișnuință, puștoaica venea în fiecare seară. Nu avea oră fixă. Uneori sosea la zece seara, alteori la unu noaptea și chiar mai târziu…”

La naiba, cred și eu. Aștepta ca bătrâna scorpie să adoarmă. De aia îi ceruse lui Chiuretă să prescrie tănticii Daphné barbiturice. Se sufoca. La Talanga îi funcționa supapa de siguranță.

— Continuă, bătrâne. Mă pasionezi.

— Adevărat? surâde jalnic barmanul, scăpând o privire în jur, mai chiorâșe decât un tirbușon.

— Sigur de tot.

— Fi bine, după o vreme, s-a aprins pentru un gigolo.

— Cine era?

— Pff, un vechi actor fără talent. Eșuase la Casino după un turneu ratat și își câștiga biftecul cu bricolaje…

— Ce numești bricolaje?

Barmanul se uită la Fernaybranca. Colegul meu îl încurajează cu un semn din cap. Atunci tipul își astupă o nară cu dosul degetului mare.

— Se înhăitase cu șuții?

— Așa presupuneam eu, eludează Neștiutorul.

Inelele lanțului intră unele în altele cu viteza luminii.

— Cum îi zice?

— Bine, știți…

Fernaybranca are un plescăit de limbă agasat.

— Dă-i drumul fiule, zice sec, nu ești la prima spovedanie anul ăsta, nu?

— Se numea Stave Marrow.

— Era numele său adevărat?

— Cred. Dar, știți, niciodată nu i-am fotocopiat certificatul de naștere.

— Unde trăgea aici?

— La hotelul Pin Parasol.

— Ziceai că o sedusese pe puștoaică?

— În doi timpi și trei mișcări, poate pen’că era englez ca și ea? Fata asta sălbatică, care nu răspundea nici măcar bărbaților politicoși, a picat în brațele actorașului de trei parale ca un fruct copt de pe o cracă prea încărcată.

— Frumoasă metaforă! și apoi?

— Apoi nimic… Au continuat să se vadă o bucată de timp, după care au dispărut.

Îmi golesc paharul.

— Încă un rând, Victor dragă și toarnă-ți și ție un pahar!

— La ce hotel tragi? se-ngrijorează dintr-odată Fernaybranca, în clipa în care ieșim de la *Talanga Aurită*. După ce băgasem în noi mai multe bătrâne, una mai maniacă decât alta.

Are elocuția ezitantă. Limba ar vrea să exprime mult mai mult decât gândul și, în orice caz, demarează înainte ca susamintitul să se nască.

— Cred că mi-ar conveni de minune hotelul Pin Parasol.

CAPITOLUL XVI

În care mă pocnesc cu pumnii în piept și pocnesc falca unuia pe care îl cunoașteți deja

Noaptea scoțiană strălucește cu mare economie de stele, când opresc Bentley-ul meu de clasa întâia, nu departe de locuința măicuței O'Paff. Iarba foșnește pe câmpie, cucuvelele țipă în pădure și broaștele orăcăie în stufărișul lacului.

În dreapta orizontului se decupează, citadelă redutabilă, silueta masivă a Castelului Stingines. Dacă mi s-ar spune că o fantomă se fâțâie prin acest peisaj ostil, nici măcar n-aș fi surprins. E țara tuturor ciudățeniilor.

Curvișstina pensionată în Mont-Rouge locuiește o baracă mizeră, mobilată, în principal, cu curenții de aer. Geamuri sparte sau crăpate și cârpăcite cu hârtie lipicioasă, desăvârșesc aspectul magherniței.

Îmi prefac mâinile în portavoce (ceea ce este mai recomandabil decât să le faci purtătoare de cătușe) și, urlu răgușit:

— Béru!

Practic mai multe reprize, pe un ton în creștere, ca luna când iese din nori și orăcăind ca broaștele când ies din apă.

Nobody! Fluier, bat în ușa cu geamuri, în obloanele putrede, totul zadarnic. Pot să pariez o poliță fără valoare contra unei polițiii valoroase că Béru și dama Gladys s-au ardeiat cu scotch. Acționez clanța ușii și, cu o surprinzătoare docilitate, aceasta se dă în lături în fața mea ca o demonstrație studențească în fața unei mașini pline de polițiști.

Lumina palidă, căzută din stele în încăpere, îmi permite să disting o formă de culoare mai deschisă în mijlocul camerei. Mă grăbesc să aprind și o zăresc pe Gladys prăbușită pe podele, cu obrazul lipit de șipcile cariate, cu brațele întinse, fustele suflecate și gura larg deschisă. S-a schimbat mult, cinstita vânzătoare de iubiri. Cu moaca de acum, găsesc c-a avut perfectă dreptate să se evacueze în Scoția. Ba chiar, după părerea mea, putea să se retragă mai la nord, în Islanda sau la

Strâmtoarea Bering, for exemple, because este cu desăvârșire necomestibilă.

Are mutra umflată și acoperită de pustule violacee. Părul, pe care nu și-l mai vopsește, seamănă cu peruca unui răsculat, figurant în scena arestării lui Louis XVI dintr-un film sub-modest ca deviz. Beția personificată în toată oroarea sa,

Sforăie ca un buldozer pe șantier.

Strig din nou cu o voce de centaur

— Béru!

Și pentru a declanșa eventual o reacție a pilangiului în eventuală stare de transă:

— Inspectorul Principal Béru este căutat la telefon!

Zero.

Vizitez ogeacul. Chestie simplă, rezolvată rapid, ruina se compune din două cămăruțe amărâte. Grasu însă, nu-i. Dar văd, pe o grămadă de cutii, geamantanul lui. Cabana pute a heringi afumați, a lampă fumegândă, o cameră afumată, a fum de tutun, a negru de fum și a încălțări de cauciuc surmenate.

— Doamnă Gladys! îi șoptesc, te-ar supăra să-ți vii în fire cât să-ți vorbesc două secunde.

Puteam să-mi pun niște ouă la fiert! Buretele continuă să sforăie râgâindu-și whisky-ul. Atunci valorosul Comisar San-Antonio, cel care înlocuiește, avantajos pentru consumator, untul, margarina și fundul beiului rha dada, înșfacă în mod deliberat – și de mâner – o căldare pe care o va umple la puțul din curte.

Încă nu s-a inventat ceva mai radical, pentru reanimarea bețivilor, decât dușul rece.

Bătrână se sufocă, strănută, belește un ochi și începe să profereze obscenități.

— Ți-e mai bine Gladys? întreb amabil.

Ochiul ei tulbure mă măsoară cu greutate. O ridic de corsaj și o proptesc de perete. Bâțâie din cap și din toate celelalte resorturi.

— Unde-i amicul Bérurier? o descos.

Maica O'Paff sloboade câteva râgâieli și mă tratează pe rând de: fiu de curvă (ceea ce lasă de înțeles că privește în mod favorabil adopția mea); de bălegar de iepure (nu am nimic împotriva acestor rozătoare simpatice și nici a sub-produselor lor); de proaspăt sodomizat (cuvântul proaspăt sugerează ceva

sănătos și primăvăratec care îndulcește ceea ce unii ar găsi peiorativ în epitet); și de impotent (ceea ce este dreptul ei, dat fiindcă nu voi fi niciodată în stare să o supun unei dezmințiri).

Încerc calea cea mai bună, aceea de a mai aduce o căldare de apă. Cu cel mai mare calm din lume îi trântesc jumătate (în englezește: the half) în moacă. Din nou sufocare noi accese de tuse. Noi înjurături mai precis adresate decât precedentele.

Atunci celebrul San-Antonio lasă deoparte, momentan, minunata-i politețe, căreia îi datorează faima de Colbert al poliției.

— Ascultă Gladys, i-o scurtez, dacă nu răspunzi întrebărilor mele, arunc apă în fleșcăita ta de mutră până-ți seacă puțul, se aude?

Dovadă a celor ce avansez, îi livrez restul de ceai rămas în căldare.

— E O.K. iubito?

— Ce vrei de la mine, stârv ambulant? se neliniștește în sfârșit amica Grasului.

— Pe amicul meu Béru, care locuia la tine!

— Nu l-am văzut…

— Minți și dacă minți te bagă la baștă. Și dacă intri după gratii – whisky ioc. Și dacă n-o să mai ai whisky, îmbibată cum ești, crapi de delirium mai mult sau mai puțin tremurat. Serbarea va avea loc într-o celulă plină de lilieci și gândaci, ’țelegi păpușă!

— Tu prieten cu Béru? mă contestă dama în plin obraz. Ești un frenchmann de rahat. Toți fanfaroni și gură mare!

Tace și începe să dea apă la șoareci ca fântânile din Rond Point – Champs Elysee.

— Mizeria mă-si! Ce idee cretină să părăsesc Mont-Rouge-ul și să vin să mă omor cu alcool tâmpit în țara asta de belea!

Sunt emoționat ca un licean.

— Hai, măicuță, nu-ți face inimă rea: fiecare cu viața lui. Fericirile în tehnicolor nu se fabrică decât la Hollywood. Nu durează decât o oră treizeci și cinci pe pânza de cinema și toată lumea behăie. Te întreb unde e Grasu Béru…

Continuă să-și pișe scotchul pe ochi, dar răspunde printre lacrimi:

— Ți-am zis că nu s-a-ntors. A halit de prânz aici, s-a cărat, da’ nu ș-a-ntors…

— Nu știi unde se ducea?

— Nu. Io l-am întrebat. „Secret profesional” mi-a zis, porcu’ dracului!

— A spus că se-ntoarce pentru cină, presupun?

— Bun înțeles! Adusese din oraș un pui rece și o pereche de sticle de scotch…

— Pe care le-ai băut în așteptare?

— Da.

— N-ai văzut pe nimeni?

— Ba da.

Ciulesc urechile.

— Pe cine?

— La început de tărășenie, tocmai cân’ plecase afurisitu ăsta de polițai împuțit, a venit un tip să mă întrebe de un oarecare San-Antonio.

— Da?

— Dacă-ți zic french boy-ul lui pește.

— Deci?

— I-am răspuns că nu-l cunoșteam, ceea ce este adevărul gol-goluț. Pe dumnezeul meu că nu-l cunosc pe San-Antonio ăsta. Tu-l știi?

— Nimeni nu cunoaște pe nimeni, eludez sentențios. Și ce s-a întâmplat?

— Am crezut că o să mă strângă de gât. Era palid ca un mort și scrâșnea din dinți.

— Nu știi cine era?

— Am o vagă idee. L-am văzut adesea în compania fetei de la Castelul Stingines. Un tânăr aristocrat cu o față paradită și cu plasturi pe arcade.

Sir Concy! Nicio îndoială: omul care mă căuta nu este altul decât logodnicul Cynthiei. Cum naiba de a aflat că Béru domicilia la Gladys? Am comis o imprudență lăsându-mi camaradul aici, singur. Categoric i s-a întâmplat ceva. Secăturile astea s-au speriat și au pus mâna pe el. La castel n-au înghițit gălușca cu plecarea mea… Nenorocire! Béru al meu! Să-i facă de petrecanie! Tocmai când avansarea lui era aproape semnată!

Asta mă pune pe foc.

— N-ai mai văzut pe nimeni, după această vizită, Gladys?

— Nu.

— Juri?

— Dacă-ți zic, mucosule!

Uite-o țâfnoasă din nou. Îmi declară că, dacă mă îndoiesc de cuvântul ei, îmi freacă nasul cu o parte a anatomiei ei, exact cea pe care o consider eu total improprie consumului și care, în orice caz, n-ar atribui un plus de noblețe apendicelui meu nazal.

O las să mahmurească în pace și sar în *Bentleyul* meu de ceremonie (funebră).

•

Miezul nopții, ora crimei, sună în clopotnița Saint-Charpiny când sun personal la ușa lui sir Concy.

Parlofon. Vocea tristului sir;

— Hello!

— Aici San-Antonio.

Muget. Ușa se deschide. Sui treptele. Pe palier se detașează un pătrat mare de lumină roșietică. Fiul baronetului mă așteaptă. Este în smoking.

În clipa în care ajung, o voce de bărbat strigă în engleză:

— Nu, Phil! Stăpânește-te.

Vă dați seama că eram sătul până-n gât.

Dar tipul nu se stăpânește și se repede asupră-mi.

Tradițional (ca Anglia însăși), cum ne aflăm unul în prezența celuilalt, cum începe păruiala.

Mă atacă sălbatic; un șut perfid direcționat către punguța cu virilitate, pe care reușesc să-l eschivez rotindu-mă și care îmi face o vânătaie la coapsă, mare cât friptura unui donator de sânge; recoltez apoi o colecție de croșeuri stânga-dreapta.

Mă împleticesc, dau înapoi, basculez, cad. Când să mă ridic, totuși, acest gunoi cu blazon îmi expediază botul pantofului în mandibulă.

— Phil! te rog, nu e corect, aud aceeași voce prețioasă.

Ca prin ceață, apuc să întrevăd un tânăr elegant și distins, așezat, cu picioarele încrucișate, într-un fotoliu.

Sir Concy nu ia în seamă întreruperea.

Mă pocnește și cu mâinile și cu picioarele. Am impresia că-mi petrec week-end-ul într-o betonieră căpiată. Șuturile plouă de peste tot. Și bing! Și bang! Și bong![12] Încerc să parez, dar încasez exact unde sunt descoperit.

Tânărul înalt și elegant se ridică.

— Phil, sunt decepționat de atitudinea ta. Un gentleman…

[12] Vă dați seama ce varietate de lovituri?

Sir Concy se oprește, epuizat. Individul San-A., își toarnă în foale trei litri de excelent oxigen și se hotărăște să cânte propria sa partitură, Fiecare la timpul său nu?

Atac cu o mârlănie brutală. Figura cu capu-nainte, berbecește. Îmi recepționează cupola în plastron și se apucă să verifice rezistența geamului de ceas la podele.

Mai corect decât el, mă abțin să-l pocnesc cât zace lat. Împing chiar eleganța până la a-l ajuta să se ridice, trăgându-l de papion.

Ca să nu-l scap cumva, sucesc gât-legăul și fiul baronetului începe să se înăbușe.

— Lighioană! explodez. Larvă.

Încearcă să reintre în arenă, dar nici măcar tresăririle nu i le simt. Cu o detentă prodigioasă îl catapultez în perete. O operă magnific încadrată și însticlată, reprezentând o doamnă îmbrăcată într-un evantai, cade și se sparge. Sir Concy face „hhan” lovind peretele.

Deși cu sufletul la gură, mai încearcă să se repeadă în mine, dar îi plasez în jur de paisprezece lovituri stil Delaporte, cu rapiditate extremă și convingere adâncă.

Tânărul de spiță nobilă se prăbușește groggy pe covor.

Îmi masez ușurel antebrațul și fac câteva mișcări de gimnastică.

— Admirabil, exclamă spectatorul.

Se închină și-și înșiră titlurile:

— Sir Constante Haggravante se prezintă el. Sunt cel mai bun prieten al lui Philipp.

— Îți trebuie, într-adevăr, circumstanțe, cu amicul dumitale, nu mă pot abține să glumesc.

Și brusc revenind la convenienețe:

— San-Antonio.

Ne strângem mâinile.

— Deci dumneata ești, murmură Haggravante încruntându-se.

Exclamația lui mi se pare edificatoare. Sir Concy a vorbit despre mine prietenilor săi.

Interlocutorul este blond, solid, cu ochi de culoare deschisă, extrem de rasat. Dacă și-ar înfășura pedigriul în jurul gâtului și tot n-ar fi mai elocvent.

— De ce spuneți că *deci* eu sunt?

— Phil vă caută de la prânz…

— Mi s-a spus…

— Voia să vă ucidă.

— M-a lăsat s-o presupun.

— Vă urăște, cred, profund…

— M-a făcut s-o înțeleg.

— Se pare că i-ați luat logodnica?

— Nu i-am luat-o, pur și simplu am adunat-o: căzuse în patul meu.

Sir Constanțe Haggravante surâde.

— Amuzant, murmură el.

— Cum de ați aflat toate astea, sir Haggravante?

— Phil mi-a povestit tot.

— Și lui cine-i spusese asta, degețelul stâng?

— Nu, știa de la fostul majordom al părinților săi, James Unkoy.

Tresar.

— Povestiți, e pasionant.

— Atunci când lady Daphné s-a întors din Franța pentru a se instala la castel, avea nevoie de personal. Phil, care făcuse cunoștință cu Cynthia, l-a propus pe Unkoy, pentru a o depana.

Izbucnesc într-un hohot de râs.

Și l-a însărcinat pe servitor să mă supravegheze?

— James îi este foarte devotat, Phil este gelos. Gelozia face, chiar pe un supus al Maiestății Sale, să comită multe nebunii, domnule San-Antonio. Unkoy a instalat un magnetofon în camera dumneavoastră, urmând directivele fostului stăpân. Dar aceasta n-a dat niciun fel de rezultat căci, se pare, ați descoperit aparatul. Atunci a îndrăznit să verifice natura relațiilor dumneavoastră cu Miss Cynthia chiar în camera dumneavoastră

— Aha! a doua fantomă! exclam, deci asta era!

— Ce anume?

— Nimic, nimic, gândesc ce voce tare…

Dar în sinea mea îmi zic că am încurcat borcanele suspectându-l pe sir Concy. Nu aveam de-a face decât cu un hiper-gelos și complicele său.

— James a venit să-i raporteze crudul adevăr azi-dimineață, murmură Haggravante. Phil a înnebunit.

— Apropo de Phil, se întrerupse el aplecându-se asupra victimei mele, l-ați ucis cumva?

Logodnicul este încă în nesimțire. Un amărât care n-o să mă uite ușor. I-am zdrențuit rău portretul. Arcadele s-au redeschis, nasul i-a explodat, buzele sunt zdrelite, pometii crăpați ca niște castane prea coapte.

Îi turnăm niscai Mac Herou în gură și sfârșește prin a-și reveni.

— Ascultă bătrâne, șoptesc eu, sunt dezolat, dar ai încurcat-o rău îndrăgostindu-te de Cynthia. Fata asta e nedemnă de tine.

Sir Concy vrea să se repeadă iarăși, dar îl stăpânim.

— Dacă-mi pot permite, sunteți lipsit de eleganță, mă bește lește sir Constanțe Haggravante.

— Dacă-mi pot permite, lăsați-mă să termin, zic. Sunt comisarul San-Antonio, din serviciile speciale franceze. Trebuie să realizați că dacă am venit să anchetez în Scoția, domnilor, este pentru o afacere extrem de gravă și importantă.

De rândul acesta, Concy e serios și nu se mai gândește să mă spintece. Presimte că nu umblu cu cioara vopsită și, foarte palid pe sub echimoze, așteaptă.

— Miss Cynthia Mac Herou este compromisă într-un dublu asasinat și o afacere de droguri, anunț. Este o persoană complet dezaxată, a cărei perversitate se datorează, poate, unei copilării nefericite... Treaba psihiatrilor să decidă.

— Explicați-vă, murmură sir Concy.

Înalț umerii.

— Mai târziu, situația e mult prea critică. Sir Concy, ce a devenit individul pe care-l prezentasem drept valetul meu?

Clatină capul.

— Nu știu. Dar în legătură cu Cynthia, spune-mi...

— Mai târziu, Phil, îi răspund amical, bătându-l pe umăr... Îți jur pe onoarea mea de polițai că ți-am spus adevărul în ceea ce o privește. Fii curajos cum ai fost pe tot parcursul... hm... relațiilor noastre!

Dă din cap.

— Deci inspectorul meu?

Clatină capul.

— Aflându-mi nefericirea din gură lui James, m-am năpustit la castel, crezând că te găsesc acolo, dar nu erai.

— Ai discutat... chestia cu Cynthia?

— Am făcut o scenă oribilă.

— Și ea ce ți-a spus?

Apleacă capul în pământ.

— Ei bine?

— Că te iubește.

Nu-mi revin.

— Nu-i posibil!

— Ba da. Și a adăugat că doar moartea vă va despărți, pe tine și pe ea.

Izbucnesc atunci într-un râs care ar fi homeric, dacă aș fi grec, dar care nu-i decât rabelaisian.

— Nu-i rău.

— Poftim?

— A pus mecanismul la punct de minune. Conta pe tine să mă omori. În loc de a arunca apă peste foc, a aruncat benzină. Ce-a urmat Phil?

Iată că mi-a devenit simpatic așa dintr-odată, cu moaca lui amărâtă de cartier bombardat. Cam nasoală viața asta (în engleză: the life). Acum șase minute și șaptezeci și două secunde, ne rupeam cartilagiile și acum îi zic „Phil” fără ca el să se ofuscheze.

— Am plecat în căutarea dumitale. Și trecând pe lângă drumul acela lăturalnic, l-am văzut pe valet ieșind de la o bețivană. M-am precipitat la femeie ca s-o chestionez. Ea ori nu știa ori n-a vrut să-mi spună nimic.

Încep să fiu serios îngrijorat de soarta lui Béru. N-aș fi surprins ca lucrurile să se fi borșit în ce-l privește pe curajosul meu coechipier. Ce-i de făcut?

Reazăm coatele de șemineu și, privindu-mi fizicul agreabil în oglindă, îi țin reflexului meu următorul monolog:

— San-A., băiete, aveai o chintă de vinovați presupuși: falsa Daphné, nepoată-sa Cynthia, directorul Mac Ornish, Sir Concy și James Unkoy. Nu-ți mai rămân decât trei. Înainte de a te ocupa de felul principal, adică de bătrâna lady și de Cynthia, de ce n-ai avea o discuție în mai multe reprize (de preferință de box) cu Mac Ornish?

Cei doi mici siri îmi respectă meditația. Când mă întorc, îi găsesc lângă mine în poziție de drepți, în smokingurile lor.

— Phil, îl întreb, în ce termeni ești cu Mac Ornish?

— Destul de buni, de ce?

— Sună-l pentru a-i cere să vină aici.

— Acum?

— Da. Spune-i doar că este vorba de o treabă foarte gravă și că ai nevoie de ajutorul său. Dacă te întreabă, spune-i că nu-i poți explica la telefon.

Fiul baronetului se execută. Sună la Castelul Stingines. Sună îndelung, la ora asta ocupanții ocupă așternuturile. În sfârșit, cineva ridică receptorul și din fericire răspunde Unkoy.

Phil își spune numele și-i cere ex-valetului său să se ducă să-l cheme pe rotofeiul distilator de cereale.

Înhăț receptorul de ascultare și aud vocea adormită a lui Mac Ornish.

— Ce s-a întâmplat, sir Concy?

— Un eveniment grav. Te implor, vino imediat la mine acasă în strada Tragetare cu Vitezaceamaimare nr. 4.

— Bine, dar...

— Nu-mi puneți întrebări, este groaznic. Și mai presus de orice nu le spuneți doamnelor, Mac Ornish. Contez pe dumneata, vino!

Închide, ceea ce este cel mai bun mijloc de a tăia-o cu explicațiile.

— Nu ne mai rămâne decât să așteptăm, zic, punând jos, la rândul meu, receptorul.

— Un whisky? propune sir Concy.

— Cu plăcere.

În timp ce el pregătește trei pahare zdravene, îmi reiau mental mitocoseala. Am să vă spun, în mod cu totul special, la ce mă gândesc. Ei bine, mă gândesc la aceea că relațiile Cynthia-Philipp, nu sunt normale. Să vă explic: sare-n ochi că ei îi pasă de băiat ca de prima sa pereche de chiloți. Deci, dacă l-a frecventat în asemenea măsură încât să se logodească cu el, o făcea pentru că aceasta prezenta avantaje. Care? That is the question.

Acum știu că nu mătușica Daphné e cea care dorește această căsătorie, căci mătușica Daphné a răposat de mai bine de doi anișori.

— Spune-mi, Phil, cum te-ai cunoscut cu Cynthia?

— Tata și eu ne-am dus să facem o vizită de curtoazie ladyei Mac Herou, când s-a instalat le Stingines.

— Tatăl tău o cunoștea?

— O văzuse cu douăzeci de ani în urmă la o recepție. Dar bătrâna locuia, pe atunci, la Londra și nu venea aici decât odată pe an, de Crăciun.

— Dragoste la prima vedere?

— Din partea mea, da.

— Și dintr-a ei?

— Părea că nu-mi dă atenție, la început. Și apoi într-o zi…

Se gâtuie vocea.

— Doamne, e adevărat.

— Ce-i adevărat?

— A venit aici, singură, într-o după-amiază. Îți dai seama ce surpriză când deschid ușa și mă trezesc nas în nas cu ea.

— Ce dorea?

Dă din cap cu tristețe. Glota i se transformă în yoyo și mutra borșită reflectă o mare disperare.

— Tatăl meu este implicat într-o mulțime de afaceri. Este o persoană aprigă la câștiguri, care i-au mărit monstruos averea.

— Nu te plânge, dear, îl avertizează sir Constanțe Haggravante pe un ton glumeț.

— Doamne Dumnezeule, n-o fac! Are antreprize de lucrări publice, transporturi în comun, crescătorii de oi, câmpuri de orz și secară, filaturi și, de asemeni o linie de navigație între Irlanda și Scoția. Eu dirijez această linie. Jucăria mea, într-un fel. Mi-a încredințat-o mie pentru că funcționează singură și pentru că rolul meu consistă din a fuma câte o țigară la birou din când în când.

— Frumoasă jucărie, oricum.

— Tata mă consideră un minus, se lamentează sir Concy.

— Ziceai că Cynthia venise să te vadă. Ce dorea?

— Aflase că mă ocup de această linie și venise să-mi ceară să-l angajez la companie pe un prieten de-al ei, un franțuz, pe care-l cunoscuse la Cannes. Era o chestiune foarte delicată, deoarece în flota noastră, fie ea și de comerț, un străin nenaturalizat, n-are dreptul să fie angajat.

— Ce-ai făcut?

— L-am angajat, totuși, pe băiat și am închis ochii.

— Ce funcție ocupă el la voi?

— Este comandant secund, pe unul dintre cargourile noastre, „Rosy leaf”, care face ruta Dublin-Ayr.

— Numele lui, te rog?

— Félicien Deleur.

Îmi notez. Încep să pricep firele traficului.

În Irlanda, este situat unul din cele mai importante aeroporturi ale Europei: Shanon, placă turnantă a traficului America – Europa. Tipii mei trebuie că primesc heroină din *States* prin avion. Acest Deleur o aduce pe mare, din Irlanda în Scoția, iar în Scoția, este tratată după cum știm și reexpediată…

Ne golim un whisky, două, trei și sună Mac Ornish.

CAPITOLUL XVII

În care se dovedește cât de bine conservă alcoolul

Mai rotofei, mai bebe-roz, mai afabil decât oricând. Astfel intră în garsoniera lui sir Concy, Mac Ornish. Văzându-mă, fața i se luminează.

— Te credeam plecat în Franța, dragă domnule.

— N-am făcut decât un dus-întors, dragă prietene. Scoția este ca whiskyul: odată ce ai gustat din ea, te întorci…

Tot trăncănind, m-am apropiat de omuleț. În clipa în care se așteaptă mai puțin, îi fac o cheie japoneză (în țara asta nu pot face, în mod decent, o cheie engleză, nu?), iar el se trezește dintr-o smucitură cu brațele la spate, iar piciorușele-i scurte se zvârcolesc disperat. Scheaună:

— Ce v-a apucat! Ce-i gluma asta de prost gust! Domnilor puțină decență!

— Gura! mă zborșesc la el în engleză.

Și spunându-i aceasta în engleză, palpez buzunarele micului domn. Nu conțin decât portofelul și bani.

— Dar, Sfinte Isuse, e o agresiune! se strofocă enoriașul.

— Ce ai făcut cu revolverul? îl interoghez, trântindu-i muchia palmei peste mutră.

Geme:

— Dar n-am revolver?

— Butoiule! Alaltăieri seara, la cină, aveai unul!

Se așază jos, își scoate batista și-și șterge fruntea.

— E adevărat, recunoaște fără să se tulbure prea mult, dar în ziua următoare l-am depus la șerif.

— Poftim?

Fața sa dolofană e violacee de emoție. Îl privește pe San-A., îl privește pe sir Concy și pe prietenul acestuia; și nu mai știe dacă este slănină sau Bérurier.

— Păi da. Găsisem arma pe o alee, în curtea distileriei. Am ridicat-o și am băgat-o în buzunar cred, că nu-i un obiect care să fie lăsat să zacă oriunde, cu atât mai mult cu cât era încărcat.

Și, a doua zi, am dus-o ia poliție. Verificați acolo, dacă nu mă credeți.

Se ridică-n picioare smiorcăindu-se.

— Ce maniere, protestează. Să fiu molestat ca un răufăcător! Dar domnilor, v-ați pierdut mințile, sau sunteți beți! Să mă sunați la miezul nopții….

Se sufocă.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus reverendul Mac Hapott: „omul cel mai evlavios din Stingines și împrejurimi, acest Mac Ornish!” Povestea lui cu trosnitoarea are aerul că ține. Ei bine, oricum, iată-mă cu un suspect în minus.

Îi dezvălui atunci identitatea mea și ce și cum și mai ales de ce vânt am fost adus pe aici. Nu-și revine.

— Lady Mac Herou compromisă într-o afacere de stupefiante! Ce-ți trece prin minte!

— Lady Mac Herou e decedată, domnilor. Și asta de douăzeci și cinci de luni și nu de o ocluzie intestinală!

Exclamații! Stupoare! Etc… Trec peste, fără să mai semnalizez!

— Mai încolo explicațiile, întrerup, Mac Ornish, ai o cheie a distileriei?

— Evident.

— Ei bine, haidem acolo!!

— Ce?

— Rapid!

Zis și făcut. Ne îmbarcăm în Bentleyul meu funerar. Mac Ornish, cei doi tipi în smoking și Bibi, fiul unic și mereu preferat al Féliciei.

Pe drum pun tot soiul de întrebări pertinente directorașului stabilimentului. Îmi dă răspunsuri satisfăcătoare, care contribuie la iluminarea circuitelor mele cerebrale. De exemplu, aflu că serviciul de îmbuteliere pritocește un butoi pe zi și că producția din anumite zile este ridicată, din ordinele lui Mrs. Daphné, de către un camionagiu care se presupune că-l duce amicilor numitei (ceea ce cred din toată inima).

— Pseudo Mrs. Mac Herou, este la curent cu îmbutelierea butoaielor?

— În fiecare seară îmi indică, pe un plan, butoiul care va trebui să fie pritocit în ziua următoare. O credeam o marotă de bătrână maniacă.

Ciudată marotă! Fain-frumos, aici se află cheia traficului. În timpul nopții, Cynthia sau un complice, se ducea să verse heroină în butoiul desemnat. Drogul se dizolva în timpul nopții, dimineața se îmbutelia whisky-ul drogat, pe care alți complici veneau să-l ridice, expediindu-l abonaților! Într-o zi s-a făcut o greșeală și Dl. Olivieri a primit o ladă cu whisky trucat... Această eroare fatală (fatală mai ales pentru Dl. Olivieri) a făcut să se descopere toată tărășenia.

•

— De ce vreți să vizitați distileria la asemenea oră? se miră, neliniștit, Mac Ornish.

La asemenea oră! De câte ori am auzit acest protest! o nebunie ce preocupați sunt, oamenii, de ore.

Viața, în fond, este o pendulă. Te uiți la ceas ca să știi ce vei comanda pe lângă cafea; te uiți la el pentru a-ți lua pulsul, sau te uiți ca să știi dacă trebuie să muncești, să te speli, să dormi. E un coșmar, Universul în douăsprezece diviziuni, subdivizate în șaizeci, redivizate în șaizeci! Un coșmar ce mai, dacă stai să te gândești! Acele ceasornicului ne tricotează destinul. Un ochi pe față și inima pe dos!

— Nu vreau să vizitez distileria, vreau să dau o raită prin depozit.

Ne îndreptăm către subterană în pas de gimnastică În fața escortei mele uluite, alerg direct la butoiul care conține cadavrul. O imensă băltoacă de alcool, lângă butoi.

Mă cocoț pe el și slobod un strigăt de disperare.

Cineva a meremetisit chepengul meu! Într-o secundă pricep totul. Acum, deasupra, este țintuit un disc de lemn. Scroafele astea mi l-au capturat pe Béru, l-au șters de la starea civilă și au vrut ca cele două cadavre să-și țină de urât. Dezastru! De trei ori dezastru! Bietul meu Béru! Vrând să desigileze butoiul au văzut că este răspăluit în partea superioară...

— Repede! Un clește! O daltă! Un ciocan!

Urmează un spectacol pe care nu-l voi uita niciodată! Acești domni în smoking învârtindu-se ca titirezii prin pivniță și pasându-mi uneltele!

Smulg capacul de lemn și apoi chepengul fabricat de mine. Cufund lumina fasciculară a lanternei în interiorul budanei. Și lucrul de care mă temeam se concretizează. În loc de un singur

cadavru, în poloboc sunt două; cel al omului cu holster și cel al lui Bérurier.

Îi strig pe ceilalți să mă ajute. Spre deosebire de meseriașii îndrăgostiți de astuparea grijulie a tuturor găurilor dintre doage, noi spargem cu lovituri de baros partea de sus a butoiului. Mă plec, îl apuc pe Bérurier de un braț: sir Concy, care mi s-a alăturat, îl ia de celălalt. Îl scoatem șiroind din straniul său sarcofag. Îl întindem pe sol…

Îmi curg lacrimi, pe cât de reale, pe atât de amare și definitive.

Béru al meu, dragul meu, bravul, fidelul meu Béru! Mort înecat! În whisky, desigur, dar totuși înecat! S-a sfârșit cu grosolăniile și hărmălaia ta, s-au isprăvit partidele de ciomăgeală, s-a zic cu nopțile tale albe și cu reflexiile tale neprețuite? S-a sfârșit deci, zi-i Béru?

Și brusc, prin ceața care-mi acoperă privirea, disting o enormă masă șiroindă care fornăie. Și o voce de bețiv rage, transmițând ecourilor pivniței, un cânt înălțător:

„*Cardim, cardim, căci suntem saltelieri*.”

Dar acesta este Béru! Își lansează imnul: Saltelarii, cu gâlgâituri, cu bule, râgâieli, suspine și chicoteli.

„Căci suntem saltelari, frații mei! Da, suntem saltelari”.

Nu cunosc numele compozitorului acestei capodopere nepieritoare a folclorului francez. Fie Binecuvântat în veci pentru imensa bucurie pe care i-o datorez!

•

Înfășurat într-o pătură, lungit confortabil pe canapeaua din biroul lui Mac Ornish, Grasu clănțăne din dinți.

Are grețuri și, spasmodic, borăște pe podea.

Tre să fi înghițit cel puțin doi litri de scotch, bietul iepuraș!

— Ce ți s-a întâmplat? întreb.

Un lung frison îl scutură din creștet până-n tălpi.

Privirea sa injectată mă examinează.

— Aha, te-ai întors Comidouă al șarelor mele! gâlgâie el. Nu prea… hâc… iute. Ascultă… hâc… ți-o zic. Nu poți exhuma viitorul, da… hâc… n-o să mai pun whisky în gură! Ah, fir-ar să fie, ce porcărie… Hâc…

— Hai, frate față-palidă, revino-ți și povestește-ne!

Îi măsoară pe camarazii mei.

— Ce mă-sa fac aici urâții ăștia… hâc… de se zgâiesc la mine ca… hâc…

— M-au ajutat să te eliberez din butoi. Când mă gândesc că era să-ți dai duhul într-o budană, tu Bérurier! Cred că visez! Hai explică-te!

Bolborosește.

— N-aveți niscai apă?

Știu bine că, de la Hiroșima încoace trăim o epocă a emoțiilor cutremurătoare. Dar, să-l aud pe Grasu cerând apă, asta-i o lovitură mortală. I se aduce un pahar, și, spre liniștea mea sufletească și-l toarnă pe ceafă.

— Am o migrenă de zile mari, amice! Scroafele astea mi-au trântit o izbitură de baghetă magică pe scăfârlie, că un bou și-ar fi perdut coarnele!

— Ale tale sunt prinse solid, iubitule, beton armat!

Scoate o râgâială care-l lipește pe Mac Ornish de perete apoi strănută foarte puternic. Hai să vedem cum s-au petrecut lucrurile…

— Porcăria asta de whisky mi-a intrat peste tot, sunt complet îmbibat… Păi, bine, cân tu ierai aci, am spionat oamenii noștri… Cât de ăsta (îl desemnează pe Mac Ornish) nimic de sem… hâc… nalat! Da’ tipu ăsta… (îl arată pe sir Concy cu o discreție încântătoare) s-a cărat să facă un tărăboi trăsnet la castel. Am văzut cu binoclu! Dădea din mâni nevoie mare! Tre’ să fi urlat așa de tare… Hâc… că mă mir că nu l-am auzit. În sfârșit s-a cărat… Eu am șters-o de la Gladys, să-ncerc să văz despre ce era vorba…

Se întrerupe.

— Brr, ce arsuri îmi dă pe zofag poșirca asta! Începând cu de acum înainte, nu mai beau decât Muscadet și Beaujolpif, îți dau cuvântu’ meu.

— Mulțumesc, îl pun cu religiozitate în seif, continuă…

— Crez, reflectează Henormul, că am făcut o imprudență…

— Făcând ce?

— Revenind la castel.

— Te-ai întors la castel?

— Am luat-o pă la servitori, cum să’ zce. M-am dus pă șest și am esplicat valeților că mi-am uitat ceasu’ în cameră. M-am dus acolo și m-am ascuns într-o cămăruță alăturată.

— Protuberanță imbecilă a speciei celei mai mizerabile! explodez, ți-am spus să fii cu ochii-n patru.

Grasu scutură tărtăcuța sa nobilă căreia îi lipsește doar un sos de vinegretă pentru a se deghiza în cap de vițel.

— Diferența între mine și Bayard, zice, este că eu nu am armură. Amintește-ți chestia, Comisar de…

— Ajunge continuă!

— Am așteptat ceva ore în întuneric. Voiam să-i fac pă valeți să creează că m-am cărat, te-ai prins?

— Perfect, after?

De fapt nu procedase chiar așa de idiot și, o dată în plus, a trebuit să mă înclin, nemărturisit public, în fața curajului nestăvilit al bravului Béru.

Ceilalți ascultă – cel puțin sir Concy și sir Constanțe Haggravante care ies de la Oxford și trăncănesc franțuzește – cu atenție tăcută. Mac Ornish, privește pe rând la fiecare din noi încercând să descifreze, după mutrele noastre, sensul cuvintelor rostite de Béru.

— Păi am așteptat noaptea pentru a mă hazarda din ascunzătoare, urmează salvatul din scotch. Mi-a trebuit o răbdare s-aștept acolo…

— Ai adormit? ghicesc.

Roșește.

— Să z’cem că am ațipit o țârâ. Într-un loc așa strâmt nu-i loc dă năzdrăvănii și niciodată n-am suportat castrația.

Sir Constanțe Haggravante se întoarce, îngrijorat, către mine.

— Nu se spune și claustrație? întreabă.

— Se spune „și” așa.

— Thanks.

— Pot să continui, da? protestează Grasu, care se teme să nu i se scadă din efecte tot atât cât îi repugnă castrarea.

— Poți.

— Am făcut așadar o spediție în baracă. Cum o cunoșteam, puteam să mă dăscurc… Am coborât și am văst lumină în salon. M-am apropiat, m-am lăsat în jos și am văst-o pă blondă singurică. Și dup-aia, dântr-odată colega, se prăvale pă căpățâna mea o lovitură dă cauciuc! Nu pot să-ți zic dac’am văst stele verzi! Am tras storurile! Ca și cum s-ar fi oprit curentu’. Buf, și gata!

— Și?

— Și gata, nu mai știu nimic; poa' doar acu, cân' mă gândesc, mi să pare că m-au trambalat cu o mașină. Cân' mi-am revenit eram în porcăria aia dă whisky, bălăcindu-mă. Mă înecam și asta m-a trezit. Cân' era să dau ortu popii, am putut respira. Ca să pot s-o fac a tre să mă cocoț p-o grămadă de nu'ș ce care era la fund. Ținându-mi moaca lângă capac, puteam înghiți câte puțin aer.

„Atât că din cân' în cân' picioru aluneca, cădeam iar în zeamă și mai beam o cană…"

Tace.

— Asta-i tot, anunță el.

— Cred că am ajuns la țanc să te scoatem de acolo, nu?

— Cre' și io.

— Grămada despre care ai pomenit e un cadavru, iubitule.

— Nu's poa.

— Și te-ai salvat pentru că te-au aruncat în cuvă. Cu greutatea ta o parte din whisky a debordat, lăsând un loc gol, ceea ce ți-a permis să-ți ridici splendida-ți fizionomie în afara lichidului.

Mă întorc către sir Concy.

— Ei bine, Phil, mai ai îndoieli?

— Nu, comisare, realizez cam târziu că m-am îndrăgostit de un monstru.

•

— Și acum? întreabă Mac Ornish, căruia i s-a făcut un rezumat în engleză al peripețiilor bérureene.

Eram în fața ferestrelor biroului său, privind curtea posomorâtă a distileriei. Visam, sau mai bine zis mă sfătuiam cu Mine însumi (unul dintre cei mai buni prieteni ai mei pe care-l cam neglijez). Mă întorc spre ei.

— Acum trâmbițăm adunarea! Mac Ornish, de rândul acesta suni dumneata la Castelul Stingines. O ceri pe Cynthia și-i spui că s-a-ntâmplat o mare nenorocire: Sir Concy m-a găsit și m-a ucis. Spune-i că acesta vrea s-o vadă pentru ultima dată înainte de a se preda poliției, înțelegi?

— Nu văd prea bine unde vreți să ajungeți, dar voi face ce-mi cereți.

Și bigofonează copilei. Totul se desfășoară admirabil și, Cynthia, afolată, zice că nu poate refuza o ultimă întrevedere logodnicului ucigaș. Ce noblețe sufletească! Îl așteaptă.

— Foarte bine, aprob. Acum dacă tot îl cunoști pe șerif, Mac, telefonează-i și roagă-l să se ducă la Castelul Stingines. Să-și ia un ajutor și să aibă o pereche de cătușe cu el!

Mac Ornish, subjugat de tonul meu de comandă, se apucă să formeze numărul. Închide după un moment anunțând „Ocupat!”

Un răstimp. Încearcă din nou. Acum răspunde.

— Mac Heusdress? întreabă Mac Ornish.

Directorașul își face numărul de trăncăneală cu șeriful. Acesta răspunde îndelung și Mac Ornish îl roagă să aștepte un moment. Punând mâna pe receptor mă anunță siderat:

— Cynthia l-a sunat acum o clipă pe șerif. De asta, și era ocupat numărul poliției. Ea i-a spus să urce de urgență până la Stingines pentru a-l aresta pe logodnicul ei, care a comis o nebunie!

Concy, bietul Concy, scoate un geamăt și cade în fund pe scaunul din fața biroului lui Mac Ornish. Își ia capul în mâini și scoate un geamăt. Mi-e milă de el.

— Hei Phil, curaj, șoptesc. Gagicile nu merită niciodată lacrimile vărsate pentru ele.

CAPITOLUL XVIII

În care trebuie totuși să termin...

Rămânem ascunși în umbra parcului, noi doi, Bérurier și cu mine, în timp ce trioul compus din Concy, Mac Ornish și Haggravante urcă treptele peronului.

Când aceștia au intrat, îi fac semn Grasului să mă urmeze.

Béru face zgomote de vacă urinând din mers, deoarece țoalele lui n-au restituit încă tot whiskyul.

Intrăm în hol și ne apropiem de ușa salonului. Percep hohote de plâns înăuntru.

— Oh Philipp, sughițe donșoara, de ce ți-ai dat frâu liber? Totul este din vina mea! Dacă n-aș fi avut o vagă slăbiciune pentru acel nenorocit de franțuz...

— Ești cu adevărat vinovată, Cynthia, supralicitează falsa bătrână Herou. După asemenea scandal nu-ți mai rămâne decât să te retragi, lungă vreme, într-o mănăstire...

Un răstimp. Suflat de nas, suspine, bocete înăbușite cu greu...

— Fia-ar să fie dă javre! îmi șoptește la ureche Béru.

Îi ordon să tacă. De cealaltă parte a ușii, Cynthia întreabă smiorcăindu-se:

— Cum s-a întâmplat asta Phil?

După tăcerea lui sir Concy, intuiesc că este la capătul nervilor și că dacă nu intervin prompt, e în stare să ucidă sau fosta logodnică, sau baba. Sau ambele două, cum ar zice Béru.

Îmi permit o intrare foarte remarcată în salon. Văzându-mă, Cynthia devine albă iar tușica Daphné are un tremur de mâini fără nicio legătură cu vârsta sa avansată.

— Nu cum o aranjaseși tu, inimioară blondă...

— Dar, dar... behăie dulcea oaie rătăcită.

Atunci este rândul Nobilului Bérurier să-și facă intrarea. Pune capac stupoarei năuce a celor două dame. Se înfige în mijlocul salonului, strănută, își suflă nasul îmbogățit cu o lungă stalactită ambrată și declară:

— Ei bine, târfelor?

— Iată un plural feminin care mi se pare inaplicabil, opiniez.

Zicând acestea, mă apropii de fotoliul pe rotile al lui Tanti Daphné, îl apuc de spătar și-l basculez. Infirma este la pământ, foșnindu-și jupoanele.

— Domnule comisar! mă beștelește aristocraticul sir Constanțe Haggravante.

În loc să cer scuze nobilei văduve, o apuc de corsaj și o plantez pe verticală: se ține pe picioare.

— Vezi Steve, îl iau peste picior, cu mine, în materie de miracole, faci economii, nu-i necesar pelerinajul la Lourdes!

Falsa bătrână scoate din sân un parabellum pentru para-șutiști sau pentru para-belit contemporani, cu totul inutil toaletei unei bătrâne lady.

Mă așteptam la o chestie de genul acesta, încât nu i-am lăsat răgazul să mă țintească. O lovitură peste mână, un croșeu la falcă, o cheie de jiu-jitsu și un șut în pântec! Revolverul zboară în colțul celălalt al salonului. Apoi e rândul perucii sale și, în încheiere, sfâșii corsajul dezvăluind un maiou pe un corp de atlet.

— Iată-l pe Steve Marrow, domnilor, îi anunț.

După prezentare, îi cordesc un uppercut: cel mai fulgerător din viața mea. Apoi smulg o zdreanță din corsaj și, cu whisky Mac Herou cinci stele (fermentația din anul avansării mareșalului Juin), îl debarasez de machiaj. Rezultă un tip de vreo treizeci de ani.

— Vi-l prezint pe asasinul lui Daphné Mac Herou și a unui alt domn care, dacă deducțiile mele sunt exacte, trebuie să fi fost agent al brigăzii anti-drog U.S.A.; nu-i așa Cynthia?

Ea cade într-un fotoliu adânc. Nările îi sunt vinete, iar ochii aproape dați peste cap. Încuviințează, totuși.

— Deci mortul din cuvă e un coleg de-al meu. Am pornit în această afacere, ținând fiecare câte un capăt. El ținea capătul de pornire, eu pe cel de sosire. El cobora, eu urcam.

„Ne-am întâlnit prea târziu pentru el. Marrow l-a asasinat, nu-i așa?”

Clipește în chip de aprobare, domnița.

— Mormântul era ingenios. Noaptea trecută mica partidă de presat curcani francezi era tot o ispravă de-a lui Marrow?

Nouă încuviințare. Mă apropii de ea și o privesc.

— Ați întreprins, la Nisa, o treabă nechibzuită, tu și Steve. Cynthia dragă. Atât de nechibzuită încât n-a putut dura decât un an. E un record!

— Explică-te, imploră sir Concy.

Îl privesc pe Béru care tocmai arde un șut de copită în gingiile lui Marrow, because ex-comedianul avea tendința să se trezească.

Ce maniere și pe Béru ăsta! În prezența unor autentici nobili scoțieni!

— Explicațiile vor fi scurte, Phil. Adevărata Daphné era o scorpie oribilă care, ani de-a rândul, i-a făcut o viață de iad nepoatei sale. Sper pentru Cynthia că aceasta va stoarce un minimum de indulgență juriului.

Micuța se sufoca sub tirania mătușii. Când a devenit adolescentă, a simțit nevoia să evadeze și a început să iasă noaptea, pentru a frecventa barurile mai mult sau mai puțin deochiate. Pentru a-și prelungi aceste raiduri, a început să-i administreze bătrânei somnifere.

„Într-o noapte face cunoștință cu acest ticălos…”

— Ie-te-te, p-ăsta? întreabă candid Delicatul votându-i, lui Marrow, o nouă serie de crampoane în carcasă.

— Da chiar ăsta. Fost actor, eșuat pe Coastă, încârligat cu traficanți de stup’. A devenit amantul Cynthiei. Pentru această ființă însingurată, refulată, maltratată, el reprezenta salvarea. Ea a devenit obiectul lui. Și, într-o zi, Steve a avut o idee prodigioasă: s-o omoare pe bătrână și să-i ia locul în casă. Era mai puțin nebunesc decât părea la prima vedere. Daphné trăia singură la Nisa, nu vedea pe nimeni, rupsese toate legăturile cu familia, de altfel puțin numeroasă. Mișto amestecătură! Au omorât-o pe bătrână în circumstanțe pe care ni le vor dezvălui curând, au îngropat-o în pivnița vilei și au început o existență de vis… Aveau bani, se iubeau, aceasta era libertatea. Dar, după puțin timp, catastrofa. Nepotul Mac Herou, care conducea distileria și driva averea, moare. Ce să facă?

„Presupun că Steve își păstrase bunele relații cu traficanții, presupun de asemeni că era, oarecum, la mâna lor și că făceau presiuni asupra lui. Fapt este că s-a băgat până-n gât în droguri, cu cea mai infernală obrăznicie, cu o artă de actor consumat și cu asistența Cynthiei, a venit la Stingines. Distileria în sine era o mică afacere care, după gura lumii, era falimentară. Acum,

servește de placă turnantă pentru traficanți. O afacere rocamboleasc, dar extraordinară.”

O bat ușor pe umăr pe Cynthia.

— Te-ai prins imediat că sunt polițai?

— Ne-am gândit că anchetezi dispariția detectivului american.

— De aia ai acționat cu prudență. Te-ai mulțumit să mă supraveghezi îndeaproape. În noaptea în care am percheziționat distileria, Marrow mă urmărea, nu-i așa?

— Da.

— S-a dus să fure o mașină pe șantierul Concy-ilor, pentru a îndrepta suspiciunile către Philipp, în cazul că lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută?

— Da.

— Tu erai protejată de standingul tău. Atâta vreme cât se credea că falsa Daphné e adevărată, nu riscai nimic. O preacinstită lady invalidă, pioasă, distinsă și atât de curajoasă…

Trec la alt subiect.

— Unde a fost omorât polițistul american?

— În parc. Pândea în spatele geamului de la birou. Din întâmplare, am descoperit mișcarea și i-am întins o cursă. Am luat locul mătușii mele, în fotoliul ei, stând cu spatele. Și în acest timp Steve…

— Apoi ați cărat cadavrul la distilerie?

— Da.

— Și cărându-l prin curte și-a pierdut pistolul…

— Știu, Mac Ornish ne-a spus că a găsit unul…

— Organizația voastră e importantă, iubito?

— Destul, murmură ea. Dar eu știu mult mai puține lucruri decât Steve…

Asta era! Iat-o că deja îi pasează ștafeta! Tipic muieresc. Gata la treburile cele mai aberante pentru gagiul care le regulează, dar, înaintează demisia la primul necaz serios.

— Poți să ai încredere în tipii de la Yard, vor ști să-l spovedească. Vor obține pedigriul tuturor corespondenților voștri scoțieni, englezi, americani și europeni. Eu mă voi ocupa, cu tot devotamentul, numai de cei din Franța.

Afară un zgomot de mașină. Pași sonori în culoar. Apare un gigant roșcovan. Ce de roșcovani am mai frecventat în cursul acestei misiuni! Un adevărat festival. Să te sature de morcovi pe viață.

E șeriful Mac Heusdress. Se îndreaptă către Cynthia și îi spune surâzând:

— Sper că n-am întârzia prea mult, Miss? Am avut probleme cu demarorul.

Tace văzându-l pe Steve Marrow la podele cu fustele suflecate.

Se face o tăcere adâncă, tulburată doar de un gâlgâit ușor. E Béru care-și calcă cuvântul dat și-și servește o înghițitură substanțială de Mac Herou.

CONCLUZIE

Este ora trei în după-amiaza zilei următoare, când deschid ușa casei mele de la Saint-Cloud.

Pe cine văd în pragul ușii? Félicie! Brava, minunata mea, iubita mea Félicie.

Mă grăbesc s-o îmbrățișez.

— Te-ai și întors, mamă?

— După cum vezi, departe de tine, vacanța nu-i vacanță, lunganul meu afurisit.

Mă ia în sufragerie. Înțepenesc, gură cască, ochi-beliți. Irèna, puștoaica agățată în tren, la întoarcerea din Dordogne, e acolo, tricotând liniștită.

Roșește văzându-mă și declară întinzându-mi mâna:

— Vezi, te-am așteptat. Mama ta este atât de drăguță, ea a insistat...

Bâigui copleșit de stupoare:

— Aha, bine! Bine! Hm! Eu... adică da... Sigur că... Cu toate astea... E adevărat...

Mama râde pe furiș de zăpăceala mea iar eu mă gândesc că va fi al naibii de dificil s-o zvârl afară pe fata asta. Doamne Dumnezeule și cum o voi mai dezerompona!

Sunt prins cu această problemă, mult mai delicată și încurcăreață decât ancheta mea, când ușa se deschide cu zgomot mare și Grasu, pe care-l lăsasem în fața ușii lui, dă buzna fără a saluta pe nimeni.

— San-A.! urlă el, fluturând *France-Soir*. San-A.! San-A.! citește, citește asta f... mama mă-sii.

Mașinal iau în mână hârțoaga și citesc pe prima pagină:

„*Monstrul din lacul Stingines* (*Scoția*) *nu era o amăgire*."

— După chestia asta n-o să vii să-mi zici că bat câmpii, bă gioală! latră Béru.

Ridic umerii, agasat și-mi continui lectura.

„*Azi dimineață, pescarii matinali care treceau pe lângă malurile Stingines Lochului au fost stupefiați de emoție descoperind zăcând în mijlocul tufișurilor de grozamă, o fiară înfiorătoare, ieșită direct din preistorie și aparținând probabil*

unei familii de saurieni. Animalul măsoară douăzeci și doi de metri de la cap la coadă. Posedă aripi dorsale și labe atrofiate aidoma crocodililor. A fost ucis cu opt gloanțe de pistol țintite grupat, cu un calibru 7 mm 65 de origine franceză. Muzeul de istorie naturală din Londra oferă o mie de lire recompensă, persoanei care a săvârșit această ispravă unică."

Ridic, către Béru, un cap scuturat de admirație.

— Cât face o mie de lire? întreabă el încetișor.

SFÂRȘIT

SAN-ANTONIO

San-Antonio chez les Mac

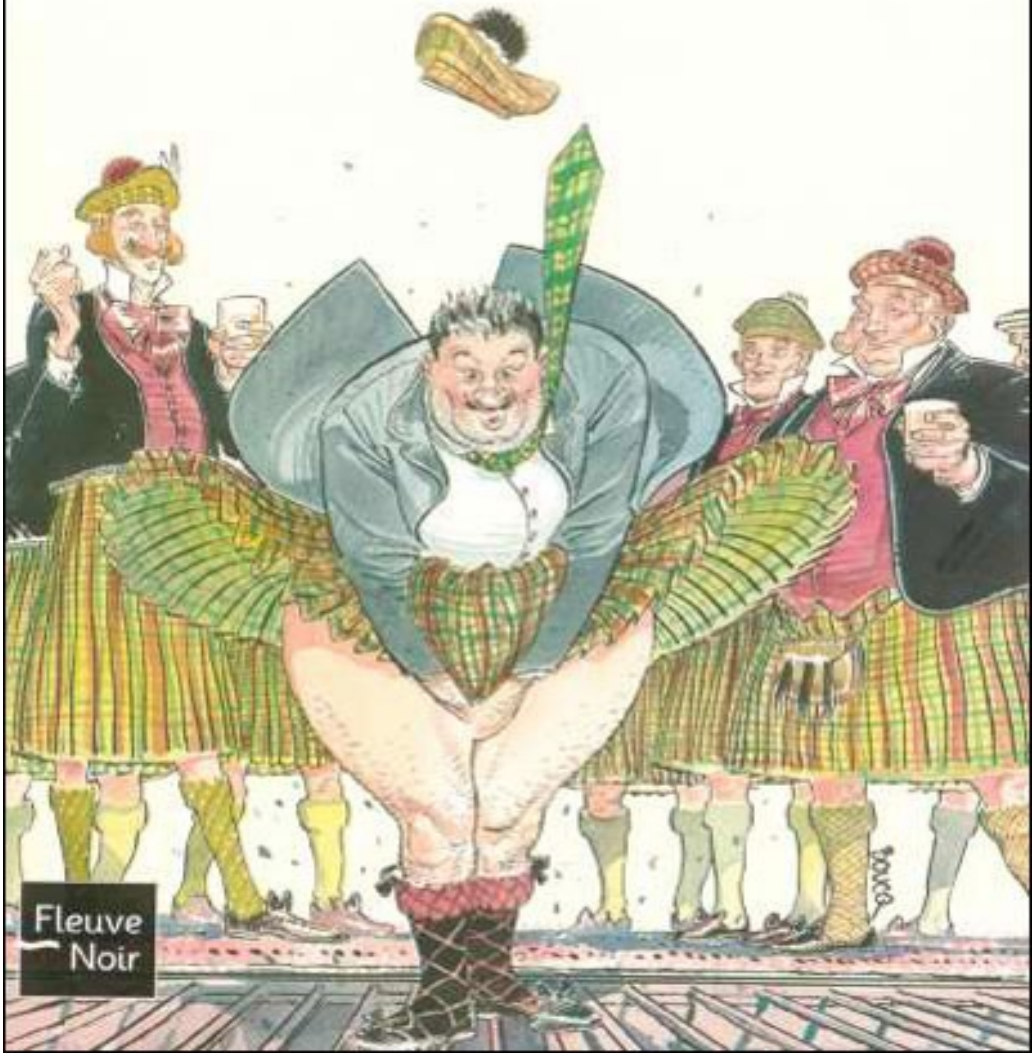

Fleuve Noir